

Jostein Gaarder

Ca într-o oglindă, în chip întunecat...

SERIE DE AUTOR

Jostein Gaarder

Ca într-o oglindă, în chip întunecat...

 UNIVERS

Jostein Gaarder

Ca într-o oglindă, în chip întunecat...

Traducere din limba norvegiană

AURORA KANBAR

și

ERLING SCHØLLER

Redactor Diana Crupenschi
Corector Lorina Chițan
Tehnoredactor Constantin Niță

JOSTEIN GAARDER
I ET SPEIL I EN GÅTE

© Jostein Gaarder and H. Aschehoug & Co
© Editura UNIVERS, 2013, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN ePUB: 978-606-8543-34-5

ISBN Print: 978-99931-867-5-5

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Traducerea primei ediții a acestei cărți a fost sprijinită

NORLA

(Norwegian Literature Abroad)

Oslo

N O R L A

*Bucuria este un fluture
Ce zboară jos, peste câmpuri,
Iar jalea este o pasăre
Cu aripi mari, puternice, negre,
Purtându-te pe sus, deasupra vieții
Care plutește jos, în lumina soarelui și-n verdeață.
Pasărea tristeții zboară înalt, spre cer
Acolo unde îngerii durerii stau de pază
Pe tărâmul morții.*

EDITH SÖDERGRAN, 16 ani

Lăsaseră ușa de la antreu deschisă. Cecilie simțea cum de la parter veneau mireasme de Crăciun. Încerca să facă deosebirea între ele.

În orice caz, simțea un miros de varză murată. Și un altul era, probabil, mireasma esențelor aromate pe care tata le aprinsese în șemineu înainte de a pleca la biserică. Și nu simțea și mireasma bradului de Crăciun?

Cecilie trase adânc aer în piept. I se părea că simte până și mireasma darurilor de sub brad, a hârtiei roșii de împachetat cu motive de Crăciun sau a foiței aurii, a ilustratelor de felicitare sau a panglicilor de mătase. Și mai simțea încă un miros, un miros nelămurit de ceva plin de vrajă și de magie. Era însăși atmosfera Crăciunului!

În vreme ce adulmeca toate miresmele astea, își plimba degetele peste calendarul de advent agățat deasupra patului. Cele 24 de ușițe de carton erau deschise. Pe ultima, cea mai mare dintre ele, o deschisese azi. Privi încă o dată la îngerul ce stătea aplecat deasupra ieslei în care dormea pruncul Iisus. În spatele lui, Iosif și Maria nu păreau să-l vadă.

Era, oare, cu puțință ca îngerul să fi stat acolo, lângă iesle, și totuși Maria și Iosif să nu-l poată vedea?

Își plimbă apoi privirea prin încăpere. Cecilie se uitase la lampa roșie din tavan de atâtea ori, la perdelele cu floricele albastre de nu-mă-uita, la raftul cu cărți și păpuși, la colecția ei de pietre și cristale, încât simțea cum toate acestea deveniseră o parte din ființa ei. Pe masa de scris din fața geamului se afla un ghid de călătorie din Creta alături de Biblia pentru copii și *Mitologia nordică* a lui Snorre. Pe peretele dinspre dormitorul părinților atârna un calendar grecesc cu niște pisicuțe foarte drăgălașe. În același cui, peste calendar, atârnase un vechi șirag de perle pe care îl primise în dar de la bunica.

Nu mai ținea minte de câte ori numărase cele 27 de inele de care atârna perdeaua. De ce erau treisprezece inele de-o parte și paisprezece de cealaltă? Cât de adesea numărase câte reviste *Știința ilustrată* erau în teancul de sub masă? De fiecare dată, se dădea bătută înainte de a termina de numărat. Renunțase și să mai numere florile de nu-mă-uita de pe perdele. Mereu îi scăpau câteva care se ascundeau printre falduri...

Sub pat avea un carnetel chinezesc. Cecilie pipăi cu mâna sub pat... da, se asigură ea, carnetelul și creionul erau la locul lor.

Carnetelul chinezesc, în care-și nota uneori gândurile ce-i treceau prin cap, avea coperta îmbrăcată în mătase și-l primise în dar de la un medic, la spital. Când îl ținea în lumină, firele de mătase străluceau în negru, verde și roșu.

Nu avusese putere să scrie prea mult în el și nici prea multe nu erau de scris, dar se decisese să-și noteze unele gânduri ce-o frământau în timp ce stătea acolo, zăcând în pat. Și nu va șterge niciodată nimic din ceea ce va scrie. Fiecare cuvânt va rămâne acolo până în cea din urmă zi. Va avea, cu siguranță, un sentiment ciudat atunci când se va face mare și va citi propriul ei jurnal. Pe prima pagină scrisese: ÎNSEMNĂRILE PERSONALE ALE CECILIEI SKOTBU.

Capul îi căzu greu pe pernă în timp ce încerca să tragă cu urechea la parter. Se auzea din când în când zgomotul făcut de tacâmurile mânuite de mama la bucătărie, altminteri era liniște deplină în toată casa...

Ceilalți erau la biserică și ea îi aștepta să sosească dintr-o clipă în alta. Înainte de asta, sau imediat după aceea, se vor auzi bătând clopotele de Crăciun. Clopotele bisericii nu se auzeau din casa familiei Skotbu, și ei ieșeau de obicei, afară, pe trepte, să le audă mai bine.

Dar în acest an Cecilie nu mai avea puteri să stea pe trepte și să audă clopotele de Crăciun. Era bolnavă și nu doar așa, un pic bolnavă, cum fusese în octombrie și noiembrie. Acum era așa de grav bolnavă, încât Crăciunul nu mai conta cine știe ce și ea îl asemuia unui pumn de nisip ce i se strecura printre degete, în timp ce dormea sau zăcea în pat, pe jumătate trează. Dar oricum ar fi fost, era fericită că nu mai stătea internată în spital. La spital împodobiseră deja un brad mare, așezat la intrare, încă de la începutul lui decembrie.

Se bucura că luase parte la sărbătorile de Crăciun în anii trecuți. Pentru Cecilie, singurul lucru din lume care nu se schimbase în ultima vreme era Crăciunul în familia Skotbu. Timp de câteva zile, întreaga familie făcea aceleași lucruri pe care le făcuse an de an fără să se întrebe de ce. „Așa este tradiția, trebuie s-o urmăm...” spuneau ei, și explicația asta le era de-ajuns.

În ultimele zile urmărise cu încordare activitatea de la parter. Zgomotele făcute cu pregătirea prăjiturilor și cu împodobirea bradului urcau spre ea din adâncuri ca niște balonașe, nu de săpun, ci de sunet. De câteva ori îi trecu prin minte că parterul putea fi asemuit cu pământul, iar ea se afla la etaj, de parcă s-ar fi aflat în cer!

Ieri aduseseră în casă bradul de Crăciun și tata îl împodobise după ce Lasse, frățiorul ei, mersese la culcare. Cecilie nu-l văzuse încă. Dacă vă puteți închipui! Ea nu văzuse încă bradul de Crăciun!

Ce bine era, însă, să ai un frățior așa de vorbăreț ca Lasse! El avea întotdeauna comentarii la tot ce spuneau sau chiar gândeau ceilalți. Pălăvrăgea neconținut despre toate pregătirile de Crăciun și despre împodobirea bradului. El era reporterul secret al Ceciliei în lumea interlopă!

Pe noptieră avea un clopoțel. Suna cu el când voia să fie dusă la toaletă sau avea nevoie de ceva. De regulă, Lasse apărea primul să vadă despre ce este vorba. De câteva ori ea sunase din clopoțel doar pentru că voia să-l întrebe ce prăjituri au pregătit sau cum au împodobit la parter.

Tata îi promisese că o va duce jos, în salon, când vor deschide pachetele cu daruri. Ea le-a spus că își dorește schiuri noi pentru că cele vechi îi ajungeau acum doar până la baza gâtului. Mama propusese să aștepte cu schiurile și lucrurile astea până se va face din nou bine. Dar Cecilie protestase puternic. Voia să aibă schiuri, acum de Crăciunul ăsta, și cu asta basta!

– Nu e sigur că vei putea schia în iarna asta, Cecilie!

Ea apucase atunci o vază cu flori de pe noptieră și o azvârlise pe podea.

– În orice caz, e de la sine înțeles că nu pot schia atâta vreme cât nu am niște schiuri!

Mama adusese o mătură și un fâraș fără să schițeze nici cel mai mic gest de supărare, ceea ce era cum nu se poate mai rău, pentru că Cecilie nu mai avusese motiv să-și verse furia. Mama spusese în timp ce strângea cioburile vazei și florile de pe jos:

– Am crezut că vrei ceva cu care să te joci când stai în pat...

Ea simțise cum îi zvâcnesc tâmplele de enervare. „Să stau în pat!” Și apucase furioasă, de data asta, o farfurie și un pahar plin cu suc pe care le trântise în podea. Mama nu se supăraseră și nu spusese nimic nici de astă dată. Doar strânsese și curățase totul în tăcere, strânsese și curățase de zor...

Cecilie mai adăugase, atunci, furioasă și neînduplecată, că își dorește pe deasupra și patine, și

săniuță...

Iarna era geroasă încă de la începutul lui decembrie. Se întâmplase ca Cecilie, de una singură, să se târască din pat cum putea și să se cocoteze la fereastră. Zăpada se așternuse ca o plapumă moale peste peisajul înghețat. Tata împodobise cu beculețe electrice bătrânul pin din curte. Era în cinstea ei, spusese el. Până atunci obișnuiseră să pună beculețele în brăduțul din fața ușii de la intrare. Dar acum, printre ramurile pinului, Cecilie putea să zărească, în depărtare, Colina Corbilor.

Niciodată natura de afară nu fusese mai clară în contururi ca în zilele acelea dinaintea Crăciunului. Cecilie îl văzuse o dată pe poștaș trecând prin fața casei, pe bicicletă, deși afară erau minus zece grade și drumul era troienit cu zăpadă. Mai întâi zâmbise. Apoi bătuse în geam și-i făcuse semn cu mâna. El privise în sus și ridicase amândouă mâinile ca să-i răspundă, așa că bicicleta se răsturnase cu el cu tot în zăpada pufoasă. Apoi, când el își continuase drumul, dispărând după șopron, ea se târâse înapoi în pat și plânse, aproape neînțelegând de ce. Poate pentru că i se părea că însuși rostul vieții se reduce la imaginea unui poștaș pe bicicletă, iarna, pe un drum încărcat de zăpadă...

Și cu altă ocazie îi dăduseră lacrimile stând la fereastră. Își dorea atât de mult să zburde pe-afară, prin iarna ca din poveste. În curte, în fața șopronului, doi botgroși țopăiau într-un dans caraghios. Cecilie pufnise în râs. Ce bine ar fi fost să fie și ea un botgros! Și simțise cum i se umeziseră ochii. Luase o lacrimă pe unul din degete și cu ea desenase un înger pe geam. Când și-a dat seama că a desenat îngerul cu propriile-i lacrimi o apucase din nou râsul. Care era, de fapt, diferența dintre niște lacrimi de înger și un înger de lacrimi?

Ațipise, se pare, pentru că se trezi brusc de zgomotul făcut de ușa de jos, de la intrare.

A sosit lumea de la biserică! Cecilie auzea cum își scuturau zăpada de pe picioare. Nu se auzeau, oare, și bătăi de clopote?

– Crăciun fericit, mamă!

– Crăciun fericit, băiatul meu.

– Crăciun fericit, Tone!

Bunica tuși ușor:

– Oh, ce bine miroase aici!... miroase a Crăciun.

– Lasse, fii drăguț, ajută-l pe bunic cu paltonul!

Cecilie parcă îi vedea. Bunica îi îmbrățișa zâmbind pe toți, mama își dezlega șorțul cel roșu de bucătărie în timp ce-l îmbrățișa pe bunicul, tata îi trecea mâna prin păr lui Lasse, bunica își aprindea o țigară...

Dacă exista o însușire pe care Cecilie o căpătase în ultima vreme, atunci era tocmai aceea că învățase să vadă cu urechile.

Apoi atmosfera voioasă de la parter a fost întreruptă de șoapte înfundate. În clipa următoare, tata urca grăbit pe scară, sărind câte două, trei trepte deodată.

– Crăciun fericit, Cecilie!

O cuprinse cu brațele și o strânse cu grijă la piept. Apoi făcu câțiva pași și deschise larg fereastra.

– Auzi ceva?

Ea ridică capul de pe pernă și auzi clopotele de la biserică:

– Înseamnă că e ora cinci.

El închise fereastra la loc și se așeză pe marginea patului.

– *Am să primesc* schiuri noi, nu-i așa?

Întrebase asta în speranța că el îi va răspunde „nu“. Și atunci ea putea să se supere, pentru că se

simțea aproape mai bine să fie supărată decât să fie tristă.

Tata duse un deget la buze.

– Fără tratament special, Cecilie. Așteaptă și vei vedea...

– Atunci, înseamnă că am să primesc.

– Ești sigură că nu vrei să stai întinsă pe sofa, în salon, în timp ce noi mâncăm?

Ea clătină din cap. Discutaseră de nenumărate ori lucrurile astea în ultimele zile. Era mult mai bine să fie odihnită când vor începe să despacheteze darurile. Și oricum nu mai putea suporta mâncarea. Dacă ar fi mâncat, ar fi început cu siguranță să vomite.

– Dar să lăsați toate ușile deschise ca să vă aud.

– Bineînțeles.

– Și să vorbiți tare... să faceți cât de multă gălăgie puteți.

– Asta ar mai lipsi...

– Și după ce veți fi citit *Evangelhia de Crăciun*, bunica să vină sus și s-o citească și pentru mine.

– Așa ne-am înțeles.

Ea se cufundă în perna cea mare.

– Poți să-mi dai *walkman*-ul?

El luă de pe raft casetofonul și caseta și i le întinse.

– Mulțumesc, acum mă descurc singură.

Tata o sărută pe frunte.

– Aș fi vrut să stau aici cu tine toată seara, șopti el. Dar trebuie să mă ocup și de ceilalți, știi. Voi fi însă aici în toate celelalte zile de Crăciun.

– Tată, vreau ca voi să sărbătoriți Crăciunul ca de obicei.

– Da, cum vrei tu... ca de obicei...

El se strecură afară din încăpere.

Cecilie puse caseta cu cântece de Crăciun interpretate de Sissel Kyrkjebø în *walkman*. Și în curând urechile ei sorbeau cu nesaț acordurile muzicii de Crăciun. După un timp, când își scoase casca de pe urechi, știu că, acolo, jos, ei stăteau la masă.

Mama citea din *Evangelhia de Crăciun*. Când a terminat de citit, au cântat cu toții „Pace pe pământ“.

Apoi s-au auzit pașii bunicii pe scară. Cecilie regizase totul.

– Cecilie, am venit!

– Te rog, bunico, citește-mi!... Bunica se așeză pe un scăunel lângă pat și citi:

– „Și în vremea aceea a venit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea...“

Își ridică privirea din Biblie și observă că Cecilie are lacrimi în ochi.

– Plângi, copila mea?

Ea încuviință.

– Dar nu-i deloc trist... spuse bunica.

Cecilie clătină din cap:

– „Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle...“

– E *frumos*, nu-i așa? șopti bunica.

Cecilie clătină din cap pentru a treia oară.

– Oamenii plâng de tristețe, spuse bunica după un timp. Dar și frumusețea îi emoționează și-i face,

uneori, să verse lacrimi.

– Dar de ce nu râdem când vedem ceva urât?

Bunica se gândi puțin.

– Râdem și atunci. De pildă, când vedem clovni la circ, râdem de ei pentru că sunt caraghioși. Sau când se strâmbă ca naiba... Ia uită-te aici!

Bunica făcu o grimasă și Cecilie izbucni în râs.

Apoi continuă:

– Uneori ne apucă tristețea când vedem ceva deosebit de frumos pentru că știm că nu durează veșnic. Și dacă ceva urât și caraghios ne stârnește râsul, înțelegem, poate, că are menirea să ne amuze.

Cecilie o privi cu admirație. Bunica ei era cea mai înțeleaptă ființă din lume.

– Am înțeles, bunico... du-te acum jos la clovni noștri, spuse ea.

Bunica îi aranjă perna și o mângâie pe obraz.

– De-abia aștept să vii și tu jos! După ce vom mânca...

Când bunica era pe scară, Cecilie întinse mâna sub pat, luă carnetelul chinezesc și creionul. Primul lucru pe care l-a scris a fost:

Cândva, cu multă vreme în urmă, am pășit pe o plajă necunoscută la țărmul Mării Egee. Valurile o loveau neconținut și purtau pietrele înainte și înapoi, mutându-le din loc la nesfârșit...

Își aruncă privirea peste ceea ce scrisese și continuă:

Oamenii plâng când sunt triști. Uneori varsă lacrimi de emoție la vederea frumuseții, alteori râd de lucrurile caraghioase. Uneori ne apucă tristețea când vedem ceva deosebit de frumos pentru că știm că nu durează veșnic. Și dacă ceva urât și caraghios ne stârnește râsul, înțelegem, poate, că are menirea să ne amuze.

Clovni sunt caraghioși pentru că au fața urâtă. Dar după spectacol, când își scot măștile în fața oglinzii, devin frumoși. Ei știu însă că frumusețea lor e trecătoare. Și de aceea devin triști și nefericiți de fiecare dată când intră în rulota circului și închid cu putere ușa după ei.

Ațipise, se pare, din nou și se trezi abia când tata a venit s-o ducă jos.

– E vremea împărțirii darurilor, o anunță el.

O ridică din pat în brațe, învelită în plăpumioara ei cea roșie. Perna rămase în pat și părul fetei care-i crescuse destul de mult în ultima vreme îi atârna pe spate. Jos, lângă scară, stăteau bunicul și Lasse.

– Arăți ca un înger, spuse bunica. Și plăpumioara e ca un nor de trandafiri.

– „Îngerii din cer coboară“,... cântă Lasse.

La mijlocul scării ea își întoarse capul și le întâlni privirile.

– Aiurea, aiurea, protestă ea. Îngerii stau *deasupra* norilor. Nu se bălăngăne agățați de ei.

Bunicul râse pufăind un nor de fum de țigară în încăpere.

Tata o așeză pe Cecilie pe sofaua cea roșie în așa fel încât să stea comod între perne și să vadă bine bradul de Crăciun. Ea îl privi și remarcă imediat:

– Anul trecut am avut altă stea în vârful bradului.

Mama se apropie în grabă, de parcă se simțea puțin vinovată că nu era totul ca anul trecut:

– Da, e adevărat, dar, știi, n-am mai găsit-o pe cea de anul trecut. Tata a trebuit să cumpere alta.

– Ce ciudat...

Cecilie își plimbă privirea prin cameră și ceilalți o urmăriră cu ochii. Se uitau la ea și în același

țimp la lucrurile din jurul ei.

Încăperea era plină de lumină. Cecilie numără în pom 27 de beculețe aprinse, exact câte inele erau pe vergeaua galeriei de sus. Nu era asta, oare, o coincidență stranie?

Sub brad erau îngrămădite darurile. Singura deosebire față de anul trecut era că bunicul nu se mai îmbrăcase în costum de Moș Crăciun. Și asta era tot o hotărâre a Ceciliei:

– Nu suport să văd toată aiureala asta cu moșul, zău așa!

Pe masă erau întinse farfurii și cești de cafea, platouri cu prăjituri de casă, bomboane din marțipan vopsite cu vopsea alimentară.

– Vrei să mănânci ceva?

– Puțin suc de lămâie. Și un fursec din acelea fără cremă de căpșuni.

Stăteau cu toții adunați în jurul ei. Lasse se trăsese puțin mai în spate. Faptul că Cecilie era acum, acolo, cu ei, i se părea destul de bizar și momentul împărțirii darurilor devenea dintr-odată serios și solemn.

– Crăciun fericit, Lasse!

– Crăciun fericit...

– Și acum darurile, spuse bunicul. Mie mi-a revenit sarcina să le împart.

Se așezară cu toții în jurul bradului și bunicul începu să citească etichetele lipite pe pachete. Cecilie observă că nici un pachet nu era atât de mare ca să conțină săniuță sau schiuri, dar se decise să mai aștepte înainte de a se supăra de-a binelea. Oricând putea să apară o surpriză din cine știe ce colțșor al casei, pentru că se mai întâmplase așa și altă dată.

– „De la Marianne pentru Cecilie“, citi bunicul.

Marianne era cea mai bună prietenă a ei. Locuia pe malul celălalt al Leirei și erau colege de clasă.

Era un pachet mititel. Să fie, oare, o bijuterie? Sau poate o piatră pentru colecția ei de pietre...

Rupse hârtia și deschise o cutiuță galbenă. Pe o pernuță de vată era o broșă, un fluture roșu. Îl ridică din cutie și imediat ce-l atinse acesta își schimbă culoarea din roșu în verde. Apoi albastru, după aceea violet.

– Un fluture fermecat!... exclamă ea.

– ... ce-și schimbă culoarea după temperatură, spuse tata.

Apoi, toți pe rând, l-au ținut în mână. Când îl țineau strâns în pumn, se făcea verde și albastru. Doar în mâna Ceciliei se făcea violet.

– Este un fluture de febră, spuse Lasse. Ceilalți însă se făcură că n-au auzit nimic.

Pachetul următor era pentru el. Era un snowboard de la mătușa Ingrid și unchiul Einar.

– În ceea ce mă privește, eu mi-aș dori schiuri adevărate, spuse Cecilie. Dar n-am nimic împotriva dacă tu preferi snowboard...

Au urmat apoi fel de fel de daruri. Tata strângea hârtiile de la pachetele desfăcute și le înghesuia într-o pungă neagră de plastic.

Apoi bunicul a ieșit afară. Ceilalți s-au așezat la masă și au servit cafea, iar Lasse a primit un pahar de suc. Ceciliei i-au dat medicamentele.

Bunicul s-a întors și a adus un pachet lung și greu în hârtie albastră cu stelute galbene.

Cecilie s-a agitat pe sofa:

– Schiurile!

– Pentru zâna schiului de la bunica și bunicul, citi bunicul pe etichetă.

– Zâna schiului?

– Sau zeița schiului, explică bunica. Adică pentru tine, înțelegeți?

Cecilie rupse înfrigurată hârtia. Schiurile erau roșii.

– Vai ce grozave sunt! Ce păcat că nu pot să le încerc acum, imediat!

– Da, așa e... dar să sperăm că în curând vei fi din nou pe picioare.

Cecilie a dorit să aibă schiurile alături de ea, lângă sofa. Și ultimul pachet a fost adus de afară pentru că era așa de mare și n-ar fi încăput sub pom. Era pentru Cecilie și ea putea ușor să ghicească ce se afla în el.

– Săniuță! Sunteți nebuni...

Mama se aplecă și o mângâie ușor pe obraz.

– Crezi că am fi îndrăznit să-ți oferim altceva?

Ea ridică din umeri.

– Dar se vede treaba că ați îndrăznit să nu-mi cumpărați patine.

– Da, asta ne-am putut permite.

Venise acum vremea ca ei să stea la masă și să ia desertul. Cecilie se bucură la vederea platourilor cu prăjituri și fructe, marțipan, bomboane de casă și nuci. Era exact așa cum își dorise. Așa trebuia să fie de Crăciun. Ea, însă, mănă numai o bucată de prăjitură. Ceru, apoi, o felie de pâine prăjită cu miere.

Bunicul povesti despre Crăciunul din timpurile de altădată. El sărbătorise timp de peste șaiszeci de ani Crăciunul în această încăpăre. Într-un an zăcuse el însuși la pat.

Când a venit vremea să cânte ținându-se de mâini în jurul bradului, Cecilie le-a făcut semne cu privirea. Voia să fie dusă sus, în camera ei.

Lasse și mama o luară înainte cu darurile. Cecilie a vrut să aibă totul sus, la ea în cameră. Apoi tata a purtat-o sus, pe brațe, după ce și-au urat cu toții Crăciun fericit încă o dată.

Cecilie se cufunda în somn, în vreme ce bunica, jos, cânta la pian și ceilalți se roteau ținându-se de mână în jurul bradului de Crăciun. Acordurile muzicii urcau spre ea ca niște balonașe, nu de săpun, ci de sunet.

Cecilie se trezi brusc. Era noapte și în casă era liniște perfectă. Deschise ochii și aprinse veioza de deasupra patului.

Auzi, atunci, o voce care o întrebă:

– Ai dormit bine?

Oare cine putea să fie? Nu ședea nimeni pe scaunul din fața patului și nici pe podea nu se zărea nimeni.

– Ai dormit bine? o întrebă iarăși vocea.

Cecilie se ridică în capul oaselor și privi în jur. Tresări, zărind o siluetă pe pervazul ferestrei. Locul era strâmt, doar un copil ar fi putut încăpea acolo, dar nu era Lasse cel pe care-l vedea. Cine să fie, oare?

– Nu te teme, spuse străinul cu voce blândă și clară.

El, sau poate ea, era îmbrăcat într-un fel de cămașă lungă și n-avea încălțări în picioare. Cecilie nu-i distingea fața din cauza luminii care venea din spatele lui, de la becuțele aprinse agățate în pinul de afară.

Se frecă la ochi, se uită iar la fereastră și văzu că silueta aceea era tot acolo.

Era o fată sau un băiat? Cecilie nu era prea sigură pentru că el, sau poate ea, nu avea pe cap nici măcar un fir de păr. Așa că își spuse în sinea ei că era, probabil, vorba de un băiat, deși putea la fel de bine să fi fost și o fată.

– Poți să-mi spui dacă ai dormit bine? repetă oaspetele misterios.

– Oh, da, mulțumesc de întrebare... dar cine ești tu?

– Eu sunt Ariel.

Cecilie simți nevoia să se frece la ochi încă o dată.

– Ariel?

– Da, acesta este numele meu.

Ea clătină din cap:

– Numele acesta singur nu mă ajută să știu cine ești.

– Noi, însă, putem afla totul despre voi. E ca și cum am privi într-o oglindă.

– Într-o oglindă?

El se aplecă înainte și arăta de parcă în orice moment putea să-și piardă echilibrul și să cadă pe podea.

– Dar voi vedeți în oglindă doar propriile voastre chipuri. Nu puteți vedea ce este de cealaltă parte a oglinzii.

Cecilie era foarte surprinsă, pentru că adesea, când era mică, stătuse în fața oglinzii din baie și se gândise că există poate o altă lume de cealaltă parte a oglinzii. Uneori se temuse chiar că cineva de acolo ar putea privi prin sticla oglinzii spionând-o când își făcea toaleta. Sau încă și mai rău, dacă s-ar fi întâmplat cumva să sară prin oglindă și să apară, așa, deodată în fața ei, în baie?

– Ai mai fost aici și altă dată? îl întrebă ea.

El aprobă din cap cu un aer solemn.

– Dar, spune-mi, pe unde ai intrat?

– Oh, Cecilie, noi intrăm pretutindeni...

– Tata obișnuiește să închidă ușa de la intrare în timpul nopții. Iar iarna ținem și ferestrele închise...

El îi răspunde:

– Toate chestiile astea nu contează pentru noi absolut deloc.

– Toate chestiile astea?

– Da, vorbesc de ușile închise și alte treburi de felul ăsta.

Cecilie se gândea bine la tot ce auzea. Era ca și cum ar fi vizionat un film, pe ecran. Rula filmul

înapoi în gând și revedea fiecare scenă:

– Tu spui „noi“ și „nouă“, țin eu să precizeze. Sunteți mai mulți?

El încuviință:

– Da, suntem extraordinar de mulți. Acum începi să te apropii de adevăr.

Cecilie se plictisise însă să dezlege enigme, așa că îi spuse:

– Știi, în lume trăiesc cinci miliarde de oameni. În plus, am citit că și pământul are cinci miliarde de ani. Te-ai gândit vreodată la asta?

– Bineînțeles că m-am gândit. Numai că oamenii vin și se duc.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că în fiecare secundă Dumnezeu își scutură mânecile mantiei și în lume apar câțiva bebeluși. Uite așa! Abracadabra! Hocus-pocus! Dar în aceeași secundă alți oameni dispar de pe pământ. Voi mergeți încolonați unul după altul într-un lung, lung convoi... Din când în când câte unul iese din rând... „Ala bala portocala, din joc vei ieși chiar tu, Ce-ci-lie!“...

Ea simți un val de căldură în obraji.

– Și tu vii și te duci, nu-i așa?... zise ea.

El clătină ferm din capul său pe care nu se zărea fir de păr:

– Știai că încăperea asta a fost pe vremuri dormitorul bunicului tău?

– Cum să nu știu! Dar cum de știi tu asta?

El mișca nestingherit din picioarele micuțe. Ceciliei i se părea că seamănă cu o păpușă.

– Atunci înseamnă că am început deja, anunță el.

– Nu înțeleg. Ce anume am început?

– Nu mi-ai răspuns dacă ai dormit bine. Dar acum, oricum, am început. Întotdeauna ia ceva timp ca să începi cum se cuvine.

Cecilie trase cu putere aer în piept, îl expiră cu greutate și spuse:

– Nici tu nu mi-ai răspuns de unde știi că ăsta a fost dormitorul bunicului meu.

– „De unde știi că ăsta a fost dormitorul bunicului meu“, o îngână Ariel.

– Exact!

El continua să dea din picioare, așezat pe pervaz:

– Știi asta pentru că noi am fost aici din toate timpurile, Cecilie! Pe vremea când bunicul tău era copil și zăcea la pat, grav bolnav de pneumonie, nu se găseau medicamente așa de bune ca acum.

– Tu ai fost și atunci aici?

El încuviință din cap:

– Da, am fost aici și nu voi uita niciodată ochii lui triști. Păreau doi puișori părăsiți de mamă.

– „Doi puișori părăsiți de mamă“, suspină Cecilie și, privindu-l, se grăbi să adauge:

– Dar totul a trecut până la urmă și el s-a făcut bine.

– Da, e adevărat, s-a însănătoșit.

Și făcu pe neașteptate o mișcare bruscă. Într-o fracțiune de secundă se ridicase pe pervazul ferestrei și stătea acolo acoperind aproape tot geamul. Cecilie nu putea nici acum să-i vadă clar fața din cauza luminii ce bătea din spate.

Cum reușise, oare, să se ridice în picioare fără să cadă pe podea? Părea că orice mișcare ar face e imposibil să cadă.

– Îmi amintesc și toți păstorii din câmp, mai spuse el.

Cecilie se gândi la cuvintele citite de bunica din Biblie:

– „Lăudat fie Domnul în măreția Lui și pace pe pământ la cei iubitori de Dumnezeu!“ cită ea. La cuvintele astea te gândești?

– Da, la ele și la oștirea de îngeri a Domnului. Noi stăteam atunci pe margine ca niște buni suporteri.

– Asta n-o mai cred, i-o reteză ea.

Ariel făcu o mișcare cu capul într-o parte și Cecilie reuși să-i vadă mai bine fața. Semăna cu una dintre păpușile Mariannei.

– Sărăcuța de tine, spuse el.

– Mă compătimești pentru că sunt bolnavă?

El clătină din cap:

– Nu, nici pomeneală! Spun asta gândindu-mă că e groaznic să nu poți avea încredere în cel cu care vorbești.

– Hm!

– E adevărat că voi, oamenii, vă înverziți de ciudă când sunteți roși de îndoială?

Ea se strâmbă la el iritată.

– Nu te supăra!... am întrebat și eu, așa, să mă aflu în treabă, o asigură el. Pentru că, deși noi vedem cum oamenii vin și se duc, nu prea avem, de fapt, habar cum e să fii făcut din carne și oase.

Cecilie se răsuci în pat, dar Ariel n-avea intenția s-o lase în pace:

– Spune-mi, nu-i puțin cam neplăcut să fii așa de neîncrezătoare?

– Eu cred că e și mai neplăcut să-i arunci drept în față unei fete bolnave niște minciuni gogonate.

El își duse mâna la gură și spuse pufnind indignat:

– Cecilie, îngerii nu mint!

Era acum rândul ei să-l înfrunte:

– Spune-mi, ești într-adevăr un înger?

El încuviință scurt din cap, pentru că n-avea nici un rost să discute asta. Cecilie se îmblânzi brusc. După câteva secunde, spuse:

– Așa am și crezut tot timpul, te asigur. N-am avut însă curaj să te întreb. De fapt, nu sunt sigură că pot crede în îngeri.

El înlătură cu mâna prin aer spusele ei:

– Hai să renunțăm la discuția asta! Gândește-te că nici eu n-aș fi sigur că pot crede în tine. Atunci ar fi cu neputință să dovedim care dintre noi are dreptate.

Și ca și cum ar fi vrut să demonstreze că el este un înger sănătos și întreg la minte, sări de pe pervaz pe masa de scris și începu să meargă înainte și înapoi. De câteva ori era gata-gata să-și piardă echilibrul și să cadă de pe margine, dar se îndrepta în ultima clipă. Ba chiar se vedea că era în stare

să se țină drept și dacă se întâmpla să alunece puțin dincolo de marginea mesei.

– „Un înger în casa mea“, murmură Cecilie ca pentru sine de parcă ar fi citat titlul unei cărți pe care a citit-o cândva.

– Noi ne numim copiii Domnului, replică el.

Ea îl privi cu ochii întredeschiși:

– Tu, în orice caz....

– Ce vrei să spui?

Cecilie încercă să se ridice puțin mai sus pe pernă, dar căzu fără puteri înapoi. Apoi spuse:

– Tu ești un înger copil, nu-i așa?

El râse aproape fără zgomot.

– Ce-i așa amuzant? întrebă ea.

– „Înger copil!“ Nu ți se pare comic?

Cecilie nu găsea nimic amuzant în asta.

– Doar nu ești un înger matur, spuse ea. Înseamnă atunci că ești un înger copil.

Ariel râse, de data asta, ceva mai tare.

– Îngerii nu cresc în pomi, spuse el. De fapt, noi nu creștem nicicum și nu putem deveni „maturi“.

– Ah, cred că am să leșin, izbucni Cecilie exasperată.

– Oh, chiar acum ar fi păcat pentru că treaba merge foarte bine.

– Eu credeam că toți îngerii sunt maturi, insistă ea.

Ariel ridică din umeri:

– Nu-i vina ta. Nu poți întotdeauna să ghicești ce se află de partea cealaltă.

– Vrei să spui că nu există îngeri maturi?

El râse din toată inima. Hohotele lui răsunau ca biluțele de sticlă cu care se juca câteodată Lasse, rostogolindu-le pe podeaua din bucătărie. Numai că de data asta nu era nevoie ca ea să se aplece și să le adune.

– Cu alte cuvinte, tu susții că nu există nici măcar un singur înger matur, spuse ea apăsător. Așadar, se poate spune și că nu există nici un preot adevărat pe lume, pentru că toți preoții susțin sus și tare că în cer mișună o grămadă de îngeri maturi.

O clipă a fost liniște deplină, apoi Ariel a ridicat cu o mișcare elegantă un braț în aer și a spus:

– „În cer mișună o grămadă de îngeri maturi“, râse el. Auzi! „Mișună!“

Cecilie nu zise nimic și el continuă:

– Ce nostimă ești, Cecilie!

Ea începuse să-și roadă preocupată unghia de la degetul arătător și-i scăpă fără să vrea o întrebare:

– Mă întreb, oare, cum este să fii matur?

Ariel se așeză pe masa de scris cu picioarele atârând și spuse:

– Vrei să vorbim despre asta?

Ea îi răspunse stând acolo întinsă în pat și privind în tavan:

– Învățătoarea mea, la școală, spune că vârsta copilăriei este doar o etapă pe drumul spre maturitate. De aceea trebuie să ne facem lecțiile și să ne pregătim pentru viața de adult. Nu ți se pare ciudat?

Ariel clătină din cap:

– Ba da, pentru că, de fapt, adevărul este cu totul altul.

– Ce vrei să spui?

– Maturitatea este doar o etapă pe drumul ce duce la nașterea unui copil.

Cecilie se gândi îndelung înainte de a răspunde:

– Dar adulții au fost creați mai întâi. Altfel cum ar fi apărut copiii?

Ariel clătină din cap:

– Greșit! Iată încă o greșeală! Copiii au fost creați primii, altfel n-ar mai fi apărut adulții.

Cecilie era acum frământată de vechea dilemă:

– Ce a apărut mai întâi, oul sau găina?

El începuse să-și miște din nou picioarele:

– Încă vă mai preocupă această veche enigmă? Am auzit-o prima dată în India acum multe mii de ani de la un bătrân crescător de păsări. Tocmai se aplecase deasupra unei găini ce ouase un ou. Și se scărpină în cap. „Mă întreb ce a apărut mai întâi“, zicea el, „oul sau găina?“

Cecilie privi încurcată spre Ariel și el continuă:

– Natural că oul a apărut mai întâi.

– Cum așa?

– Altfel n-ar fi fost posibil să apară găina. Doar nu crezi că întâia găină din lume a coborât din cer așa deodată, fâlfâind din aripi?

Gândurile se învălmășeau nițel în capul Ceciliei. Nu-și dădea seama dacă a înțeles tot ce a spus îngerul, dar, în orice caz, ceea ce înțelegea era destul de clar. În sfârșit, dezlegase vechea enigmă, se gândi ea. Oh, Doamne, numai de-ar reuși să țină minte asta până mâine...

– Așa este și cu copiii, continuă Ariel. Ei au fost cei dintâi în lume. Adulții au venit în urma lor, schiopătând. Da, da, adulții șchioapătă din ce în ce mai tare cu cât înaintează mai mult în vârstă...

Cecilie era impresionată de cuvintele îngerului și dorea să și le noteze în micul ei carnet chinezesc ca să nu le uite. Dar nu îndrăznea să facă asta în timp ce îngerul era de față. Așa că spuse:

– Dar Adam și Eva au fost oameni în toată firea, nu?

Ariel clătină iar din cap:

– Ce prostie! Ei au devenit oameni maturi. Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, doi copii zburdalnici ce se cățarau în copaci și hoinăreau prin imensa grădină a raiului. Pentru că ce rost ar avea să ai o grădină așa de mare dacă n-ai și copii care să se joace în ea?

– E adevărat ce spui?

– Ți-am mai spus că îngerii nu mint.

– Bine, bine, povestește-mi mai departe!

– Și pe vremea aceea au fost ispitiți de șarpe să mănânce din Pomul Cunoașterii binelui și răului. Atunci au început să crească. Cu cât mâncau mai mult, cu atât creșteau mai mult. Astfel, au fost treptat alungați din paradisul copilăriei. Cei doi copii poznași aveau o dorință de cunoaștere atât de mare, că până la urmă au dat gata întregul rai.

Cecilie rămase cu gura căscată, dar Ariel o privi indulgent:

– Cu siguranță însă că ai auzit de treburile astea mai înainte, zise el.

Ea clătină din cap:

– Da, am auzit că Adam și Eva au fost alungați din paradis, dar nimeni nu mi-a spus că era vorba de *paradisul copilăriei!*

– Câte ceva ai fi putut să înțelegi și singură. Voi, oamenii, înțelegeți numai fragmente. Pentru că acum vedeți totul ca într-o oglindă, în chip întunecat...

Cecilie zâmbi:

– Îmi imaginez cum micuții Adam și Eva zburdau printre pomii din grădina cea mare.

– Ce-ți spuneam eu?

– Ce anume?

– Că poți înțelege ușor cum stau lucrurile. Ai știut că oamenii își folosesc doar o mică parte din capacitatea creierului?

Cecilie afirmă cu capul pentru că tocmai asta citise de curând în revista *Știința ilustrată*.

– Aș vrea să aud mai multe despre Adam și Eva, îl rugă ea.

Între timp reușise să se ridice ușor pe pernă. Ariel începu să-i povestească, continuând să-și miște picioarele:

– Ei au început mai întâi să crească. Apoi s-au copt la trup, Adam avea parte bărbătească și Eva avea parte femeiască. Asta era o parte din pedeapsă, dar și un fel de consolare pentru Dumnezeu și pentru oameni.

– Cum adică? întrebă ea.

– Da, pentru că acum puteau să aducă pe lume noi oameni. Și așa s-a și întâmplat de atunci încolo. Dumnezeu s-a îngrijit ca în permanență să se nască copii pe lume. Și în felul acesta s-a mai îngrijit și ca miracolul creației să nu se sfârșească niciodată. Lumea este creată din nou de fiecare dată când se naște un copil.

– Vrei să spui că un copil se naște, într-un fel, într-o lume nouă-nouă?

El încuviință:

– Poți spune la fel de bine că lumea se naște din nou pentru fiecare copil. A te naște înseamnă să primești în dar o întreagă lume, cu ziua, cu soarele, cu noaptea, cu luna și stelele pe cer. Cu oceanul ce scaldă plaja, cu pădurile cele de nepătruns care nu-și cunosc îndeajuns tainele, cu animalele ce străbat pământul în lung și-n lat. Pentru că lumea nu îmbătrânește și nici nu încărunțește. Atâta vreme cât se vor naște copii pe lume, lumea va continua să fie tânără la fel ca în cea de-a șaptea zi a creației, cea în care Dumnezeu s-a odihnit.

Cecilie stătea întinsă și-l asculta plină de uimire pe îngerul Ariel care continuă:

– De fapt, Dumnezeu nu i-a creat numai pe Adam și Eva. El te-a creat și pe tine. Pe neașteptate, într-o zi anume a venit rândul tău să vezi minunățiile Domnului. Ai fost scuturată dintr-o mânecă a mantiei sale și hop, te-ai trezit deodată vie pe lume. Și ai văzut că toate astea erau bune.

Cecilie râse. Apoi întrebă:

– Spune-mi, ați fost într-adevăr aici tot timpul?

Îngerul Ariel spuse cu o mină solemnă:

– Da, noi suntem aici din toate timpurile. Pentru că suntem la fel de curioși să urmărim procesul Creației cum eram cu o jumătate de veșnicie în urmă. Dar, de fapt, am putea să ne lăsăm păgubași pentru că noi privim Creația de undeva din afară. În toată Creația doar copiii sunt la fel de curioși ca noi. Dar și ei cumva sosesc din altă lume.

Cecilie se gândise adesea, în timpul în care zăcuse la pat, că adulții aveau întotdeauna nevoie de mult timp de gândire înainte de se hotărî să facă ceva într-adevăr amuzant. Și nici nu erau prea multe lucruri care să le atâțe curiozitatea. „Așa este lumea“, spuneau ei.

– Dar, desigur că Dumnezeu îi iubește și pe adulți puțin, nu-i așa? încercă ea să forțeze oarecum nota.

– Oh, da! Bineînțeles! Numai că după căderea în păcat morala lor a devenit puțin cam șubredă.

– Morala lor a devenit puțin cam șubredă?

– Da, pentru că au devenit prea trufași și își închipuie că știu totul. Nici chiar noi, îngerii din cer, nu ne-am fi permis să facem asta, deși ne aflăm aici de la începuturile veșniciei. Noi ne lăsăm în permanență copleșiți de minunățiile Creației și pe Domnul-Dumnezeu îl încântă inocența noastră. De aceea El iubește naivitatea celor mici și-i pasă destul de puțin de îngâmfarea lumească a celor mari.

Cecilie se gândea și iar se gândea, simțind că-i plesnesc tâmplele. I se întâmplase asta și mai înainte. În timp ce zăcea bolnavă în pat, simțise adesea cum gândurile i se învârtteau nebunește în cap, ca într-un carusel. Cu singura deosebire că acum nu mai era nevoie să-și cumpere bilet ca să se urce în tiribombă.

– Cei mai mulți oameni sunt preocupați doar de propria lor persoană și ignoră miracolul Creației, preciză Ariel. E destul de comic când te gândești că ei se află pe pământ doar într-o scurtă vizită.

– Sunt perfect de acord cu tine.

– Pământul, Cecilie! Oamenii nu înțeleg ce lucru extraordinar este pământul. Ar trebui ca la intervale regulate cerul să insereze un anunț în cele mai mari ziare: „Mesaj urgent pentru locuitorii pământului! PĂMÂNTUL ESTE AL VOSTRU, AICI ȘI ACUM! Țineți seama de asta!“

Cecilie amățise ascultându-l pe îngerul Ariel. Și pe deasupra o obosise și neîncetata lui bâțâială din picioare. Îl întrebă totuși:

– N-ar fi fost mai bine ca Dumnezeu să-l fi alungat din rai pe șarpele ăla urâcios și să-i lase pe Adam și Eva să se joace, pe vecie, de-a v-ați ascunselea, în grădina lui cea mare?

Îngerul Ariel își plecă într-o parte capul lipsit de păr și spuse:

– Nu e așa de simplu cum pare la prima vedere. Pentru că voi sunteți făcuți din carne și oase și nu puteți trăi veșnic ca îngerii din cer. De aceea Domnul s-a îndurat de copii și nu i-a lăsat să moară. Sau, în orice caz, s-a gândit că e mai bine să-i lase să crească mai întâi.

– De ce?

– Pentru că e mai ușor să-ți iei rămas-bun de la lume când ai o duzină de nepoți, când trupul slăbește și nu te mai țin puterile și când ți-ai trăit traiul.

Cecilie nu era cine știe ce impresionată de cuvintele lui.

– Câteodată mor și copii, se opuse ea. Nu e nedrept?

– „Nu e nedrept?“ repetă îngerul Ariel. „Nu e nedrept?“

Și cum el nu mai spuse nimic, ea reluă:

– Ești sigur că Adam și Eva au fost copii?

– Da, absolut sigur! Nu te-a izbit niciodată marea asemănare dintre copii și îngerii din cer? Sau ai văzut vreodată un înger cu păr cărunt, cocoșat și cu fața zbârcită?

Ceva din întrebarea asta stârni protestele Ceciliei:

– Bunica mea e bătrână, dar mie nu mi se pare că e urâtă.

– „Că e urâtă!“ repetă Ariel. N-am spus asta. Dar în trupul ei îmbătrânit sălășluiește o micuță Eva care, pe vremuri, a fost un copil abia venit pe lume. Restul a crescut doar în exterior în toți anii aceștia care au trecut de atunci.

Cecilie suspină adânc:

– Dacă-mi dai voie să-mi spun părerea, află atunci că toată treaba asta cu Creația este o mare idioțenie.

– De ce spui asta?

– Pentru că n-am nici un chef să cresc mare. Și nu vreau să mor niciodată! Niciodată, mă auzi?

O umbră trecu peste fața îngerului când spuse:

– E bine să-ți păstrezi inocența copilului care se află în tine. Bunica ta și-a păstrat sufletul de copil.
Nu-i așa că ea poate oricând să se maimuțărească precum un clown ca să te facă să râzi?

– Ai fost aici când a făcut asta?

– *Yes!*

În clipa următoare, îngerul Ariel se afla pe podea. Cecilie nu remarcase când sărise de pe masa de scris, dar el era acum în fața raftului de cărți, studiind cristalele și pietrele de acolo. Era un pic mai scund decât Lasse.

– O colecție impunătoare, spuse el întors cu spatele.

Apoi se răsuci spre ea și o întrebă:

– Te-ai gândit că fiecare piatră este un mic fragment din însuși globul pământesc?

– Da, m-am gândit de multe ori. De aceea le-am adunat pe cele mai frumoase...

– Dar că și tu, Cecilie, ești o mică fărâmă dezlipită din globul pământesc, te-ai gândit vreodată?

Ea tresări ușor:

– Cum așa?

– Da, chiar așa e. Pentru că tu poți zburda cu piciorușele tale prin lumea întreagă. Nici o piatră n-ar fi în stare de așa ceva.

Pentru prima dată Cecilie distingea fața lui Ariel foarte clar. Pielea lui era mai lucioasă și mai netedă decât pielea omenească și mult mai palidă. Acum nu i se mai părea ciudat că el n-avea deloc păr pe cap. Mai descoperi și că nu avea nici pleoape, nici sprâncene.

El veni spre ea și se așeză pe scaunul de lângă pat. Pașii îi erau ușori de parcă ar fi plutit prin încăpere, pe deasupra podelei. Ochii îi străluceau precum niște pietre prețioase albastre-verzui, iar dinții aveau sclipiri de fildeș.

Cecilie îi studiase capul chel în timp ce stăteau de vorbă. Acum îl întrebă:

– Te superi dacă te întreb ce s-a întâmplat cu părul tău?

El râse:

– Nici vorbă! Întreabă-mă! Poate că putem vorbi apoi și despre barba ta.

Ea își coborî jenată privirea pe pledul cu care era acoperită și spuse:

– Credeam că îngerii au părul lung și blond.

– Din cauză că tu vezi totul ca într-o oglindă. Și nu e de mirare că nu te vezi decât pe tine.

Ea nu era mulțumită cu răspunsul lui și spuse:

– Poți să-mi explici de ce nu aveți păr pe cap?

El spuse:

– Pielea și părul cresc pe trup și sunt legate de funcțiunile lui, protejându-l de praf, de murdărie, de frig și de căldură. Pielea și părul omului sunt asemănătoare cu pielea și blana animalelor și n-au nici o legătură cu îngerii. Dacă m-ai fi întrebat dacă ne spălăm pe dinți sau dacă ne tăiem unghiile...

– Pentru că nu faceți asta, nu-i așa?

El scutură capul:

– Nu, nu facem asta. Cu toate astea, ne asemănăm cu voi, dar în alt fel.

– Cum așa? Explică-mi!

El o privi:

– Și oamenii, și îngerii au un suflet care le-a fost dat de Dumnezeu. Voi aveți un trup care crește, se

dezvoltă și-și urmează drumul lui firesc în viață. Voi creșteți și vă dezvoltați asemeni plantelor și animalelor.

– Ce nerozie, suspină Cecilie. Nu sunt deloc încântată să știu că sunt un animal.

Ariel continuă să vorbească, de parcă n-ar fi auzit-o:

– Toate plantele și animalele sunt la început niște semințe mititele sau niște celule. Seamănă atunci atât de mult, că nu le poți deosebi una de alta. Dar odată sădită, sămânța începe să crească încetișor și se transformă în tufișuri de coacăze, sau în pruni, sau în oameni, sau în girafe. Un embrion de purcel și un embrion de om nu se deosebesc cine știe ce la început, ci mai târziu, pe măsură ce se dezvoltă. Știai lucrurile astea?

Ea aprobă cu capul:

– Da, pentru că în ultimele săptămâni n-am făcut altceva decât să citesc revista *Știința ilustrată*, și acolo scrie despre lucrurile astea.

– Și cu toate astea nu există pe lume doi oameni identici și nici doi porci absolut identici. Nu există nici măcar două fire de iarbă identice pe întregul pământ.

Cecilie își aminti atunci de niște sfere mici de hârtie japoneză pe care le primise în dar de la tatăl ei cu câțiva ani în urmă. Erau foarte mici și păreau identice. Când le pune în apă, însă, se umflau și se transformau în mici figuri multicolore. Și atunci nici una nu mai semăna cu alta.

– Ți-am mai spus că nu-mi place gândul că sunt un animal, repetă ea.

Ariel își lăsă cu grijă mâna pe pledul care o acoperea. Ea simți o apăsare ușoară pe una din glezne.

– Tu ai trup de animal, dar ai suflet de înger, Cecilie! Ai avut parte de amândouă. Nu ți se pare minunat?

– Nu știu...

– Această combinație este o artă. Conștientul tău este asemănător cu al îngerilor din cer. Și poți oricând să-i spui unui înger: „Bună seara, cavaliere! Numele meu este Cecilie Skotbu. Îmi acordați un dans?”

Îngerul Ariel flutură mâna în aer și se înclină adânc, de parcă tocmai atunci sosise de la școala de dans. Apoi continuă:

– Dar trupul în care sălășluiește sufletul tău este făcut din carne și oase precum sunt făcute corpurile vacilor și ale cămilelor. De aceea pe trupul tău crește păr, mai ales pe cap, dar și prin alte locuri, știi prea bine! La început aproape nu se vede, dar pe măsură ce trece timpul e din ce în ce mai mult și mai des, Cecilie. Cu trecerea timpului, natura depune straturi din ce în ce mai groase pe trupul fiecărui copil sosit pe lume. Când ieșiți din mâna Creatorului, aveți trupul curat și neted ca al îngerilor din cer. Dar asta numai pe dinafară, pentru că pe dinăuntru blestemul păcatului începe deja să lucreze. În trup, sângele și carnea se zbat neconținut, și lucrul ăsta vă împiedică să trăiți veșnic.

Cecilie își mușcă buzele. Nu era prea încântată să discute lucrurile astea care aveau de-a face cu corpul și dezvoltarea lui. Nici gândul că se maturiza nu-i plăcea prea tare.

– Lasse, frățiorul meu, n-a avut nici măcar un firicel de păr pe cap înainte de a împlini doi ani, spuse ea.

– Știi, nu e nevoie să-mi povestești.

– Atunci, știi, poate, că și mie, la spital, mi-au dat niște medicamente foarte puternice și din cauza lor mi-a căzut tot părul.

El încuviință și spuse:

– Am constatat că atunci ai semănat foarte bine cu mine la față.

– De fapt, era vorba să-mi facă același tratament încă o dată, dar am renunțat...

– Și asta știi.

– Bunica i-a convins pe toți, chiar și pe medici. Ea este nemaipomenită când își pune ceva în cap. Așa că ne-am făcut bagajele și-am plecat de la spital. Kristine vine acum la noi de mai multe ori pe săptămână. Ea e asistentă medicală...

– Știi lucrurile astea, Cecilie!

Cecilie privi în tavan. Stătea întinsă și prin minte i se perindau întâmplările ultimelor luni. Apoi se întoarse spre Ariel și spuse:

– Spune-mi, e adevărat că ești un înger?

– Oh, ți-am spus doar că îngerii nu mint!

– Dar e posibil să minți, și atunci înseamnă că nu ești un înger.

El suspină adânc:

– Fir-ar să fie, ce încâlcită e toată suspiciunea asta a voastră.

Cecilie simți frisoane în tot corpul. Să fi fost din cauză că devenise atât de bănuitoare?

– Pot să-ți pun o întrebare? E nițel cam prostescă... zise ea.

– Nu strică niciodată să întreb.

Ea îl întrebă luându-și parcă avânt:

– Ce ești tu, fată sau băiat?

Ariel râse cristalin. Ceciliei îi amintea de clinchetul făcut de niște sticle pline cu apă pe care încercase odată să cânte o melodie. Era nostim să-l audă râzând, și de aceea repetă întrebarea:

– Hai, spune-mi, ești fată sau băiat?

Probabil că el pricepuse ce se petrecea în mintea ei, pentru că râse și mai puternic de data asta, dar râsul sună un pic forțat.

– Asta e o întrebare *extrem* de pământească.

Ea se simți oarecum jignită. Nu spusese el adineauri că nu strică niciodată să întreb?

– În cer nu există astfel de deosebiri ciudate, o asigură el. Dar poți să mă socotești „copil“, ca să reprezentăm aici ambele sexe.

– Și de ce sunt astfel de „deosebiri ciudate“ pe pământ, atunci?

– Despre asta am vorbit, deja. Pentru că e nevoie de două sexe ca să poți concepe un copil. Asta știi și tu, Cecilie! De fapt, nu e prea plăcut pentru un înger să vorbească despre treburi de felul ăsta.

– Iartă-mă, te rog!

– Bine, e în regulă. Dumnezeu n-ar fi făcut, cu siguranță, nici o deosebire între băieți și fete dacă n-ar fi avut intenția ca ei să devină mai târziu bărbat și femeie și să conceapă copii.

– Poate că în clipa aceea nu s-a gândit la o altă modalitate de a concepe copii. Ai o propunere mai bună?

– Nu cred... nu știu.

El se avântă mai departe:

– Dar aceeași întrebare ți-ai fi pus-o și dacă, să zicem, copiii ar fi fost concepuți prin înmugurire. Și multe alte lucruri în lume ar fi putut fi altfel. Dacă, de exemplu, ați fi locuit în interiorul pământului în loc să vă târâți la suprafața lui...În mod sigur, n-ar fi fost imposibil de construit orașe și ferme în interiorul globului pământesc dacă ar fi fost condiții prielnice. Și dacă n-ar fi fost prielnice, atunci Domnul s-ar fi îngrijit să le facă. Este, firește, o mare artă să creezi lumea începând de la zero.

– Este un gând nebunesc, spuse Cecilie. Și pare cu atât mai nebunesc cu cât mă gândesc mai mult.

– La ce te referi?

– La faptul că pe pământ există două sexe.

El zâmbi ștregărește:

– Știi, acesta este un subiect pe care noi, îngerii, îl abordăm adesea în cer. Dar e altceva când vorbesc cu tine.

– Ce vrei să spui?

– Noi în cer vorbim uneori despre lucruri străine de noi, pe care n-avem cum să le cunoaștem. Mă gândesc ce mistic trebuie să fie să constați dintr-odată că e ciudat să fii ceea ce ești. Nu cred că pietrele consideră bizar faptul că sunt pietre. Și cu siguranță, nici broaștele țestoase nu găsesc curios faptul că sunt broaște țestoase. Unii oameni, însă, sunt de părere că e ciudat să fii om, iar eu sunt perfect de acord cu ei. Recunosc, de altminteri, că nu m-am simțit niciodată prea apropiat de pietre sau de broaștele țestoase.

– Dar ție nu ți se pare ciudat că ești un înger?

A trecut un timp înainte ca el să răspundă:

– Asta e altceva, pentru că eu sunt înger de-o veșnicie. Pe când tu ești Cecilie Skotbu doar de scurt timp.

– Exact! Și cu toate astea mi se pare ciudat că sunt om.

– Întreaga creație este, desigur, o mare enigmă, spuse el cu convingere. Dar lucrul cel mai uimitor este că dincolo de această mare enigmă există niște ființe care se simt ele înseși niște enigme.

– Și de ce e uimitor?

– Pentru că totul pare o fântână ce se scufundă în propriile ei adâncuri misterioase.

– Știi, eu am trăit sentimentul ăsta de multe ori, îl asigură Cecilie.

– Care anume?

– Am stat uneori în fața oglinzii și m-am privit în adâncul ochilor. Și m-am gândit că ochii mei și ființa mea sunt o fântână atât de adâncă, încât nu-i pot atinge abisul cu privirea.

– Da, pentru că tu poți vedea în oglindă cum înfățișarea ta se transformă încetul cu încetul. Și nu-i de mirare că lucrul acesta te surprinde nițel. Dar cât de uluită ar fi o larvă, dacă ar putea gândi, în ziua în care ar descoperi că a devenit un fluture? Pentru că ea se transformă, nu-i așa, peste noapte. În același fel, îngerii din cer privesc cu uimire cum o fetiță se transformă, deodată, în femeie. Nu știi dacă ți-am mai spus, dar pentru noi timpul în care se produce transformarea n-are prea mare importanță.

– De ce spui asta?

– Pentru că noi, îngerii, nu avem noțiunea timpului, Cecilie! Noi observăm doar transformarea unei fetițe în femeie și constatăm marea deosebire dintre ele.

– E adevărat că vorbiți despre lucrurile astea în cer?

Ariel încuviință din cap cu un aer puțin stânjenit. Aruncă o privire prin încăperea și spuse:

– O facem totuși când Dumnezeu nu se află în apropiere. El este *extrem* de sensibil la critică.

– Nu mai spune! N-aș fi crezut asta vreodată.

– Voi, oamenii, credeți în toate. Dar îngerii din cer știu lucruri pe care n-ar avea rost să vi le dezvăluie.

– Am crezut că Dumnezeu se ridică deasupra oricărei critici.

– Asta din cauză că încă n-ai stat față în față cu El. Dar dacă tu ai fi creat întreaga lume, poate că ai fi devenit și tu puțin sensibilă la critică, nu? Pentru că e vorba de lucruri importante și mărețe. Când a

terminat cu facerea lumii, Dumnezeu a privit la tot ce a făcut și a văzut că erau bune, dar asta nu înseamnă că n-ar fi putut să le facă și puțin altfel. Când a terminat totul, era atât de epuizat, că, în cea de-a șaptea zi, s-a odihnit. A fost frânt de oboseală, înțelegeți? Cred că va trece enorm de mult timp până va mai crea ceva.

Cecilie nu-l mai asculta, fiind acum preocupată de propriile-i gânduri:

– Gândește-te, Ariel, că ar exista pe lume doar un sex. Sau, dacă ar exista trei, așa de amorul artei. Da, cred că trei ar fi cel mai bine.

– Nu ți se pare că femeia și bărbatul fac împreună deja destul spectacol?

– Ba da, sunt de acord că două sexe fac destul spectacol, mai ales dacă sunt mulți copii în familie. Tu ar trebui să știi mai bine, doar nu ești complet străin de viața pe pământ.

Ariel ridică din umeri:

– Doresc, cu plăcere, să aflu cât mai multe...

– Dacă ar fi nevoie de trei sexe ca să concepi un copil, atunci nu s-ar mai naște prea mulți copii și ar fi rezolvată într-un fel problema suprapopulării planetei...

– Stai puțin, obiectă îngerul Ariel. Acum mă iei prea repede.

Cecilie suspină resemnată:

– Am crezut că îngerii pot urmări lesne niște explicații simple...

– Da, dar nu când e vorba de nașterea copiilor și treburi de felul ăsta. Pentru că suntem departe de subiectul ăsta ca de la cer la pământ.

– Cred însă că ar fi mai greu ca trei oameni să se placă între ei atât de mult încât să dorească să aibă copii împreună, decât doi care se pot îndrăgosti nebunește și pot face copii înainte de a fi maturi cu adevărat.

– Ai dreptate, din punct de vedere matematic. Te gândești că două sexe n-ar putea concepe copii fără ajutorul celui de-al treilea, nu-i așa?

Ea încuviință cu capul:

– Da, pentru că s-ar putea ca doi dintre ei să dorească un copil, iar cel de-al treilea ar spune: „Nu, nu, oameni buni, trebuie să fim rezonabili. Trebuie să mai așteptăm un an sau doi. Nu vreau să am mai mulți copii deocamdată. Vom avea prea multe griji“.

O apucă râsul la auzul acestei idei trăsnite și Ariel se molipsi și el.

– Și noi în cer ne amuzăm adesea cu idei hazlii de felul ăsta.

Cecilie avea încă mai multe de spus:

– Pe de altă parte, ar exista avantajul că ar fi mai mulți părinți care ar avea grijă de copii, când aceștia ar fi bolnavi. Și doi dintre ei ar fi mai mult timp împreună în timp ce a treia mamă sau al treilea tată ar avea grijă de copii. Și ar fi mai mulți părinți care i-ar iubi pe copii. În orice caz, atunci ar fi mai mulți oameni care ar ține unii la alții.

Ariel avea o figură inexpresivă și arăta de parcă purtase masca aceea în întreaga veșnicie când spuse:

– E adevărat că oamenii îi iubesc cu adevărat doar pe cei din propria lor familie?

– Nu chiar așa, dar cu siguranță că ar fi fost mai multă iubire în lume dacă am avea trei sau patru părinți. Numai că...

– Ce anume?

– ... ar fi în același timp și mai multă durere.

– Durere?

Cecilie își mușcă buzele înainte de a-i răspunde:

– Când ar muri cineva, ar fi mai mulți cei care ar suferi.

Ariel clătină din cap:

– Oh, iar mă iei prea repede!...

– Ce vrei să spui?

– Pentru că, dacă ar fi așa cum zici tu, atunci ar exista și de două ori mai multă consolare.

– Te gândești că totul s-ar compensa, nu?

El aprobă cu capul.

– Ar apărea la un moment dat și dezavantajul că, dacă fiecare familie ar face numai doi copii, atunci ar fi din ce în ce mai puțini oameni pe pământ. Într-un final, s-ar împuțina cu toții și ar dispărea de tot.

Cecilie râse:

– Și poate că într-o bună zi ar rămâne numai doi, un Adam și o Evă, ca atunci la începuturile lumii. Și poate că Dumnezeu le-ar ierta căderea în păcat și ei ar putea trăi veșnic în paradis. N-ar fi grozav?

– Teoria ta nu-i rea, desigur! Numai că plecasem de la altceva, și anume de la creația propriu-zisă.

– Și n-are rost să ne gândim la altceva, nu-i așa? Vorbești de parcă ai fi mama. N-are nici un „rost“ să ne lamentăm că ești bolnavă, Cecilie, spune ea. Hai să lăsăm la o parte bolile și lucrurile astea!

– Eu n-am vorbit despre boală. Dar treaba asta cu cele trei sexe promit că o voi povesti lui Dumnezeu când se va ivi ocazia să stau de vorbă cu El. Pentru că și El are simțul umorului.

– E adevărat?

El zâmbi indulgent:

– Ai văzut vreodată un elefant? Habar n-ai câte anecdote cu elefanți există în cer. Și o mulțime de glume pe seama girafelor.

Cecilie era puțin dezamăgită de faptul că îngerii în cer glumeau pe seama Creației într-un mod atât de superficial.

– Sper că acolo, sus, în cer, nu glumiți și pe seama mea...

– Nici vorbă! Eu, personal, n-am auzit niciodată vreo anecdotă cu Cecilie. Dar să revin la ceea ce-ți spuneam, și anume că tu, deși înțelegi doar fragmente din procesul creației, poți înțelege lesne că acum este prea târziu ca s-o modifici.

– Poate ai dreptate...

– Vrei să-ți spun un secret?

– Da, te rog...

– Uneori, când vorbim în cer despre cum este lumea sau cum ar fi putut fi, Dumnezeu ridică resemnat brațele și spune răspicat: „Mi-e clar că unele lucruri ar fi putut fi altfel, dar ce am făcut e bun făcut, și la urma urmei nu sunt atotputernic!“

Cecilie rămase cu gura căscată de uimire:

– Mă îndoiesc că vei reuși vreodată să convingi preoții de un astfel de adevăr.

– Atunci înseamnă că sau preoții, sau Dumnezeu se înșală.

Cecilie își acoperi un căscat cu mâna și în același timp pe fața îngerului se văzu o ușoară tresărire.

– Mama ta va veni la tine, spuse el. Trebuie să mă grăbesc.

– Dar eu nu aud nimic...

– Te asigur că ea va veni dintr-un moment într-altul, spuse el.

Cecilie auzi ceasul deșteptător în camera cealaltă.

– Pleci?

El clătină din cap:

– Am să stau pe pervazul ferestrei.

– Crezi că mama te poate vedea?

– Nu, nu cred.

O clipă mai târziu intră în cameră mama Ceciliei:

– Cecilie?

– Mmm...

– Stai cu lumina aprinsă?

– Doar vezi, nu?

– Am venit să văd cum te simți.

– E dimineață?

– Nu, e ora trei.

– Mamă, de ce te trezești noaptea să vii la mine în cameră?

– Pentru că te iubesc! Nu pot lăsa să treacă toată noaptea fără să te văd, în orice caz nu toată noaptea de Crăciun.

– Mamă, du-te, te rog, la culcare!

– Dar tu, copila mea, poți să dormi?

– Câteodată dorm, altă dată stau aici întinsă... Mi-e totuna dacă dorm sau nu...

– Ai nevoie de ceva?

– Am apă...

– Vrei să mergi la baie?

Ea scutură din cap.

– Știi, mamă, a fost așa frumos când ați cântat în salon. Am și ațipit puțin ascultând-o pe bunica cântând la pian.

– Vrei să aerisesc puțin?

– Da, numai puțin...

Mama se îndreaptă spre fereastră. Cecilie avea impresia că-l vede pe Ariel pe pervaz, dar silueta lui dispărea încet pe măsură ce mama se apropia de geam.

– Ai văzut că sunt flori de gheață pe geam? Întrebă ea. Nu e ciudat că se pot desena de la sine?

Mama deschise fereastra.

– Sunt atât de multe lucruri ciudate, mamă! Se pare că acum când sunt bolnavă am început să înțeleg totul mult mai bine. De parcă întreaga lume a devenit mult mai clară.

– Da, ai dreptate! Adesea ni se întâmplă să vedem lucrurile mai clar când suntem bolnavi. E destul să facem o gripă puternică ca să auzim trilurile păsărilor de afară altfel de cum le auzisem înainte.

– Ți-am povestit că poștașul mi-a făcut cu mâna?

– Da, mi-ai spus... așa... acum închid fereastra din nou.

Se întoarse la pat și o cuprinse pe Cecilie cu brațele.

– Somn ușor! Pun ceasul să sune la șapte.

– Nu e nevoie. Doar e Crăciun!

– Tocmai de aceea. Dar, Cecilie...

– Da?

– Vrei să te muți în camera noastră? Poate că ar fi mai plăcut pentru tine... și un pic mai simplu

pentru tata și pentru mine.

– Nu vrei să veniți voi aici?

– Ba da, nu este, bineînțeles, nici o problemă! Poți să suni cu clopoțelul ori de câte ori dorești... chiar de-ar fi miezul nopții.

– Știu, știu! Dar, mamă...

– Da?

– Dacă aș fi fost Dumnezeu, aș fi făcut lumea astfel încât fiecare copil să aibă cel puțin trei părinți.

– De ce spui asta?

– Pentru că atunci n-ați mai fi nici voi atât de obosiți. Și tu, și tata ați fi putut fi singuri din când în când în timp ce a treia mamă sau al treilea tată s-ar îngriji de mine și de Lasse.

– Nu trebuie să vorbești așa, draga mea.

– De ce nu? Deși știu că lumea, odată creată, nu mai poate fi schimbată. Numai că uneori cred că Dumnezeu e cam nătărău. Și nici nu e atotputernic!

– Cecilie, cred că ești puțin supărată din cauză că ești foarte bolnavă.

– *Puțin?*

– Ei, bine, puțin mai mult. Somn ușor! Nu ajută la nimic să fii supărată, Cecilie!

– „Nu ajută la nimic să fii supărată, Cecilie.“ Ai spus asta de cel puțin o sută de ori până acum.

– Da, am spus-o, pentru că sper și mă rog să te faci bine. Cu toții ne rugăm, să știi!

– Bineînțeles că am să mă fac bine, mamă! În ultima vreme spui tot felul de nerozii.

– Mâine vine Kristine să-ți facă injectia.

– Vezi?

– Ce să văd?

– Doar nu crezi că ea ar străbate atâta drum în prima zi de Crăciun dacă nu ar crede că medicamentul ajută? Zău că ești zăpăcită, mamă! Ai îmbătrânit și te-ai scrântit la cap!

– Bineînțeles că medicamentul ajută. Și eu cred la fel... Ești sigură că nu vrei să te mutăm la noi?

– În curând voi fi mare! Nu înțelegi că vreau să am propria mea cameră?

– Ba da, sigur că înțeleg.

– Nici n-ar fi deloc plăcut să zac acolo și să vă aud cum sforăiți.

– Și asta înțeleg.

– Mamă, să nu pui, te rog, la suflet toate lucrurile astea pe care le spun... Apropo, mulțumesc pentru daruri.

– Să sting lumina?

– Nu, o sting eu. De îndată ce voi termina să-mi depăn gândurile.

Mama ieși din cameră, iar Cecilie vârî mâna sub pat, luă carnetelul și creionul și scris:

În fiecare secundă natura își scutură mâneca mantalei și din ea cad câțiva bebeluși pe lume. Hocus-pocus! Și în aceeași secundă dispar câțiva oameni. Un lung, lung convoi... „Ala bala portocala, din joc vei ieși chiar tu, Ce-ci-lie“ ...

Nu noi venim în lume, ci lumea vine spre noi. Pentru că a te naște înseamnă să primești în dar lumea întreagă.

Câteodată, Dumnezeu ridică resemnat brațele și spune: „Mi-e clar că unele lucruri ar fi putut fi altfel, dar ce-am făcut e bun făcut, și la urma urmei nu sunt atotputernic“.

Cecilie împinse apoi carnetul și creionul sub pat și ațipi din nou.

Nu-și dădea seama cât de mult timp a dormit când a deschis ochii și a privit în jur. Lumina ce venea de la beculețele din pomul din grădină umplea încăperea. Florile de gheață de pe geam păreau de aur.

– Ariel, șopti ea.

– Sunt aici!

– Nu te văd.

– Aici...

Abia acum îl vedea. Se instalase confortabil sus, pe raftul de cărți.

– Cum ai reușit să te cocoțezi acolo?

– Nu-i nici o problemă pentru un înger. Ai dormit bine?

În clipa următoare, el era jos pe podea, dar Cecilie nu văzuse că a sărit și nici nu auzise vreo bufnitură. Brusc, era acum pe podea și-și plimba mâinile pe schiurile ei cele noi.

– Ce frumoase schiuri ai! spuse el. Și săniuța e drăguță.

El s-a răsucit apoi cu fața și ea a văzut cât era de frumos. Ochii verzi erau acum și mai strălucitori, mai plini de taine. Îi amintea Ceciliei de un smarald a cărui fotografie o văzuse în cartea ei despre pietre prețioase. Sau poate se numea safir?

– Cum de ai știut că venea mama? întrebă ea.

– „Că venea mama“, repetă Ariel. „Cum de ai știut că venea mama?“

– Mă îngâni!

– Vreau să simt gustul cuvintelor.

– Să *simți* gustul cuvintelor?

El afirmă cu capul:

– Este, de fapt, singurul lucru pe care îl simte un înger.

– Spune-mi, au gust bun?

– Da, au gust bun, dar în același timp ciudat.

– Cum așa?

– Spune-mi, nu ți se pare ciudat că ai înotat odată înăuntru, în pânțelele mamei tale?

Cecilie suspină înțelegătoare. Se gândea pesemne că treburile astea legate de nașterea unui copil depășesc înțelegerea unui înger și n-avea rost să-i explice mai mult. Așa că îl întrebă din nou:

- Cum de ai știut că venea mama?
- Pentru că ea a pus ceasul să sune la ora trei.
- Să nu-mi spui că poți să vezi prin pereți!

El făcu un pas spre ea:

- Cecilie, e cazul să încetezi cu aiurelile astea! Ceea ce tu numești „pereți“ nu sunt pereți pentru noi. Ea își duse uimită mâna la gură.
- Înseamnă că ai o privire „roentgen!“ Poți să vezi și prin corpul meu?
- Dacă vreau, da! Dar nu cred că mi-ar plăcea să văd cum tot ce mâncați se digeră în stomacurile

voastre și trece în sânge și în corp.

Ea îl aprobă:

- Ai dreptate, mai bine să vorbim despre altceva.
- N-am nimic împotriva.
- Poți să vii mai aproape de mine?

El se afla în secunda următoare pe scaunul de lângă patul Ceciliei. De parcă ar fi schimbat brusc locul, ca o rază de lumină ce străbate încăperea când mișți o lanternă.

- N-am văzut când te-ai mișcat. Ai apărut dintr-odată aici, lângă mine.

– Nici n-ai cum să vezi pentru că noi nu ne „mișcăm“ așa ca voi. Dacă-mi spui unde vrei să fiu, mă înfățișez acolo de îndată.

– Explică-mi mai amănunțit! Povestește-mi cum treceți prin uși zăvorâte, pentru că asta n-am reușit niciodată să înțeleg!

El clătină din cap:

- Fac asta cu o condiție.

Cecilie era surprinsă:

- N-am știut că îngerii pun condiții pentru faptele lor bune.
- Dar tu nu-mi ceri să fac o faptă bună. Tu îmi ceri să-ți destăinui tainele cerești.
- Și care e condiția?
- Să-mi povestești și tu la rândul tău despre tainele pământești.
- Oh, asta-i bună, doar tu știi deja totul!

Ariel se așeză și spuse:

– Nu știu cum este să ai un trup format din carne și oase. Nu știu ce simți când crești, mănânci, tremuri de frig sau visezi lucruri minunate.

– Eu nu sunt, cu siguranță, primul om cu care ai stat de vorbă. N-ai spus că voi ați existat încă de la începutul veacurilor?

– Am spus că îngerii se minunează neîncetat de creația Domnului. Și mai trebuie să știi că nu ne arătăm prea adesea muritorilor. Ultima dată, acum mai bine de o sută de ani, am fost înger păzitor în Germania.

- Al cui înger păzitor ai fost?
- Al unui băiețel pe nume Albert și care era foarte grav bolnav.
- Și s-a făcut bine?
- Nu, din păcate! De aceea mă aflam, de fapt, acolo.

Cecilie se zgribuli:

– Vrei să spui că vă arătați doar atunci când treburile merg rău? Asta ar fi cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

– Și totuși, e bine să îmbărbătezi pe cineva aflat la necaz, Cecilie.

– Ți-a povestit cum este să fii făcut din carne și oase?

Ariel clătină din cap:

– Era prea mititel.

– Păcat!...

– De ce?

– Pentru că acum trebuie să fac eu asta.

– Deci, ești de acord cu propunerea mea?

Cecilie încerca să-și ridice capul pe pernă.

– Am să încerc, spuse ea. Începi tu?

– De acord.

El se făcu comod. De sub cămășuța albă ieșeau la iveală două tălpi micuțe, pe care le sprijini de patul Ceciliei. Gleznele erau netede ca pielea unui copil nou născut. Cecilie nu zărea nici urmă de pori pe ele.

Înainte de a-l întâlni pe Ariel, nu se gândise niciodată că părul de pe corpul omului are ceva în comun cu plantele și animalele. Acum înțelegea cât de ciudat ar fi dacă un înger ar avea păr pe picioare. Copacilor bătrâni le cresc lăstari și muguri. Părul crește pe oameni și pe animale. Chiar și pe pietre cresc mușchi și licheni. Dar nu e cu putință să crească sau să înmugurească ceva pe trupul unui înger.

Privi unghiile de la picioarele lui. Se vedea clar că nu trebuiau tăiate. Și semănau cu pietrele din colecția ei. Nu se numeau cumva cristale de stâncă?

– Îngerii obolesc? întrebă ea.

– De ce crezi asta?

– Pentru că ți-ai pus picioarele pe patul meu, de parcă ai vrea să te odihnești.

El zâmbi prietenos:

– Nu, dar am văzut cum stau oamenii în momentele în care se destăinuie unii altora.

– Iar încerci să imiți. De ce nu vrei să fii tu însuși? „Simte-te ca acasă“ obișnuiește mama să spună.

– Atunci poate că și eu trebuie să-ți spun să te ridici ca lumea pe pernă. E cam obositor să vorbești cu cineva care zace culcat.

– Eu sunt *destul* de bolnavă, să știi, Ariel!

– Ridică-te un pic mai sus, Cecilie!

Ea îi dădu ascultare și acum stăteau amândoi talpă în talpă, Cecilie în pat și Ariel pe scaun. Ea se simțea destul bine. Ce multă vreme trecuse de când nu mai stătuse în capul oaselor! Se gândea la tainele pământești pe care trebuia să i le dezvăluie îngerului.

Ariel începu:

– Mulți oameni cred că îngerii sunt niște umbre ce plutesc între cer și pământ fără a avea un trup material...

– Și eu tot așa am crezut până nu de mult.

– Dar treburile stau, de fapt, exact pe dos. Pentru noi, voi păreți ușori și diafani. Tu, de pildă, îți zdrobești piciorul dacă izbești cu el într-o piatră, dar dacă lovesc eu, pot să trec cu piciorul prin ea. Piatra e, pentru mine, la fel de consistentă ca un bulgăre de ceață.

– Acum înțeleg că voi treceți prin uși și prin pereți fără să vă vătămați. Dar nu înțeleg însă cum de nu se distrug pereții.

– Nici ceața nu se distruge dacă treci prin ea. Sau gândurile tale, deși le gândești, ele nu distrug lumea înconjurătoare.

– Așa o fi! Dar tu poți să treci prin perete pentru că nu ai un trup adevărat.

– Pune mâna pe piciorul meu, Cecilie!

Ea îl apucă cu două degete de degetul mare și strânse puțin. Părea de oțel.

Ariel spuse:

– Trupul unui înger este lucrul cel mai rezistent din univers. El nu poate fi distrus, pentru că nu este făcut din carne și oase, iar sufletul unui înger nu există separat de trup ca la oameni...

– Atunci ai toate motivele să te bucuri...

– Pe pământ, însă, nu este așa. Aici totul este foarte fragil. Chiar și un munte este ros de vânturi și ploii și ajunge, în final, lut și nisip.

– Mulțumesc de informații, lucrurile astea le știu foarte bine.

– Voi sunteți pentru noi ca niște umbre, Cecilie, și nu invers. Voi veniți și vă duceți. Voi nu durați. Apăreți brusc și de fiecare dată e minunat când un bebeluș stă pe pântecele mamei și gângurește. Dar tot la fel de brusc dispăreți, de parcă Dumnezeu s-ar juca cu viețile voastre cum te joci cu niște baloane de săpun.

Cecilie închise ochii pe jumătate:

– Scuză-mă că o spun așa, direct, dar treaba asta cam pute.

El încuviință:

– Poate că nu-i prea rău spus. Tot ce există în natură arde înăbușit. Toată Creația este un foc ce mocnește sub mușchi și licheni.

– Nu cred că e prea plăcut să zaci sub mușchi și licheni. Și nici gândul că sunt o „umbră“ nu-mi place.

Ariel își duse mâna la gură brusc, de parcă ar fi înțeles că a spus prea multe.

– Dar oamenii nu sunt niște umbre unii pentru alții, se grăbi el să adauge. Nu trebuie tatăl tău să te cuprindă cu brațele și să-și încordeze mușchii ca să te ducă jos în camera de zi?

– Vorbe, vorbe.

– De ce zici așa?

– Pentru că găsești răspuns la toate întrebările. Totuși, nu mi-ai dovedit că spusele tale sunt adevărate.

– Ah, deci ne întoarcem de unde am plecat.

– Adică?

– Tu încă mai crezi că te mint.

Ea se făcu că nu-l aude:

– Ia spune, poți să treci chiar acum prin perete, la părinții mei în cameră, să vezi dacă dorm?

– Cecilie, cu lucrurile astea nu ne jucăm...

– Te rog, numai de data asta!

Ariel se ridică de pe scaun și porni pe podea. Se apropie de zid, dar continuă să meargă. Cecilie văzu cum alunecă apoi prin perete de cealaltă parte. În final zări numai un călcâi care dispăru și el destul de repede. Peste câteva secunde se petrecu fenomenul invers. Ariel trecu înapoi încetișor prin perete și acum era din nou în fața ei, pe podea.

– Amândoi dorm, spuse el. El a cuprins-o cu brațul peste umeri. Ceasul deșteptător e pus să sune la șapte.

- Bravo! strigă Cecilie, bătând din palme. Înseamnă că nu trebuie să mă mut în camera lor.
- Nu, n-are rost. Dacă e să se întâmple ceva, îi trezesc eu mai rapid decât orice ceas deșteptător.
- Adevărat?

El zâmbi resemnat, probabil din cauză că ea nici acum nu-l credea, și spuse:

- Întotdeauna e amuzant să-i vezi cum se trezesc de la sine. Și să-i auzi zicând: „Nu e ciudat că m-am trezit exact acum? Am simțit că ceva nu e în regulă“.
- Oricum, pentru mine a fost nostim să văd cum ai trecut prin perete.
- E nostim și să-i privești pe oameni când dorm. Se aseamănă atunci cu copiii mici. Poate că și visează că sunt afară și se joacă în zăpadă.

Cecilie se învioră:

- Mi-a venit o idee! Poți să dai o fugă până jos și să-mi aduci un bulgăre de zăpadă? Nici nu e nevoie să descui ușa, poți doar să treci prin ea.

Ariel se ridicase deja de pe scaun și se îndrepta spre fereastră:

- Am să trec mâna prin geam. E destulă zăpadă la fereastră.

Și asta și făcu. Se ridică pe masă și Cecilie văzu cum strecoară mâna prin fereastra închisă. Peste o clipă stătea pe podea cu un bulgăre de zăpadă în mână. Geamul era la fel de întreg.

Ea făcu ochii mari.

- Nemaipomenit! strigă ea entuziasmată.
- Acum ești mulțumită, nu-i așa?
- Nu chiar de tot. Mi-aș fi dorit să țin eu însumi zăpada în mână.
- Te rog, spuse Ariel și aruncă bulgărele pe plapuma ei. Ea îl luă în mâini.
- Oh, ce rece e!... E rece ca gheața! spuse ea. E prima oară când ating zăpada acestui an...
- „Zăpada acestui an“ repetă Ariel. Sună de parcă ai spune „fructe de sezon“ sau „delicatese oceanice“.

Cecilie își lipi bulgărele de zăpadă de obraz. Când încep să se topească, îl așeză în paharul de pe noptieră. Ariel se așeză din nou pe scaun.

- Eu n-am simțit niciodată zăpada, spuse el aproape bosumflat. Și știu că nici n-am s-o pot face vreodată. În veci n-am să simt zăpada.
- Glumești! Ai avut acum o clipă bulgărele de zăpadă în mână.
- Dar n-am simțit nimic. Îngerii *n-au simțuri*, Cecilie!
- N-ai simțit că era rece?

El își luă o expresie resemnată:

- Trebuie să înțelegi odată ce-ți spun, altfel îmi trece pofta să mai stau de vorbă cu tine. Îngerii simt un bulgăre de zăpadă ca și cum ar simți un gând. Poți tu să simți amintirea zăpezii de anul trecut?

Ea clătină din cap și Ariel o întrebă:

- Ce simți când ții un bulgăre de zăpadă în mână?
- Simt că e rece... rece ca gheața!
- Asta mi-ai mai spus!

Ea a făcut eforturi să-i explice mai mult:

- Și simți pișcături în piele. Te înțeapă cum te înțeapă la limbă ceaiul de mentă. Tremuri de frig și îți vine să-l lași din mână, dar cu toate acestea ai o senzație foarte plăcută.

Ariel s-a aplecat curios deasupra ei în timp ce vorbea.

- Eu n-am gustat niciodată ceaiul de mentă. Și nici n-am tremurat de frig vreodată.

Pentru Cecilie devenea tot mai clar că Ariel avea dificultăți în a înțelege lucrurile pământești așa cum ea avea dificultăți în a le înțelege pe cele cerești. Spuse:

– Ce senzație neplăcută trebuie să fie să atingi ceva și să nu simți nimic! Cel mai neplăcut lucru pe care-l știu este când merg la dentist și îmi face anestezie.

– „Anestezie, la dentist“, repetă el.

– Da, și mă gândesc că trebuie să fie și mai rău să fii anesteziat în tot corpul. Înseamnă că voi nici nu simțiți că trăiți, iartă-mă că ți-o spun!

El făcu o față mirată și o întrebă:

– Poți să simți cu tot trupul?

Cecilie râse:

– Nu. Nu cu părul. Și nici cu unghiile.

– Dar peste tot pe unde ai piele, deci aproape cu tot trupul. Carnea și sângele vă sunt încătușate într-un costum fermecat și cu el simțiți lumea înconjurătoare. Îți dai seama ce minunat ați fost creați?

– Despre ce costum fermecat vorbești?

– Despre cel format din pielea și din țesuturile voastre, Cecilie. Dumnezeu a creat lumea într-un mod atât de ingenios, iar creațiilor Sale le-a dat darul de a se simți pe ele însele. Nu ți se pare extraordinar?

– Poate ai dreptate...

– Spune-mi, simțiți la fel cu întregul trup?

Ea a trebuit să se gândească puțin:

– Eu, de exemplu, nu simt că mă gâdil peste tot. Prin unele părți e mai plăcut. Uneori este atât de plăcut că aproape mă doare. Ai știut că uneori lucrurile plăcute te pot durea?

– „Ai știut că uneori lucrurile plăcute te pot durea?“

– Oh, iar mă îngâni!

Ariel își scutură capul golaș:

– Încerc să înțeleg ce spui. Poate durerea fi plăcută?

– Nu...

– Iartă-mă de întrebare! Noi, îngerii, nu prea știm ce-i aia durere.

– Sunteți într-adevăr la fel de nesimțitori ca pământul și ca piatra?

El aprobă solemn:

– Pe puțin!

– În cazul acesta, nu știu ce-aș fi preferat...

– Să fii o piatră sau să fii un înger?

– Cred că, dacă n-aș avea simțuri, aș scăpa de durere. Cel mai bine este, poate, să fii anesteziat în tot corpul.

– Mi se pare că te temi mai mult de dentist decât de anestezia locală.

Ea încuviință.

– Mă pune însă pe gânduri faptul că îngerii din cer nu cunosc diferența dintre plăcere și durere.

Și din nou ea fu cât pe-acum să spună că nu știe cu siguranță dacă să creadă sau nu în îngeri, dar se răzgândi rapid și întrebă:

– Ariel, tu de ce nu ai aripi?

El râse:

– „Aripi de înger“ este o credință veche care se trage din vremurile în care oamenii credeau că

pământul e plat ca o clătită și că îngerii zboară neconținut între cer și pământ. Numai că treburile nu sunt chiar așa de simple.

– Cum sunt atunci?

– Păsările au aripi cu care zboară pentru că sunt făcute din carne și oase. Noi suntem făcuți din spirit și n-avem nevoie de aripi ca să ne mișcăm pretutindeni.

Ea zâmbi.

– Așa e și cu gândurile mele. Nu le trebuie aripi ca să zboare prin lume.

Ea vorbea în vreme ce Ariel se ridică de pe scaun și începu să plutească de colo până colo prin aer ca un balon cu gaz. Cecilie îl urmări cu privirea.

– Ce grozav trebuie să fie să poți zbura! strigă ea. Nu-i minunat să simți *asta*?

El ateriză în fața raftului de cărți.

– Eu nu simt nimic.

– Trebuie să fie un sentiment ciudat. Trebuie să fie un sentiment foarte ciudat să nu simți nimic, repetă ea.

– Iar gândurile tale nu pot simți lucrurile gândite de tine, așa cum simți tu în mâini un bulgăre de zăpadă.

El ridică schiurile cele noi și le ținu în fața ei.

– Spune-mi, îți place să schiezi?

Cecilie încuviință:

– Am să le încerc în curând...

– Cred că simțiți ceva tipic „rece“, în orice caz, când cădeți în zăpadă. Nu simțiți pișcături în tot corpul ca un gust puternic de mentă?

– Nu, pentru că suntem gros îmbrăcați. Simțim doar că zăpada e moale ca vata. Câteodată ne scoatem schiurile, ne întindem pe zăpadă și desenăm cu trupul și brațele îngerii în ea. E foarte plăcut.

Ariel așezase schiurile la locul lor, spunând:

– Noi apreciem desenele astea de îngerii, să știi! Și vedem atunci cât de înrudiți sunt fiii oamenilor cu pruncii lui Dumnezeu din cer.

– Adevărat, așa este?

El aprobă solemn cu capul:

– În primul rând apreciem că desenați îngerii când ați fi putut să desenați poate altceva. În al doilea rând ne bucurăm de bucuria voastră. Îngerii gustă soiul ăsta de distracții.

– Crezi că oamenilor nu le plac lucrurile amuzante?

Ariel ridică din umeri:

– Ai văzut vreodată un om care s-a aruncat în zăpada pufoasă ca să deseneze îngerii?

Ea aprobă cu capul:

– Bunica a făcut odată exact asta.

– Ca să vezi!

– Ce anume?

– Înseamnă, în mod evident, că în ea încă mai sălășluiește un suflet de copil.

Ariel începu din nou să plutească prin cameră și, aterizând pe scaunul de lângă patul Ceciliei, spuse:

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar treaba merge acum prea încet!

– Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta.

El oftă resemnat:

– Trebuie să știi că destul de rar cerul se coboară pe pământ, așa ca acum. Eu aveam menirea să-ți dezvălui unele taine cerești, tu să-mi povestești despre ce simți când ești făcut din carne și oase.

Cecilie se simți mică și neajutorată văzând că îngerul Ariel se repetă. Reuși totuși să spună:

– E destul de plictisitor să zac aici, în pat, Ariel.

El o aprobă:

– Ai dreptate, nici să fii înger păzitor nu-i o situație tocmai plăcută.

– Vrei să mergem jos, în salon? Am fost acolo când au împărțit darurile...

– „Vrei să mergem jos, în salon?“ repetă Ariel. De ce nu? Noaptea de Crăciun nu s-a terminat încă.

– Crezi că mă poți ajuta să cobor?

– Bineînțeles că pot.

– Ai putere să mă ridici din pat?

– Pentru noi, Cecilie, voi nu aveți greutate.

– Atunci, du-mă jos, te rog!

Ariel își strecură un braț pe sub corpul Ceciliei și o ridică din pat. Ea se simțea cu totul altfel decât în brațele tatei care pufăia și gâfăia ca o vântoasă când o purta în jos și în sus, pe scară. În brațele îngerului se simțea ușoară ca un fulg, cu toate că el era cu mult mai mititel decât ea.

Se furișară pe coridor și apoi, în jos, pe scară, la parter. Bunicul obișnuia să fumeze adesea în antreu, dar acum nu se afla acolo. Dar dacă ar fi fost acolo, l-ar fi văzut el, oare, pe îngerul Ariel? Sau ar fi crezut că Cecilie a început așa, deodată, să plutească prin aer?

În salon era semiîntuneric. Numai o veioză era aprinsă deasupra fotoliului verde.

– Ei mă pun aici, întinsă, pe canapea, spuse ea.

El o puse cu grijă pe canapeaua roșie și Cecilie privi în sus și spuse:

– Ah, au stins becuțele din brad. Ce prostie!

În clipa următoare, Ariel cupla instalația la priză. Se opri apoi în fața pomului și bătu scurt din palme. Lumânările electrice se aprinseră, încăperea se umplu de lumină și își luă un aer sărbătoresc, de Crăciun.

– Ce repede a mers! exclamă ea. Ariel, acum mi-ai amintit de povestea cu duhul din lampa lui Aladin care îndeplinește toate dorințele... Îți place pomul? Nu-i așa că e frumos?

El clătină solemn din cap:

– Da, e foarte frumos. Și becuțele lui sclipesc ca luminile din cer.

– Adevărat? M-am întrebat mereu dacă nu cumva luminile din cer sunt înconjurate de vată decorativă?

– Luminile din cer vin de la stele și planete, Cecilie, îi explică el. Unele planete sunt înconjurate de nori de gaze, care, ai dreptate, seamănă cu vata. Poate de aceea voi puneți vată decorativă în jurul lumânărelelor din pomul de Crăciun ca să semene cu stelele, nu crezi?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar în fiecare an de Crăciun sunt discuții când e vorba de pus vată în pom. Mamei nu-i place și nici bunicii, dar anul ăsta n-au reușit să mi se împotrivescă.

– Dar ce văd?... o stea în vârful bradului!

Ea privi în sus:

– Da, avem una nouă! Cea pe care am avut-o înainte a dispărut fără urmă. Asta stă puțin cam strâmbă...

Ariel plana deja liber în jurul vârfului pomului. Cecilie făcu ochii mari. În pom erau agățați câțiva îngeri de carton, unii albi, alții aurii. Acum, însă, un înger adevărat se învârtea ca pe orbită în jurul pomului de Crăciun.

– E dreaptă acum? întrebă Ariel.

– Da, cred că da... Dar nu veni jos, încă. E așa plăcut să te privesc cum te rotești în cercuri în jurul bradului.

Ariel se ridică aproape de tavan, rămase pe loc o clipă, apoi se coborî legănându-se cam la un metru deasupra mesei.

– Mi-aș fi dorit să pot zbura, spuse ea. Atunci aș fi zburat departe, departe de toate necazurile astea.

El îi arată pe masă un platou plin cu prăjituri și bomboane de marțipan și spuse:

– Au lăsat platoul cu prăjituri aici.

– Da. Poți să iei și tu.

Ariel se învârti puțin pe deasupra platoului spunând:

– N-ai idee cât de mult îmi doresc s-o pot face!

– Dar bineînțeles că poți. Au făcut foarte multe prăjituri.

El suspină adânc:

– Ți-am spus că îngerii nu mănâncă. Noi nu mâncăm, Cecilie! Nu *putem*, pur și simplu!

– Oh... am uitat.

– Vremurile vin și se duc și neamurile se perindă unele după altele. Și mereu alte mese se întind cu alte mâncăruri și alte băuturi. Dar noi, îngerii din cer, nu vom putea simți în veci gustul acestor minunății ale pământului.

– Poți să-mi dai un fursec, te rog?

Ariel coborî și culese un fursec de pe platou. Pluti apoi prin cameră și i-l dădu Ceciliei care începu să-l ronțăie încetșor. El se opri legănându-se în aer deasupra canapelei pe care ea stătea întinsă.

– Știi, îmi place să-i privesc pe oameni când mănâncă, spuse el.

– De ce?

– Pentru că văd cum puneți în gură mâncarea, cum mestecați și plescăiți, simțiți probabil în gură un gust sau altul, apoi o înghițiți. După aceea totul se mistuie în stomac, trece în sânge și se transformă în carne.

– Da, e adevărat.

– Câte gusturi există, știi?

– Habar n-am! Nu cred că există un catalog de gusturi.

– Ție ce gust îți place cel mai mult?

– De căpșuni, cred... de căpșuni cu înghețată.

El făcu ochii mari:

– Nu e cam ciudat să pui în gură găluștele alea reci? Simțiți cu siguranță că vă pișcă la limbă și că vă ia cu frig pe dinăuntru, nu?

– Cred că doar ție îți par ciudate și neobișnuite lucrurile astea. E adevărat totuși că uneori simți pișcături în stomac. Oricum, căpșunile cu înghețată sunt delicioase, poți fi sigur de asta.

Ariel continua să plutească deasupra canapelei. Se ridica sau se cobora cam cu jumătate de metru, alteori se apropia de ea, legănându-se prin aer.

El arată spre masă:

– Uite niște căpșuni acolo!

Ea râse:

– Sunt căpșunile din marțipan făcute de Lasse.

– Ce gust au? E diferit de al celorlalte căpșuni?

– Oh, da, foarte diferit! Dar ambele gusturi ar fi putut figura în catalogul de gusturi delicioase.

Ea privi în sus, în ochii lui strălucitori de safir.

– Poți să-mi descrii deosebirea dintre o căpșună adevărată și una din marțipan? o întrebă el.

Cecilie ronțăia încă fursecul primit de la Ariel. Aruncă o privire pe farfuria pe care se aflau căpșunile din marțipan, trase aer în piept și spuse:

– O căpșună din grădină are gust dulce-acrișor și este roșie la culoare. Dacă muști dintr-o căpșună

de marțipan care este tot roșie pentru că e colorată cu vopsea alimentară, simți înainte de toate un gust delicios de marțipan uscat și dulce.

– „Gust delicios de marțipan uscat și dulce...”

– Ai știut că marțipanul este făcut din migdale pisate amestecate cu zahăr pudră? Din cauza asta spun că e uscat și dulce, pentru că migdalele sunt uscate, iar zahărul e dulce.

Ea își linse palma pe care îi căzuseră câteva firimituri de prăjitură:

– De fapt, acum n-am deloc poftă de mâncare pentru că sunt bolnavă. Dar e Crăciunul și nu pot să nu mă gândesc la toate delicatesele astea.

Ariel clătină resemnat din cap.

– Nu m-am ales cu mare lucru din descrierea de gusturi. Rămân la părerea mea că treburile astea sunt un mister inexplicabil pentru îngerii din cer.

– Dar sunt ele un mister și pentru Dumnezeu care ne-a creat?

Ariel coborî și se așază pe picioarele ei. Ea nu-i simțea greutatea și nici când o atinse nu simți măcar o gădilătură.

– Vezi tu, Cecilie, nu întotdeauna înțelegi pe deplin ceea ce ai creat, spuse el.

– De ce nu?

– Uite, de exemplu, să zicem că tu desenezi sau pictezi ceva pe o coală de hârtie. Dar atunci nu se poate spune că te poți pune în pielea desenului făcut de tine.

– Asta e cu totul altceva, pentru că ceea ce am desenat nu este o ființă vie, protestă ea.

El o aprobă imediat:

– Aici e ciudățenia.

– Ce vrei să spui?

– Că oamenii sunt niște ființe vii.

Cecilie ridică privirea spre tavan:

– Ei bine, spuse ea, eu nu cred că Dumnezeu știe ce înseamnă să fii bolnav în seara de Crăciun...

El o întrerupse:

– Propun să vorbim despre Dumnezeu mai târziu. Vreau să-mi spui mai întâi cum este să fii făcut din carne și oase.

– Întreabă-mă! Poți să mă întrebi orice.

– Bine... Am vorbit despre gust. Dar oamenii au și simțul mirosului. Și sunt uimit când văd că simțiți mirosul lucrurilor fără să vă apropiați nasul de ele. Ce *sunt* toate „mirosurile” astea care cutreieră prin lume?

– Așadar, e adevărat că tu nu poți simți mireasma bradului de Crăciun?

El oftă iar, resemnat:

– Îngerii, Cecilie, n-au simțuri. Nu vreau să-ți fac morală, dar este cazul să ascuți ce-ți spun.

– Oh, scuză-mă!

– Spune-mi cum miroase pomul de Crăciun?

– A verde... și miroase un pic a acrișor și a aer curat de afară... și puțin a putreziciune dulceagă. Toate acestea la un loc. Aș spune că mirosul pomului face jumătate din atmosfera de Crăciun. Apoi mirosul de varză murată și cel de smirnă vin pe locurile doi și trei. Pe locul patru vin țigările de foi ale bunicului. După cum vezi, ne lăfăim într-o mulțime de miresme.

– Dar beculețele electrice din pom? Le puteți mirosi?

– Nu, de fapt, nu.

– Acum te contrazici nițel ...

– Totuși pomul împodobit cu beculețele aprinse are un miros deosebit. Se simte numai un pic de fapt, dar asta are mare însemnătate pentru atmosfera de Crăciun.

– Bine, bine! Nu cred că vom ajunge cu mirosurile mai departe decât am ajuns cu gusturile. Există o mulțime de mirosuri?

– Se prea poate, dar eu cred că oamenii nu au simțul mirosului prea dezvoltat. Se cunosc aproximativ o sută de mirosuri diferite și poate peste o mie de gusturi. Câinii au simțul mirosului mult mai dezvoltat. Cred că ei pot deosebi mai multe mii de mirosuri. Nici nu-i de mirare dacă te gândești că jumătate din fața câinelui e formată din bot.

– Explici destul de bine, să știi! Poți să-mi spui câte ceva și despre văz?

– Bine, dar și tu vezi ceea ce văd eu, nu?

Ariel se ridică de pe canapea, se plimbă puțin prin cameră și se așează din nou în fotoliu. Era așa de mic față de fotoliul acela mare, că aproape se pierdea în el. Spuse:

– Eu, însă, nu văd lucrurile în același fel ca tine. Ți-am mai spus că nu sunt un boț de lut însuflețit.

– Spune-mi cum vezi tu atunci?

– Putem spune că eu sunt o prezență spirituală, Cecilie. De aceea pot vedea.

– Dar pe mine mă vezi acum, nu-i așa?

El clătină din cap:

– Te văd pentru că mă aflu aici.

– Bine, dar și eu sunt aici. Și acum privim unul la altul, nu-i așa?

El ridică din umeri:

– Dar poți vedea și când visezi?

– Da, pot să văd foarte clar și în vis.

– Da, dar nu vezi cu ochii.

– Nu, bineînțeles că nu, pentru că ochii îi țin închiși când dorm.

– Ești de acord, deci, că există mai multe feluri de a vedea. Unii oameni nu văd nimic cu ochii pentru că sunt orbi. Dar ei văd cu un alt fel de ochi, cel al minții. Este același ochi care te ajută pe tine să vezi în somn.

– „Ochiul minții?“

El încuviință:

– Retinele cu care sunt înzestrați ochii tăi te ajută să vezi natura înconjurătoare. Ochiul este protejat de pleoape care clipesc. Dacă tai o ceapă sau dacă îți intră în ochi un fir de praf, atunci ochii se irită și te ustură. Ochiul este un organ pe care, dacă ai ghinion, poți să-l pierzi. Pe când ochiul minții nu poate fi vătămat de nimic.

– Cum așa?

– Da, pentru că nu este făcut din țesut organic.

– Dar din ce este făcut?

– Din spirit.

– Oh, ce sinistru sună!

Ariel își încrucișase mâinile pe piept și părea acum și mai mititel cum stătea cuibărit în fotoliul adânc. Spuse:

– Află că este și mai sinistru, după părerea mea, ca o pereche de ochi vii, făcuți din atomi și molecule, să vadă la mari distanțe în spațiu. Voi vedeți până departe în univers și ați ajuns să

înțelegeți multe din minunățiile cerului. Ochii cu care vedeți sunt o pereche de globulețe sticloase care sunt înrudite îndeaproape cu ochii unui pește.

– Oh, ce mistic sună toate lucrurile astea pe care le spui!

El îi înlătură cuvintele cu o mișcare a mâinii:

– Da, sună mistic, pentru că sunt mistice. Cu multe milioane de ani în urmă, peștii din ocean au căpătat niște membrane înotătoare osoase care îi ajutau să se târască pe uscat. Și micile amfibii au ieșit din apă și au început să cerceteze terenul în căutarea hranei. Acum voi priviți cu aceiași ochi la milioane de ani-lumină distanță în univers, cu aceiași ochi care, în preistorie, nu vedeau alte stele în afară de stelele și aricii de mare. Și încă mai mult decât atât, puteți să stați întinși pe o sofa și să priviți unul dintre îngerii Domnului, adânc, drept în ochi.

Ea râse:

– Ai dreptate, Ariel. Lucrurile astea sunt foarte ciudate.

– Gândește-te, ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu nu v-ar fi dat văzul. Cum ar fi putut El atunci să împartă bucuria creației cu voi? Iar grădina Edenului ar fi zăcut pe vecie într-o beznă mută!

– „Beznă mută“... repetă Cecilie. Ce îngrozitor de trist sună!

– Ochiul este o fărâmă dintr-un dumnezeiesc mister, continuă Ariel. Văzul este întâlnirea dintre lucru și gând, este ca o poartă de perle între soare și spirit. Ochiul omului este oglinda în care spațiul creator din conștientul lui Dumnezeu se întâlnește pe sine în spațiul creat din afară.

Ea îl întrerupse cu o mișcare a mâinii:

– O clipă!... nu cred că am înțeles ce ai spus acum la sfârșit...

Și îngerul Ariel îi explică:

– În cer, unii îngeri sunt de părere că ochiul care vede creația Domnului este însuși ochiul lui Dumnezeu. Dumnezeu are miliarde de ochi. Sau poate că El a răspândit miliarde de fotocelule minuscule în univers, să-și vadă tot timpul propria creație din miliarde de unghiuri diferite. Și pentru că oamenii nu pot înota la sute de metri în adâncime, le-a dat peștilor ochi. Și pentru că oamenii nu pot zbura, le-a dat ochi păsărilor care plutesc în aer ca un covor viu și scrutează pământul și cerul. Și asta nu este totul...

– Povestește-mi mai departe, te rog!

– Când oamenii își ridică ochii spre Tatăl Ceresc, Dumnezeu se uită în ochii lor ca într-o oglindă.

Ea păru că înțelege acum și respiră ușurată.

– Nu mai spune! Mare e puterea lui Dumnezeu! strigă ea entuziasmată.

– Da, este precum cerul și marea.

– Chiar așa?

– Da, pentru că cerul se oglindește în mare precum Dumnezeu se oglindește în ochii oamenilor. Pentru că ochiul este oglinda spiritului și Dumnezeu se oglindește în spiritul omului.

Ea era deosebit de impresionată de vorbele acestea:

– Ariel, tu ar fi trebuit să fii preot. Bineînțeles, în cazul în care nu-mi înșiri aici o doctrină eronată.

El zâmbi șăgalnic:

– Noi, în cer, nu suntem prea riguroși cu amănuntele. Considerăm creația ca pe o mare enigmă, deși facem de multe ori speculații pe tema asta.

Ea ridică ușor din umeri:

– Când îți iei aerul ăsta solemn, mă trec fiorii. Dar se prea poate să am și puțină febră. Crezi că e cazul să vorbim mai mult despre simțuri?

– Mai avem doar două. Spune-mi, îți place muzica?

– Îmi place s-o ascult pe Sissel Kyrkjebø interpretând colinde de Crăciun. Înainte de a te întâlni pe tine, mi se părea că seamănă cu un înger. Dar acum am înțeles că „părul ei de înger“ e o dovadă că și ea se trage din maimuță. De fapt, mi se spune adesea că seamănă cu ea.

– Nu mai spune!

– Tu ce crezi?

– Știu eu, parcă semănați un pic.

– Ai văzut-o vreodată pe ea?

– Sigur că da.

– Despre ce simț vorbim acum?

Ariel râse:

– Oh, ești tare nostimă, Cecilie! Am întrebat dacă îți place muzica pentru că tu trebuia să-mi povestești despre auz. Pentru îngerii din cer este absolut de neînțeles că voi, cei făcuți din carne și oase, aveți însușirea asta.

– Ce vi se pare așa de bizar?

– Nu ți se pare extraordinar că păsările pot ciripi în înaltul cerului și că se aud unele pe altele la multe mile distanță? Ghemotoacele alea mici sunt ca niște flaute vii care cântă de la sine fără oprire. Și e uimitor că tu auzi toate cuvintele pe care ți le spun eu.

– Cred că exagerezi din nou diferența dintre noi și voi. Și tu auzi ce spun eu, nu?

Ariel lăasă să-i scape un oftat prelung:

– Dacă mai faci încă o dată comparație între noi numai pentru că ți se pare mai simplu pentru tine, să știi că plec la alt bolnav. Sunt foarte mulți oameni bolnavi care nu primesc nici măcar o dată vizita unui înger, fie ea cât de scurtă.

Ea se grăbi să-i răspundă:

– Vrei în mod sigur să spui că tu nu auzi cu urechi vii ca ale mele și că noi, nu-i așa, doar schimbăm gânduri?...

– Da, cam așa ceva! Și încă ceva, iartă-mă că am spus chestia aia cu alt bolnav. Nu este vina ta că înțelegi numai frânturi. Pentru că tu vezi totul ca într-o oglindă, în chip întunecat...

– „Ca într-o oglindă, în chip întunecat...“

– Acum mă îngâni, spuse el.

– Vreau să simt și eu gustul cuvintelor.

– Pământul a fost la început pustiu și gol, începu Ariel. Numai după mult timp a căpătat însușirea de a-și auzi propriile sunete. Milioane și milioane de ani a tunat și a fulgerat, oceanul s-a lovit de stânci și vulcanii au aruncat lavă în aer cu forțe colosale. Dar nimeni n-a auzit nimic. Astăzi acest pământ poate să-și audă propriile sunete. Venus nu poate asta. Nici Marte. Și de-ar fi să fie prea multă liniște, e de ajuns să pui puțină muzică, de exemplu un concert de Johann Sebastian Bach. Îmi plac în mod deosebit concertele în aer liber. Atunci, încântătoarele sunete ale acestei planete se aud până departe în univers. Ca să nu mai vorbim de concertele radiofonice. Planeta cântă de la sine. În jurul unui soare dogoritor din Calea Lactee se învâртеște o mică flașnetă, un glob pământesc.

– Poate că ar fi trebuit să fii poet, propuse Cecilie. Ai grijă însă să nu fii prea demodat.

– Dacă ar fi fost să fii ceva, atunci aș fi vrut să fii cercetător științific. Și să înțeleg miracolul care se întâmplă când voi vorbiți unii cu alții și cuvintele invizibile vă ies din gură, se târâsc printr-o ureche strămtă și apoi se topesc într-un bulgăre gelatinos de creier.

Chiar asta se petrecea acum. Bizarele lui cuvinte se topiră în creierul Ceciliei și se transformă în propriile ei gânduri. Ea stătea acolo întinsă și se gândea la toate astea în timp ce Ariel luă din nou cuvântul:

– Surprinzător este și faptul că voi reușiți să formați cuvintele în cavitatea bucală. Și câteodată asta se întâmplă cu mare viteză. Ca și cum cuvintele ar țâșni de undeva, ca un izvor. E posibil să nu știți ce veți spune înainte de a spune ceva?

Ea plecă privirea:

– Da, pentru că nu ne gândim întotdeauna cu atenție la ceea ce facem. De exemplu, dacă trebuie să alerg spre școală, alerg și gata. N-am timp să mă gândesc cum mișc picioarele pentru că în mod sigur m-aș împiedica. Așa este și când vorbim unii cu alții. Câteodată ne împiedicăm în propriile noastre cuvinte.

– Și în același timp trebuie să inspirați și să expirați. Vine asta firesc, de la sine?

– Da, cred că da.

– Ce înfricoșător sună! Dacă, de pildă, uitați să inspirați o singură dată numai, inima încetează să bată. Și dacă inima încetează să bată...

– Termină! îl întrerupse Cecilie. Din fericire, nu trebuie să ne gândim la toate nimicurile astea.

El își acoperi gura cu mâna:

– *Sorry!* Vorbeam despre cum formați cuvintele cele nevăzute în cavitatea bucală înainte ca ele să înceapă să fâlfâie din aripi în zborul lor de la gură până la ureche. E adevărat că oamenii au voci diferite?

Cecilie încuviință:

– Da, vocea mamei, când întreabă dacă am dormit bine, sună diferit de vocea tatei sau a bunicii. Pot să-mi ascund capul sub plapumă și, fără să-i văd, știu precis cine îmi vorbește. Fiecare om pronunță același cuvânt într-un anumit fel, propriu lui. Și asta e valabil și pentru instrumentele muzicale. Sună diferit când o notă e cântată la clarinet și când aceeași notă e cântată la vioară. În plus, am și citit că două viori nu au niciodată absolut exact același ton.

Și cu vocile noastre este la fel.

– Ce delicate instrumente sunt vocea și urechea omului!

– Eu pot să aud vântul de afară, deși fereastra este închisă, sau pot să-l aud pe poștaș venind pe drum, pe bicicletă. Apropo, ar fi trebuit să-l vezi când a căzut de pe bicicletă...

– Eram la fereastră atunci, ca și tine...

– Ah, am uitat... sigur că tu ești pretutindeni... Când e liniște perfectă în casă, pot să aud uneori cum ninge afară.

Ea începu să-și agite mâinile:

– Și pot să *văd* cu urechile!

– Aiurea! răspunse îngerul.

Apoi spuse cu o expresie severă:

– Știi că vorbim despre lucruri uimitoare, dar nu trebuie acum să începi să-ți bați joc de mine, Cecilie!

– Dar este foarte adevărat ceea ce-ți spun, Ariel. Când zac aici în camera mea și aud sunete afară, pot într-un fel să văd ce fac ei și cum arată totul acolo jos.

– Înseamnă că ai căpătat puțin din însușirile unui înger.

Ea se ridică cu greu în capul oaselor, pe sofa:

– Ți-am mai spus că exagerezi cu deosebirea asta dintre înger și oameni.

– Dar e uimitor când știi că avem origini atât de diferite. Voi aveți un trup alcătuit din milioane și milioane de molecule și trăiți pe o planetă oarecare din spațiu. În plus, vă aflați aici doar pentru un scurt moment. Mergeți cu pași mărunți și ușori prin lume. Dar vorbiți, râdeți și gândiți ca îngerii din cer.

– Dar nu e la fel de misterios să fii un înger?

– Am vorbit despre asta mai înainte. Așa cum ți-am spus, noi trăim veșnic și am existat dintotdeauna. Și știm, în plus, că nu vom ajunge niciodată să ne transformăm în nimic ca un balon de săpun care și-a trăit traiul. Noi, Cecilie, *existăm!* Nimic altceva. Suntem ceea ce a fost și ceea ce veșnic va fi. Voi, însă, voi veniți și vă duceți...

Ea suspină adânc:

– Ce păcat că nu m-am gândit până acum prea mult la ceea ce înseamnă a trăi.

– Niciodată nu e prea târziu.

– Nu știu prea bine de ce, dar simt că m-am întristat dintr-odată...

El încercă să o oprească.

– Nu fi tristă, Cecilie! Nu-mi place să compătimesc pe cineva... Câteodată am impresia că voi, oamenii, vă văicăriți și vă lamentați prea mult...

– E ușor pentru tine să vorbești așa.

– Hai să revenim la discuția noastră! Mai există încă un simț. Este puțin cam nedeterminat, dar, cu toate astea, pentru mine, nu este mai puțin enigmatic. Ea își șterse o lacrimă:

– Nu-mi mai amintesc cum se numea al cincilea simț...pipăit?

El aprobă din cap:

– Am vorbit deja despre învelișul de piele și păr care cuprinde carnea și sângele omului de la creștet până la tălpi. Voi simțiți gustul a ceea ce mâncați cu limba, nu? Dar, într-un fel, simțiți cu tot corpul când e frig sau cald, umed sau uscat, neted sau aspru...

– Și ce vezi tu ciudat în asta?

– Știi, pentru un înger lucrul acesta este poate cel mai ciudat dintre toate. Stâncile de la malul mării nu simt că se erodează când sunt lovite de valuri. O piatră nu simte când o atingi cu mâna. Dar tu simți piatra pe care-o atingi.

– Apropo de asta, te-ai uitat atent la colecția mea de pietre? Unele le-am cumpărat, altele le-am primit, dar pe cele mai multe le-am cules de pe plajă. De pe o „plajă necunoscută...”

– Plaja din Creta, presupun că vrei să spui.

Ea se simți aproape trădată:

– Ai știut asta deja și nu mi-ai spus?

El încuviință.

– Am stat aici și am studiat pietrele tale de multe ori în timp ce dormeai. Cu toate astea, n-am să înțeleg niciodată ce simți când le atingi cu mâna.

– Atunci înseamnă că nu înțelegi esențialul. Unele dintre ele sunt atât de rotunde și de netede, că mă fac să zâmbesc când le ating.

Ariel se sculă din fotoliu și se ridică spre tavan. În timp ce plutea în aer spuse:

– Am terminat acum de vorbit despre toate cele cinci simțuri...

Cecilie îl întrerupse:

– Dar există și un al șaselea simț.

– Nu mai spune! Care e acela?

– Sunt unii care afirmă că au un simț care-i ajută să simtă lucruri pe care nu le-ar fi simțit cu celelalte cinci simțuri. Ei pot, de exemplu, să ghicească ce se va întâmpla în viitor. Sau pot să știe locul unde cineva a pierdut ceva. Alții cred că toate acestea sunt închipuiri sau gânduri neverosimile.

El clătină din cap enigmatic:

– Poate că acest al șaselea simț ne va ajuta să găsim într-o bună zi vechea stea din pomul de Crăciun...

– Știi tu unde este?

– Vom vedea...

Cecilie stătea întinsă și se gândea la zilele de Crăciun. Apoi spuse:

– Mă întreb dacă nu cumva întreaga atmosferă de Crăciun are vreo legătură cu acest al șaselea simț. Pentru că în zilele de Crăciun semănăm cu îngerii un pic mai mult decât în oricare alte zile ale anului. În orice caz, Crăciunul are mult de-a face cu cele cinci simțuri. Eu pot să miros și să simt gustul de Crăciun, pot să-l văd și să-l aud. În plus, pot să pipăi pachetele cu daruri și să ghicesc ce se află înăuntru lor.

Pe fața lui Ariel se ivi curiozitatea:

– „Ce se află înăuntru...” Hai să vorbim un pic și despre asta!

– Despre ce se află înăuntru în pachete?

– Nu, despre ceea ce este înăuntru corpului tău.

– Oh, ce scârbos sună!

– Mie mi se pare puțin straniu.

– Ce anume?

– Că nu vă place să vorbiți despre cum sunteți alcătuiți. Gândește-te că o piatră ar putea gândi și n-ar suporta gândul că este o piatră. Ar fi atunci o piatră foarte nefericită, silită să trăiască cu disprețul de sine multe mii de ani până se va prefăce din nou în praf și pulbere. Voi, însă, nu trăiți atât de mult...

– Bine! Să vorbim puțin și despre trupul omului. Dar cu o condiție.

– Care?

– Să-mi promiți că apoi îmi vei povesti despre lucrurile minunate din cer.

– Bineînțeles, ți-am mai spus că îngerii nu-și încalcă promisiunile.

– Foarte bine, altfel mi-aș fi pierdut credința în voi și în cele sfinte.

– Poate îmi poți răspunde la ceva ce noi în cer discutăm adesea și de regulă nu suntem de acord. E puțin cam stânjenitor să vorbim despre asta, dar...

– Întreabă-mă odată!

El își luă parcă avânt:

– Noi ne întrebăm dacă voi simțiți cum vă curge sângele în vine?

– Numai când sângerăm sau când ne ia sânge. Atunci sângele se scurge afară din corp...

– Ce simțiți atunci?

– O pișcătură care, uneori, ustură.

– Dar carnea și sângele din trupul vostru le simțiți?

Ea clătină din cap:

– Din fericire suntem scutiți să simțim cum este sub piele. Putem să ne simțim unii pe alții cu ajutorul ei, dar nu ne pipăim singuri ca să descoperim cum este sub ea.

– Totuși *ceva* tot trebuie să simțiți.

Ea se gândi o clipă, apoi clătină convinsă din cap:

– Nu simțim absolut nimic, în orice caz, atâta vreme cât suntem sănătoși. Numai dacă ne doare *ceva*...

– Dacă vă doare *ceva*?

– Dacă ne înțepăm... sau ne lovim... sau dacă ne ustură...

El lovi resemnat din palme:

– „Ne înțepăm, sau ne lovim, sau ne ustură...”

Cecilie spuse:

– Tu nu te-ai ciupit niciodată de braț?

– Nu, niciodată!

– Ar trebui să încerci. Uneori trebuie s-o faci ca să te convingi că nu visezi.

Ariel încercă să se ciupească de braț, dar Cecilie observă că nu reușea să-și apuce pielea. El clătină resemnat din cap.

– Noi, îngerii, nu reușim să ne ciupim singuri de brațe, recunosc el. Nu simțim nimic.

Ei îi scăpară cuvintele:

– Atunci n-ai cum să știi dacă exiști cu adevărat.

În clipa aceea ea clipi din ochi și Ariel dispăru. Sau, poate, i se păruse. Dar el se arătă peste câteva secunde și spuse:

– Să ne grăbim! Trebuie să te duc înapoi în pat.

– De ce trebuie?

– E ora șapte. Peste câteva secunde va suna ceasul deșteptător... Îl auzi? Sună deja...

Cecilie se simți foarte slăbită când se trezi. Afară era o zi frumoasă de Crăciun cu cer senin.

Avea doar o vagă idee despre întâmplările nopții trecute. Ariel o purtase pe brațe în salon, la parter. Apoi o adusesse înapoi în camera ei când ceasul deșteptător sunase în dormitorul părinților.

– Ariel, șopti ea.

Dar nu primi nici un răspuns. Poate că el vine numai noaptea... se gândi ea.

Ridică clopoțelul de pe noptieră și sună. Mamei nu-i trebuia mult timp să ajungă sus, la ea. Nu mai mult decât i-a trebuit lui Ariel ca să aprindă becuțele electrice în pomul de Crăciun. Și despre mama puteai să spui că e un fel de duh din lampa lui Aladin. Da, puteai foarte bine să spui asta.

– Oh, te-ai trezit! spuse ea și îngenunche în fața patului. E ora unu. Ai dormit tot timpul?

Cecilie clătină din cap făcând semn că „Nu, nu dormise tot timpul“.

– Cum te simți acum?

– Așa și așa. Azi-noapte am stat întinsă, am privit în jur și am ascultat zgomotele casei. Noaptea se aud multe zgomote într-o casă dacă ciulești bine urechile. Uneori pot să aud și cum ninge afară!

– Dar de văzut, ce-ai văzut?

– Oh, am văzut o lumină frumoasă care a venit pe fereastră...

– Ar fi trebuit să suni cu clopoțelul să vin s-o văd și eu...

– Apoi am stat și m-am gândit la multe lucruri.

– Te-a durut ceva?

– Nu... adică, n-aș putea să spun...

– Dar ce anume ai simțit?

– Acum începi și tu?

– Ce vrei să spui?

– Nimic... sunt îngrozitor de obosită!...

– Am intrat la tine pe la șapte azi-dimineață. Dormeai dusă, un somn ca de piatră.

– Pietrele nu dorm, mamă, știi prea bine.

– Și zâmbeai în somn, știi?

– Iar pietrele nu zâmbesc câtuși de puțin...De fapt, abia adormisem când ai intrat.

– Ești sigură de asta?

– Da, am auzit când a sunat ceasul.

Mama îi puse mâna pe frunte.

– Kristine a venit și așteaptă jos, în salon. Am servit-o cu bomboane de marțipan făcute de Lasse.

– Să-i fie de bine!

– De ce spui asta?

– Pentru că eu n-am deloc poftă de bomboane de marțipan. Ce e cu tine, mamă, te-ai țicnit de-a binelea?

– Nu, sper că nu.

– Trimite-o sus, atunci! Nu-mi mai e frică de-acum încolo de injecțiile ei...

- Mai întâi ar trebui să mergem la baie...
- Mamă, te rog!...
- Ce este?...
- Nu poate Kristine doar să-mi facă injecția și gata?
- Ba da, sigur că da.

– Și să nu mai discutăm de fiecare dată despre cum mă simt, despre cum se numește tot ce-mi face și alte lucruri plicticoase de felul ăsta. Pentru că, de fapt, este prima zi de Crăciun și n-am chef de toată vorbăria asta.

- Poate că e nevoie și să te consulte puțin...
- Atunci stai și tu aici cu mine! Și dacă începe să mă încurajeze și să mă consoleze, promite-mi că ai s-o dai afară! Oricum, tot nu știu ce să-i răspund la întrebările pe care mi le pune.
- Bine, am să încerc să fac cum spui tu.
- Și să știi, mamă, că eu *mă voi* face bine. Îți promit.
- Da, sigur că da, copila mea... nici nu încapе îndoială...
- Eu spun mereu că, în curând, mă voi face bine... Voi, însă, o spuneți cu un ton de parcă vreți să mă enervați tot timpul...

– Ești nebună! Cum vorbești așa?

Cecilie privi în sus:

– Acum ce-ți veni? Nu cumva plângi?

Mama se șterse la ochi.

– Nu, nu...

– Dar ai lacrimi în ochi, văd prea bine...

– Oh, ... așa pățesc întotdeauna când curăț ceapă...

– Iar ai curățat ceapă?

Ea mănca și își luă medicamentele. Apoi ceilalți veniră cu toții sus la ea, s-o vadă. Lasse fusese afară și încercase snowboardul pe pârtia dinspre râu. Râul era înghețat bocnă de nici nu se mai auzea apa curgând sub gheață. Niște băieți din clasa a cincea și a șasea patinaseră pe gheață, la mijlocul râului, povestea el.

Tata a venit sus cu ultimul număr al revistei *Știința ilustrată*. Se adunase acum un teanc destul de mare de reviste. Cu câteva luni în urmă, el îi adusese un număr în care era un articol despre minerale și pietre prețioase intitulat: „Munții planetei noastre sunt niște adevărate comori“. Ea citise și alte articole din revistă și i se păruseră interesante. Ce multă vreme a trecut de atunci! Cecilie nu mai are acum putere să citească așa mult.

Bunicul avea chef să vorbească puțin despre vacanța lor din Grecia. Fuseseră acolo cu toții, inclusiv bunicul și bunica. A fost în perioada în care au aflat că Cecilie are o boală gravă. Nu-și mai amintește precis dacă a fost înainte sau după aceea. Oricum, după ce au fost la primul doctor...

Fusese o „vacanță de vis“. Asta era expresia întregii familii. Două săptămâni au făcut plajă, au mâncat la restaurante unde serveau chelneri zâmbitori, în vreme ce oamenii erau la muncă sau la școală. Într-una din zile au mers pe insula Santorini. Acolo au intrat cu barca în marele crater care se formase în urmă cu 3.500 de ani după o explozie vulcanică. Atunci jumătate din insula Santorini s-a scufundat în mare. Apoi au mers la Thera; ca să ajungă acolo, au încălecat pe catări și au mers pe cel mai îngust drum pe care Cecilie l-a văzut vreodată. Și s-au scăldat într-un loc unde plaja era din lavă pietrificată ce semăna cu cărbunele, iar apa era fierbinte din cauza soarelui dogoritor.

După-amiezele s-au plimbat cu toții pe plajă și au cules pietre. Trebuiau să calce atent ca să nu-și rănească picioarele în pietrele ascuțite, roase de valuri, care scârțâiau și le alunecau pe sub tălpi. Cecilie era șeful expediției. Ea hotărâra care dintre pietre erau cele mai frumoase și meritau, deci, un loc în bagaj. Au adus cu ei câteva kilograme de pietre. Acum bunicul dorea o confirmare că el a cules cea mai frumoasă piatră.

– Au fost niște zile atât de frumoase, Cecilie!...

Călătoria aceea, de vis, în Creta, a fost la sfârșitul lui septembrie. Cecilie se simțea perfect sănătoasă la vremea aceea, dar ce mult timp trecuse de atunci!... A mers apoi la școală până la începutul lui noiembrie. După aceea a fost internată în spital câteva săptămâni. Învățătoarea ei a venit în vizită, la spital, de câteva ori, și i-a povestit o mulțime despre lecțiile și colegii de la școală.

Bunica îi ținuse companie foarte des. De pe vremea când Cecilie era mică, obișnuise bunica să-i spună povești. Nu erau niște povești obișnuite, ci erau legende despre zeii în care crezuseră vikingii. Uneori îi citea din *Mitologia* lui Snorre și poveștile acestea erau mai frumoase decât oricare altele. În ultimul timp citea dintr-o biblie pentru copii care fusese, odată, a mamei. Gândește-te cât de veche era!

Astăzi i-a povestit despre corbii lui Odin. Ei se numeau Hugin și Munin și zburau în întreaga lume să vadă și să audă tot ce se întâmplă. Hugin însemna „gândul” și Munin însemna „amintirea”. Seara cei doi corbi se întorceau pe umerii lui Odin și-i povesteau ce au văzut și aflat. În felul acesta, Odin știa tot ce se întâmplă în lume. Dar se temea mereu că într-o zi corbii nu se vor mai întoarce la el. Ei se hrăneau cu leșuri și, cu ajutorul lor, Odin descoperea locurile unde zăceau cei morți. Odin ședea în mijlocul lumii zeilor numite Åsgard, pe un tron ce se numea Lidskjalf. El nu era numai cel mai înțelept dintre zei, ci era și cel mai posomorât pentru că doar el singur știa că Ragnarok, apusul lumii zeilor, se apropia.

Bunica a povestit mai multe despre Odin și cei doi corbi. Mai târziu, Cecilie a adormit din nou. Mai întâi a ațipit puțin, apoi a adormit de-a binelea. Când s-a trezit, a auzit zgomote de jos, semn că toți ședea la masă. Probabil că tocmai se așezaseră pentru că Cecilie auzi vocea mamei: „Dați, vă rog, castronul cu supă de la unul la altul. Ca să fie mai simplu...”

În fiecare an mâncau supă de conopidă și friptură de vită în prima zi de Crăciun.

Cecilie scoase caietele chinezesc de sub pat și începu să-l răsfoiască. Cu câteva săptămâni în urmă primise în dar un splendid colier de perle de la bunica, o moștenire de familie. Și scrisese în caietele:

Când voi muri, șiragul se va rupe, perlele se vor rostogoli pe pământ și vor ajunge în mare, acasă la mamele perle din fundul oceanului. Cine se va scufunda după perlele mele când nu voi mai fi? Cine va ști că au fost ale mele? Cine va ști atunci că lumea întreagă a atârnat odată la gâtul meu, ca un colier de perle?

Rodea cu dinții creionul la un capăt, gândindu-se la tot ce vorbise cu îngerul Ariel în noaptea trecută. Făcea eforturi să-și amintească cât mai mult posibil din discuție și, într-un târziu, scrisese în caietele:

Trupul îngerilor din cer nu se poate sfărâma în bucăți. El nu e făcut din carne și oase, iar sufletul lor nu se desprinde de corp. Pe pământ, însă, totul se poate destrăma foarte ușor. Chiar și un munte se macină încet-încet și se transformă în nisip și tină. În natură totul arde mocnit. De parcă sub mușchi și licheni mocnește întreaga Creație.

Nu întotdeauna poți înțelege pe deplin ceea ce ai creat. Eu pot desena sau picta ceva pe o coală

de hârtie. Cu asta însă nu se poate spune că poți înțelege cum este să fii cel desenat. Pentru că ceea ce desenez nu va prinde viață. Iar eu sunt vie și asta mi se pare atât de ciudat!

Nu-i mai trecu prin cap nimic altceva, lăsă carnetul pe podea și îl împinse sub pat.

Probabil că adormise din nou, pentru că, atunci când se deșteptă, auzi o voce care o întreba:

– Ai dormit bine?

Era îngerul Ariel. Cecilie privi în jur. El îngenunchease la picioarele patului.

– Am fost aici tot timpul, o asigură el.

– Dar eu nu te-am văzut.

A trecut un timp până el i-a răspuns:

– Nu știu dacă ți-am mai spus, dar vizitele îngerilor sunt de două feluri. Cel mai adesea suntem lângă voi, dar nu ne arătăm. Alteori, extrem de rar însă, ne arătăm oamenilor așa ca acum...

– Dar în ambele cazuri sunteți îngeri păzitori, nu?

– Da, în ambele cazuri.

– Povestește-mi despre băiețelul acela bolnav din Germania.

– Am stat doar acolo la căpătâiul lui, nimic altceva.

– Eu nu înțeleg de ce nu te văd când te afli, totuși, în cameră.

– Totuși, nu e prea greu de înțeles...

– Explică-mi, te rog!

– Dacă, de pildă, visezi că te afli pe o plajă necunoscută, poți să spui că, într-un fel, ai fost pe plaja aceea, nu?

– Da, într-un fel, pot să spun asta...

– Dar oamenii care erau pe plaja aceea te-au văzut?

– Nu. Sigur că nu.

– Dar dacă ai fi fost acolo într-o vacanță și te-ai fi scăldat în apă? Atunci toți oamenii te-ar fi văzut, pentru că te-ai fi arătat lor cu adevărat.

Ea privi în ochii lui verzi-albaștri de safir:

– Da, explicația ta e destul de bună, trebuie să recunosc... Apropo, bine că ai reușit să mă aduci sus în ultima clipă, înainte ca mama să se trezească.

– Da, a fost chiar în ultima clipă...

– Dacă nu m-ar fi găsit sus, ea ar fi fost teribil de șocată. Ar fi crezut, poate, că m-am făcut bine. „Vai, ce minunat, Cecilie! Gândește-te că te-ai făcut bine!“

Ariel râse și spuse:

– Îmi place să stau aici și să te privesc când dormi.

– Voi, îngerii, nu dormiți niciodată, nu-i așa?

El negă cu capul:

– Habar n-avem ce înseamnă să dormi. Ai putea să-mi spui tu?

– De fapt, nu cred că pot să-ți explic...

– Dar tu simți, cu siguranță, ce se întâmplă în capul tău când adormi, nu-i așa?

Ea ridică din umeri:

– Simt doar cum mă cuprinde somnul.

– Nu înțeleg cum se întâmplă asta.

– Cum adică?

– Pentru că n-ai de unde să știi dacă te mai trezești din nou... poți să-mi explici cum este când

adormi?

Cecilie scoase un scurt oftat:

– În momentul în care ne fură somnul, nu mai suntem treji. Se poate spune că ne aflăm pe granița dintre două lumi. Din această cauză nu există nimeni care să știe precis cum este când adormi.

– Inexplicabil! Sunt sigur că în creierul vostru se produce atunci o mică revoluție.

– Se prea poate, dar când s-a produs, suntem deja adormiți. Nu poți să te gândești, „uite, acum dorm!“, pentru că în somn nu gândim. Creierul este ca o mașină care se oprește de la sine în timpul somnului.

– Dar dacă s-a oprit de la sine pentru că nu mai are curent, cum de reușește să pornească din nou câteva ore mai târziu?

– Oh, ce întrebări grele îmi pui! Noi dormim și ne trezim câteva ore mai târziu. Tata cred că are implantat în creierul lui un ceas deșteptător. El se trezește în fiecare dimineață la șapte fără cinci înainte ca ceasul să sune. Dar asta se întâmplă în zilele săptămânii când știe că trebuie să meargă la lucru. Duminicile, doarme mai târziu, și atunci nu se trezește din cauza ceasului.

Îngerul Ariel bătu uluit din palme:

– Cred că acum vorbim despre cel mai mare mister din univers.

– Ai spus asta de mai multe ori.

– Nu mă gândesc doar la lucrurile legate de somnul vostru.

– Dar la ce te gândești?

Cecilie se ridică în pat în capul oaselor și Ariel o privi adânc drept în ochi:

– Voi, oamenii, sunteți alcătuiți din atomi și molecule și trăiți pe o mică planetă din univers. Ați fost înzestrați cu piele și păr pe trup și cu cinci sau șase simțuri care vă ajută să supraviețuiți în lumea care vă înconjoară. Iar sub țeastă, în cutia osoasă și tare, făcută parcă din ghips sau piatră de calcar, aveți un creier, o materie gelatinoasă care vă dă însușirea de a dormi și de a visa, de a gândi și de a memora.

Ea aruncă o privire la șiragul de perle care atârna deasupra calendarului grecesc cu pisicuțe.

– Ți-am mai spus că nu-mi place să vorbesc despre ceea ce se află înăuntrul nostru, zise ea.

– Dar trebuie să vorbim despre *suflet*, Cecilie. Pentru că el este înăuntrul trupului, dar nu este una din părțile lui cum sunt, de pildă, inima și rinichii.

Ea se întoarse spre el din nou:

– Să vorbim, atunci, despre suflet, nu despre inimă și rinichi!

– Eu consider o mare enigmă ceea ce voi numiți „memorie“. Tu poți, de exemplu, să recunoști un om pe care l-ai văzut o dată cu mult, mult timp în urmă. Dacă te-ai afla într-un mare oraș și l-ai întâlni din nou pe chelnerul acela simpatic care se juca cu părul tău, nu l-ai recunoaște dintr-odată, deși s-ar afla într-o piață cu sute de oameni?

– Așadar, ai fost și în Creta?

El încuviință:

– Pentru mine n-are nici o importanță locul în care te afli tu. Jos, în salon, sau în Creta. Răspunde-mi la întrebare, l-ai recunoaște, nu-i așa?

– Da, pentru că mi-l amintesc foarte, foarte bine.

El continuă:

– Ce simți în creierul tău când îți „amintești“ ceva? Ce se întâmplă atunci cu toți atomii și moleculele din creierul tău? Crezi că ei țopăie brusc, înapoi, și se așază pe loc exact la fel cum erau

când ai trăit întâmplarea respectivă?

Cecilie căscă gura de uimire:

– Nu m-am gândit niciodată la lucrurile astea. Sau, în orice caz, nu în felul acesta.

El deveni puțin cam nerăbdător acum:

– Crezi că pietrele pe o plajă pot să-și amintească exact cum arăta plaja în urmă cu doar două minute?

– Oh, nu! Nu e posibil să ții minte cum sunt împrăștiate pietrele pe o plajă. Și oricum ar fi, pietrele nu au însușirea de a-și aminti.

– Dar atomii și moleculele din creierul tău își pot „aminti“ cum era cu mulți, mulți ani în urmă, cu toate că, între timp, s-au amestecat cu gânduri și amintiri noi. Este gândul sau amintirea un fel de decor cu pietricele pe o plajă în subconștientul vostru?

Ea se răsuci brusc spre el:

– Dar și tu ai memorie! Ai spus că îți amintești când bunicul a fost bolnav de pneumonie...

– Da, destul de adevărat...eu, însă, nu am un suflet care este cusut la un loc cu sute de mii de atomi și molecule, într-un trup.

– Din ce este făcut sufletul tău?

– Este făcut din duhul lui Dumnezeu.

Cecilie se gândi bine. Apoi spuse:

– Poate că și sufletul meu este așa. Deși e alcătuit din atomi și molecule, este poate tot o fărâmă din duhul lui Dumnezeu.

El respinse cu mâna vorbele ei:

– Să lăsăm asta. Acum nu este vorba despre lucrurile cerești.

– Mi-ai promis că vom vorbi și despre lucrurile cerești...

– Da, dar ele pot să aștepte deocamdată, Cecilie. Și, oricum, când vorbești despre sufletul omului, te afli destul de aproape de cer...

Ea își ridică privirea spre tavan:

– Bunica spune că sufletul este dumnezeiesc.

– Evident. Pentru că ea este o bunică foarte înțeleaptă.

– Da, așa e! Și știe aproape pe dinafară Biblia și *Mitologia* lui Snorre.

– Exact! Ne întoarcem iar de unde am plecat.

– Ce vrei să spui?

– Treaba asta că ea știe ceva „pe dinafară“ este o parte din enigma cea mare despre care vorbeam. Te-ai gândit vreodată că materia cenușie este materia cea mai plină de taine din întregul univers?

– Nu înainte de discuția asta...

– Toți atomii din care este făcut creierul tău s-au evaporat odată, de mult, dintr-o stea fierbinte. Apoi, într-un mod uluitor, s-au grupat iarăși la un loc și au format ceea ce voi numiți „subconștientul vostru“. Sufletul omului licărește în jurul unui creier plămădit din pulberea stelelor ce a căzut din cer cu mult, mult timp în urmă. Gândurile și sentimentele omului valsează pe această pulbere de stele, unde neuronii se combină încontinuu, în noi feluri...

– Poate că în creierul meu se află puțină pulbere din steaua de la Betleem.

– Cu siguranță! Ea se află și în gândurile și amintirile tale.

Ea încercă să privească afară pe fereastră în timp ce el continuă:

– Trebuie să fie un sentiment minunat să știi că ai un creier plin de viață, în univers. Ca și cum ai

avea propriul tău univers, în universul infinit care te înconjoară. Pentru că în creierul tău sunt tot atâția atomi și molecule câte stele și planete sunt în univers...

Ea îl întrerupse:

– Și poate că distanța dintre gândurile mele interioare este tot așa de mare ca distanța dintre cele mai îndepărtate stele din întregul univers.

El încuviință:

– Deosebirea constă numai în faptul că un creier este conștient de existența sa. El poate în permanență să-și evalueze propria-i funcționare. Universul de afară nu poate face asta. Universul nu poate să se ridice în picioare și să spună: „Acesta sunt eu“. Pentru asta are nevoie de ajutorul oamenilor.

Ea zâmbi triumfătoare:

– E o deosebire esențială.

– Dar nu mi-ai explicat încă ce *simți* când îți amintești ceva?

– Oh, am uitat.

– Acum ai spus ceva foarte important.

– Ce anume?

– Acest „am uitat“. Poate că îmi poți spune, în schimb, cum este când uiți ceva?

– E ceva care-ți dispăre din minte.

– „Ceva care-ți dispăre din minte“, repetă Ariel și de data asta încercă să imite și vocea ei.

– Dar se întâmplă că îți vine în minte iarăși, uneori brusc. Câteodată simt cum îmi stau pe limbă cuvintele.

– Îți stau pe limbă?

– Așa se spune.

– Nu m-am gândit că gustul ar putea avea o cât de mică legătură cu memoria. Să nu-mi spui că gustați cuvintele cum gustați o căpșună.

Cecilie izbucni în râs:

– Câteodată eu spun: „Cred că-mi amintesc despre ce era vorba“... Dacă mă concentrez, îmi vin în minte brusc cuvintele pe care le căutam. Bunicul spune că nu trebuie niciodată să regretăm un gând care ne scapă...

– De ce nu?

– Pentru că este ca și cum ai scăpa un pește din cârligul undiței. Se duce înotând la fundul apei și se întoarce apoi la suprafață, mai mare și mai ușor de prins...

Ariel o aprobă cu convingere:

– Abia acum cred că le dau dreptate.

– Cui?

– Îngerilor din cer care afirmă cu tărie că noi nu vom ajunge niciodată să înțelegem viața pământeană. Eu, însă, n-am vrut să mă dau bătut. Am căutat întotdeauna să înțeleg cum este să fii făcut din carne și oase.

– Nu sunt sigură că te pot ajuta, pentru că lucrurile astea nici eu nu le înțeleg prea bine.

Ariel se ridică de la picioarele patului. În vreme ce plutea prin cameră spuse:

– Îți amintești ce ți-am spus la prima noastră întâlnire?

Ea a trebuit să se gândească o clipă:

– Tu stăteai pe pervazul ferestrei. Dar nu cred că-mi amintesc precis ce ai spus.

– „Nu cred că-mi amintesc...”

– Ai spus cumva „bună” sau ceva de felul ăsta?

El clătină din cap și peste puțin timp Cecilie începu să-și agite mâinile:

– Stai puțin! Îmi stă pe limbă...

– Scui-pă, scui-pă repede, înainte să-ți „dispară” din nou!

El se așază pe pervazul ferestrei exact ca atunci când i se arătase pentru prima oară. Cecilie se uită la el și spuse:

– Ai întrebat dacă am dormit bine, nu-i așa?

– Felicitări!

– N-a fost totuși prea greu să-mi amintesc.

– Acum am fost martor la un mare mister. Am întrebat dacă îți amintești ceva și ai răspuns că ai uitat. A dispărut complet, cu alte cuvinte. Dar când nu ți-ai amintit, unde era de fapt gândul acela?

Cecilie oftă resemnată:

– Oh, ce ciudat e să te gândești la toate astea! Gândul era în cap.

– Și de unde venea el?

– Din cap!

Ariel își luă de data asta puțin timp de gândire:

– Și încă mai precis, unde vine el?

– În cap!

– Din cap în cap, adică! Se înțelege că vorbim de același cap. Dar nu numai ceea ce vedeți și auziți poate fi ținut minte sau poate fi uitat și reamintit mai târziu. Creierul lucrează și pe cont propriu. Voi spuneți că „gândește”. Am putea să-l asemuim cu niște pietre pe plajă care ar începe să se miște singure, fără ajutorul valurilor.

Cecilie râse din nou:

– Încerc să-mi imaginez asta. Gândește-te că pietrele ar începe să țopăie încoace și încolo pe plajă! Ce caraghios ar fi!

– Și un alt gând care ți-a trecut prin cap, de exemplu, că steaua din pomul de Crăciun a dispărut, poate fi lăsat deoparte un timp, dar poate fi readus în memorie iarăși. Atunci este de parcă ai derula înapoi memoria pentru a gândi același gând încă o dată. Cred că voi derulați duzini de gânduri vechi care, de fapt, de mult ar trebui uitate.

– Trebuie să știi că un gând îți reappare în minte de la sine. Nu întotdeauna putem decide ce va trebui să ne amintim și ce va trebui să uităm. Uneori ne vin în minte lucruri la care n-am vrea să ne gândim. Alteori spunem cuvinte nechibzuite. Lucruri pe care, de fapt, nu ne-am gândit să le spunem. Asta poate fi foarte penibil.

Îngerul Ariel stătea pe pervazul ferestrei și aproba mereu din capul lui golaș.

– Înseamnă că este chiar așa cum m-am temut, spuse el.

– Ce anume?

– Voi nu aveți un singur suflet ca noi. Într-un fel aveți două, sau mai multe, se vede treaba! Cum se explică altfel că vă gândiți la lucruri la care nu vreți să vă gândiți?

– Tocmai! Nu pot să explic.

– Aceste gânduri nedorite trebuie să fie controlate de undeva din afara conștientului vostru. Totul seamănă cu un teatru unde nu aveți nici cea mai mică idee ce piesă se va juca.

– Vrei să spui că sufletul este teatrul, iar mulțimea de gânduri sunt actorii care apar încontinuu pe

scenă și-și joacă rolurile?

– Cam așa ceva! Și trebuie, în orice caz, să existe o grămadă de cabine în teatrul conștientului vostru. Și tot atâtea scene.

El se ridică de pe pervaz, făcu prin aer un salt, ca un arc peste podea, și se așază lângă patul Ceciliei. Spuse apoi:

– Poți să-mi descrii ce simți în capul tău când te gândești la ceva?

– Nu simt nimic.

– Nu simți că te gâdilă când îți trec prin cap niște gânduri hazlii, de pildă? Sau nu te ustură puțin capul dacă te gândești la ceva neplăcut sau trist?

– Într-un fel simți o furnicătură undeva, în corp, dacă te gândești la lucruri vesele. Simți și un fel de usturime când te gândești la ceva trist. Dar nu simți furnicătura sau usturimea în capul propriu-zis, ci în suflet, și sufletul nu-i același lucru cu capul.

– Am crezut că simți o mâncărime în terminațiile nervoase, spuse el.

Cecilie îi aruncă îngerului Ariel o privire provocatoare:

– Să nu-mi spui că îngerii nu gândesc!

– Ba da, recunosc că și noi gândim. N-am cum să te mint.

– Cred că mergi prea departe cu presupunerile.

– Dar nu gândim în felul vostru, al oamenilor. Nu gândim și iar gândim pentru a afla un răspuns la ceva. Tot ceea ce știm și vrem să aflăm se află deja depozitat în conștientul nostru. Dumnezeu ne-a lăsat să înțelegem un fragment din misterul cel mare, dar nu totul. Și despre ceea ce nu înțelegem, trebuie să păstrăm tăcere.

Cecilie se gândi la toate astea:

– Atunci nu ne asemănăm în privința asta. Pentru că noi încercăm încontinuu să înțelegem mai mult și mai mult și descoperim adesea lucruri noi. Unii oameni, cei foarte deștepți, primesc Premiul Nobel pentru descoperirile lor, dacă ele au însemnătate pentru întreaga omenire. Descoperirea de lucruri noi poate fi asemuită cu un trup ce se dezvoltă în permanență. Și înțelegerea noastră se dezvoltă o dată cu ea.

– Și din când în când uitați câte ceva. Astfel că faceți doi pași înainte și unul înapoi, spuse Ariel.

– Se prea poate. Dar când uităm ceva, gândul acela nu dispare complet. Se poate să apară brusc, așa cum apare la circ un iepuraș dintr-un joben.

– În aceasta constă marea deosebire dintre oameni și îngeri. Noi nu știm ce înseamnă să uiți și din această cauză nu știm nici ce înseamnă să-ți amintești. Eu nu știu nici mai mult, nici mai puțin decât știam acum două mii de ani. Între timp, puterea de înțelegere a oamenilor s-a dezvoltat considerabil. Există îngeri care nu sunt prea încântați de faptul acesta.

– N-am știut că și voi puteți fi invidioși.

El râse:

– Da, dar nu prea profund.

– Dar gândurile voastre pot fi ele profunde? Bunicul spune, câteodată, că are niște gânduri foarte profunde.

El clătină din cap:

– Gândurile noastre coexistă în conștientul nostru și nu avem niciodată plăcerea să ne luăm prin surprindere cu profunzimi de gândire apărute brusc. Nu avem o linie de hotar pe care s-o depășim, conștientul nostru nu se mișcă pe un ocean furtunos unde gândurile pe care le-am uitat odată pot

apărea din adâncuri ca niște pești mai mari.

– Ai spus că îngerii nu dorm...

– Nu, noi nu dormim niciodată și din această cauză nici nu visăm vreodată. Ce simți când dormi?

– Nu *simt* nimic.

El clătină scurt din cap:

– Cum nici eu nu simt că plutesc în aer sau că am ținut în mână un bulgăre de zăpadă...

Ea spuse:

– A visa este un mod de a gândi... sau un mod de a vedea. Sau poate amândouă. Dar când dormim nu putem decide singuri ce vom gândi și vom vedea.

– Aici cred că am nevoie de o explicație mai amănunțită.

– Când dormim, creierul gândește de la sine. Abia atunci poți spune că începe spectacolul de teatru. Uneori, când mă trezesc, îmi amintesc că am visat o întreagă piesă de teatru, sau un întreg film, dacă vrei.

– La care ai fost producătorul și, în plus, ai jucat și toate rolurile.

– Da, cam așa ceva.

El deveni și mai zelos:

– Se poate spune că celulele creierului rulează, pe rând, filme unele pentru altele. Ele sunt în același timp filme și personaje. Filmul este un personaj din fundul sălii ce se urmărește el însuși pe ecran.

– Ce ciudat sună! „Celulele creierului rulează, pe rând, filme unele pentru altele...” Aproape că mi le imaginez.

– Pentru că, atunci când visați, deveniți actorii unui film și publicul lui în același timp. Nu ți se pare lucrul acesta plin de mister?

Ea se lăsă pe spate:

– Ba da, dar mi se pare și un pic înfricoșător.

– Eu cred că trebuie să fie destul de plăcut. Să poți contempla un foc de artificii făcut din gânduri și imagini interioare aflate în propriul tău cap, un foc pe care nu tu l-ai aprins. Să asiești la un spectacol la care ai intrat fără să plătești.

Ea era de acord:

– Poate fi foarte amuzant, dar și înfricoșător pentru că nu visăm întotdeauna vise plăcute. Avem și vise urâte, înspăimântătoare...

El era acum plin de înțelegere:

– E păcat să vă chinuiți singuri în felul acesta. Normal ar fi trebuit să aveți posibilitatea să alungați un vis care nu vă place. Ar fi trebuit să existe o ieșire din sala de cinema în caz de pericol. Dar din cauză că sala este propriul vostru suflet, care pe deasupra hotărăște întregul repertoriu, e absolut imposibil de părăsit. Pentru că voi nu puteți fugi de propriul vostru suflet. Nu puteți să vă mușcați singuri coada. Sau poate tocmai asta faceți? Vă mușcați singuri coada până ce începeți să țipați și să urlați de frică și groază.

Cecilie își rodea preocupată unghiile când spuse:

– N-am de ales. Și nu pot să am doar vise plăcute. Trebuie să le accept cuminte așa cum sunt. După o noapte lungă pot să mă trezesc din vis cu sentimentul că am fost în Creta. Și am fost acolo într-un fel, pentru că în vis mă aflu acolo unde visez că sunt.

Ariel o studie cu ochii lui limpezi și reci de safir:

– Exact!

– Ce anume?

– Stai puțin! E posibil să visezi că zburăți sau că treceți dincolo de uși zăvorâte?

– Oh, da, totul e posibil în vis, sau aproape totul. De fapt, nici nu e nevoie să dormi ca să visezi ceva. Și când sunt perfect trează îmi pot lăsa gândurile să zboare în voie peste tot. Pot hoinări în toată casa... sau în țări străine. O dată am visat că am fost pe lună. Găsisem cu Marianne o navă cosmică în spatele vechii lăptării. Am apăsat pe un buton și duse am fost.

Ariel începuse iarăși să se legene sub tavan. După un mic tur prin cameră se opri pe scaunul din fața patului.

– Atunci ne aflăm pe drumul cel bun, spuse el.

Cecilie scutură resemnată din cap:

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

El își îndreptă degetul spre fruntea ei și spuse:

– Este posibil să faceți în minte tot ceea ce noi, îngerii, facem în realitate. Când visezi, se petrec în mintea voastră lucruri pe care îngerii le fac în cer sau pe pământ.

Ea era puțin nedumerită când spuse:

– Eu nu m-am gândit niciodată la asta...

– Și ar fi încă multe de spus, continuă Ariel. În vis, nimeni nu vă poate vătăma și sunteți la fel de invulnerabili ca îngerii din cer. Atunci trăirile voastre sunt subconștientul pur și nu folosiți cele cinci simțuri.

Cecilie fu izbită de un gând complet nou. Se îndreptă de spate și spuse cu voce matură:

– Înseamnă că sufletul nostru este nemuritor. La fel ca al vostru, al îngerilor din cer.

El continuă:

– În orice caz, acum înțelegi mai multe lucruri despre un înger. Am vorbit în cea mai mare parte despre cum este să fii om din carne și oase, dar cred că ai înțeles în același timp și ceva mai mult despre lucrurile cerești. Pentru că cerul se reflectă pe pământ ca într-o oglindă.

Ea întrebă timidă:

– Și cerul e dumnezeiesc, nu-i așa?

Și pentru că el nu răspunse, o cuprinse teama că el va dispărea în momentul acela. Pricepu că trebuie să-l rețină, așa că spuse:

– Mi-ai promis că ai să-mi povestești mai mult.

El aprobă:

– Da, e adevărat, dar exact acum mama ta este în drum spre tine. Trebuie să mă grăbesc să trec de cealaltă parte a oglinzii.

Ea se uită nedumerită în jur:

– Despre ce oglindă vorbești tu tot timpul?

El se ridicase de pe scaun și mergea pe podea. Contururile lui deveneau din ce în ce mai șterse. Înainte să dispară de tot, Ariel spuse:

– Întreaga Creație este ca o oglindă, Cecilie! Și lumea întreagă este o taină.

Au trecut multe zile până îngerul Ariel s-a arătat din nou, iar pe scaunul din fața patului stătea acum tot timpul cineva din familie.

Kristine trecea pe la ei aproape în fiecare zi, cu toate că mama și bunica învățaseră să-i facă injecția. Cecilie uita adesea ce zi este sau ce oră din zi. Câteodată, când nu era prea slăbită, își nota scurte cugetări în carnetelul chinezesc.

Schiurile și săniuța stăteau sprijinite de peretele ce o despărțea de camera părinților. Iarna nu se sfârșise și era încă vreme bună de schi. Cecilie era ferm convinsă că se va face bine înaintea ca zăpada să se topească. Nu avea răbdare să aștepte un an întreg până va ieși afară la săniuș.

Ea nu suflase nimănui nici o vorbă despre îngerul Ariel. Era de părere că treaba asta era foarte personală și n-avea nimic de-a face cu restul familiei. Pentru că, deși ea era un membru al familiei Skotbu, era în același timp o fetiță care exista solitară între cer și pământ.

Dar unde oare dispăruse Ariel? Nu-i promisese el că-i va povesti mai multe despre lucrurile cerești? Și nu spusese tot el că îngerii nu mint? N-o păcălise cumva? O făcuse pe ea să-i povestească o mulțime de lucruri despre cum este să fii om în carne și oase și plecase când venise rândul lui să-și țină promisiunea?

Ea deschise ochii. Chiar în aceeași clipă mama intră pe ușă, se apropie și se așeză pe marginea patului. Cecilie se uită la ea cu o privire goală.

– Iar ai curățat ceapă? murmură ea.

Mama scutură din cap, în timp ce Cecilie spuse:

– Mâncați prea multă ceapă.

Mama o mângâie pe păr.

– E aproape miezul nopții. Ceilalți s-au dus de mult la culcare. Am să încerc și eu să dorm puțin.

– Să încerci să dormi?

– Oh, da... cred că am să iau o tabletă.

– Nu trebuie să te obișnuiești cu așa ceva.

– Fii fără grijă! Nu mi se-ntâmplă nimic.

Cecilie o privi și spuse:

– Mă întreb de ce trebuie să dormim?

– Pentru că în felul acesta ne odihnim. Există unii care afirmă că e necesar și să visăm.

– Nu înțeleg... De ce trebuie să visăm?

Mama respiră adânc înainte de a răspunde:

– Nu știu să-ți spun de ce.

– Stai puțin... Eu cred că știu.

– Oh, da?

– Poate că reușim cu ajutorul viselor să evadăm din noi înșine.

– Ce gânduri ciudate mai ai și tu, Cecilie!

– Cred că mulți oameni aflați în suferință ar muri de durere dacă nu le-ar fi dat să viseze ceva plăcut

în mijlocul tristeții.

Mama o șterse pe față cu un prosop umezit și o îmbrăcă într-o cămașă de noapte curată.

– Nu trebuie să te îngrijorezi că sunt așa de slăbită. În ultimele zile m-am simțit mult mai bine...

– Poate ai dreptate...

– N-a spus asta și Kristine?

Mama răspunse:

– Kristine a spus să avem răbdare, să așteptăm și... vom vedea ce va mai fi...

– Mâine poate că voi reuși să mă ridic din pat... și să vin jos, la voi, la cafea, de pildă...

– Trebuie să avem răbdare, Cecilie, s-o luăm încetisor...

– În orice caz, să știi că vreau să încerc schiurile cele noi. Mi-ai promis că-mi dai voie.

– Da, e adevărat. Schiurile te așteaptă, gata pregătite. Dar, deocamdată, nu poți să te ridici singură din pat și trebuie încă să suni cu clopoțelul dacă vrei să vină cineva cu care să stai de vorbă. Tata vine dintr-o clipă în alta și stă cu tine.

– Nu e nevoie.

– Dar noi vrem să facem asta.

– Atunci să nu fiți șocați dacă mă auziți vorbind de una singură.

– Obișnuiești să faci asta?

Cecilie privi iarăși în sus, la ea:

– Nu știu. Poate.

Mama o cuprinse cu brațele și o strânse cu putere la piept.

– Ești cel mai minunat copil din lume, fetița mea, spuse ea. Fără tine, lumea întregă ar fi pustie și goală.

Cecilie zâmbi:

– Ce urare solemnă de noapte bună!

Ea adormi aproape în secunda în care mama ieșea din cameră. Dar, după o clipă, se trezi auzind un ușor ciocănit în fereastră. Deschise ochii și văzu fața îngerului Ariel dincolo de geam. În lumina aurie ce venea de la pomul din grădină, imaginea lui îi aminti de o poză aurită a unui înger din Rusia pe care o văzuse în revista *Știința ilustrată*. Sau, poate, să fi fost pruncul Iisus?

El îi făcu vesel cu mâna și în clipa următoare trecu prin geam și stătea acum pe podea, în fața mesei de scris. Geamul părea neatins și era la fel de întreg.

Cecilie făcu ochii mari:

– Deși am vorbit amândoi despre o mulțime de lucruri ciudate, tot nu pot înțelege cum de reușești să treci prin fereastră.

Ariel veni spre ea și se așeză pe scaun. Ce bine că tata nu venise încă!

Cecilie se ridică în capul oaselor în pat și scoase un picior peste pled.

– Unde *ai fost*? întrebă ea.

– Tu ai avut așa de multe vizite! răspunse el.

Cecilie aprobă cu capul:

– De aceea n-ai mai venit?

El nu răspunse la întrebarea ei.

– Este lună plină, spuse el. Afară se vede aproape ca ziua când lumina lunii se revarsă peste peisajul înzăpezit.

– Splendid! Ar fi trebuit să fiu afară și să văd luna cu ochii mei.

– Și de ce n-o faci?

– Am s-o fac în curând, să știi... pentru că acum mă simt mult mai bine...

– Minunat! Știi, nici pentru mine nu e plăcut să văd că ți-e rău tot timpul.

– Îmi dai voie să mă uit puțin la schiuri?

Îngerul Ariel se ridică din scaun și începu să se rotească prin aer în jurul săniuței și schiurilor.

– Nu cred că părinții tăi îți vor da voie să ieși afară din casă acum, în miezul nopții.

– Dar tu îmi dai voie, nu?

El aprobă tainic din cap. Cecilie aruncase deja pledul de pe ea, spunând:

– Dacă un înger din cer îți dă voie să faci un lucru, nu mai are importanță ce vor spune ceilalți. Și, în plus, toți din casă dorm la ora asta.

– Bine, dar să fim înțeleși, vom face numai o plimbare scurtă. Trebuie să te îmbraci bine ca să nu te transformi într-un bulgăre mare de gheață cu gust de mentă.

Cecilie se ridică și pași pe podea. Ce ciudat i se părea că acum stătea în picioare, nesuținută de nimeni și, totuși, nu-i venea câtuși de puțin amețală.

– Am să încerc schiurile, spuse ea hotărâtă.

În clipa următoare era în fața dulapului cu haine. Încă de la începutul lui noiembrie se asigurase că toate hainele de iarnă sunt la locul lor, într-un raft separat. Își scoase cămașa de noapte și-și puse o cămașă de piele, ciorapi lungi, pulover, pantalonii de schi și hanoracul. Găsi căciulița și fularul, mănușile și ciorapii de lână. După aceea se așeză pe marginea patului și-și înnodă șireturile la bocancii de schi. Când fu gata, ridică privirile spre Ariel și întrebă:

– Poți, te rog, să cari tu schiurile?

Ieșiră pe coridor și se furișară în jos pe scară, la parter. Cecilie deschise ușa de la intrare și-l lăsă pe Ariel să iasă cu schiurile, apoi se strecură afară și trase cu grijă ușa după ea.

Ocoliră șopronul. În spatele lui era o pantă abruptă care cobora spre râu și spre pădurea de brazi. Cecilie își puse clăparii, îi fixă de schiuri și luă în mâini bețele de schi. În lumina lunii, umbrele celor doi se așterneau pe zăpadă.

– Am să încerc să cobor pe pârție, spuse ea. Tu poți să alergi după mine. Știi, am așteptat atât de mult clipa asta!

Și își luă avânt. Îngerul Ariel, însă, nu veni alergând în spate, cum își închipuise ea, ci începu să plutească în aer alături de ea.

– Acum zburăm împreună, spuse el. Numai că eu nu simt nimic.

– Oh, ce minunat este! strigă Cecilie. E un zbor minunat, îngeresc!

Când au ajuns, jos, în vale, Cecilie căzu în zăpadă și amândoi începură să râdă.

Ea se ridică și arătă înspre pădurea de brazi:

– Vezi acolo, e o pârție bună care duce spre Colina Corbilor. De acolo, de sus, se vede toată valea.

El se uită la ea măsurând-o cu privirea o fracțiune de secundă și apoi o întrebă:

– Ai curaj să mergi până acolo?

Ea pornise, deja.

– În clipa asta mă simt puternică precum un taur, strigă ea cu voioșie.

Se avântase pe o pârție îngustă și Ariel se agita în jurul ei ca un cățel la plimbarea de duminică, când la dreapta, când la stânga. Din când în când alerga și pe picioare.

– Nu ți-e frig cu picioarele goale prin zăpadă? întrebă ea.

El suspină indulgent:

– Vrei să-ți explic din nou cum stau lucrurile cu mine?

Cecilie râse:

– Ești caraghios așa, desculț, prin zăpadă. Ai știut că există unii oameni, numiți fachiri, care reușesc să-și adoarmă simțurile și suportă gheața și focul? Ei sunt în stare să doarmă pe un pat de cuie.

El aprobă din cap:

– Știu asta. Noi călătorim la fel de des prin India ca și prin Norvegia.

Se mișcau acum prin pădure pe pârtia ce șerpuia printre copaci. Ariel scurta uneori drumul și trecea direct prin ei. La un moment dat trecu de-a dreptul printr-un desiș de parcă ar fi trecut printr-un bulgăre de ceață.

Pe ultima porțiune de drum, sus, pe Colina Corbilor, Cecilie trebui să se proptească în bețele de schi ca să nu alunece la vale. Și peste puțin timp se aflau pe un mic vârf golaș, fără copaci. Cecilie ridică unul din bețele de schi și arătă spre peisajul înghețat ce se scălda în lumina albastră a lunii.

– Când eram mică, credeam că acesta este acoperișul lumii, spuse ea. Și când bunica îmi povestea despre Odin, care stătea pe tronul lui și scruta lumea, îmi imaginam că el stătea aici, pe colina asta. Ai auzit de cei doi corbi ai lui, nu?

Ariel încuviință:

– Hugin și Munin. Hugin înseamnă „gândul“ și Munin înseamnă „amintirea“.

– Și bunica mi-a spus la fel. Pentru că ei erau, într-un fel, gândul și amintirea lui Odin pe care el le trimitea departe în lumea cea largă, ca să o cerceteze.

Ariel o aprobă din cap. Apoi spuse:

– Îți amintești poate că am vorbit despre „un ochi al minții“, întâlnit la toți oamenii, dar cu deosebire la cei orbi. Ochiul minții cuprinde „gândul“ și „amintirea“. Cu alte cuvinte, Hugin și Munin erau ochiul minții lui Odin.

Cecilie rămase cu gura căscată. Cum de nu se gândise la toate astea mai înainte?

Îngerul Ariel continuă:

– Dumnezeu este atotștiutor. Și poate fi în mai multe locuri deodată. Odin nu avea puterea asta, dar el îi avea pe cei doi corbi care îl slujeau. Cu ajutorul lor, el a devenit aproape atotștiutor.

Cecilie ridică din nou bățul de schi și arătă în vale.

– Vezi toate curțile și casele de acolo? Întrebă ea. Cunosco aproape în fiecare casă pe cineva. Acolo, jos, e școala mea... iar linia șerpuită ce se vede în vale este râul Leira. Marianne locuiește în casa galbenă de dincolo de râu.

– Eu știu toate astea, Cecilie!

– Iar acolo, jos, în stânga, se zăresc luminile de la Kløfta și dealul ce se vede în depărtare se numește Colina Vrăjitoarelor. Jessheim este în partea opusă.

Ariel clătină din cap:

– Știu și asta!

– Acolo, jos de tot, se vede șopronul nostru. Se vede și puțin din casă dincolo de copacul cu beculețe electrice. Fereastra din stânga, de la etaj, este de la camera mea.

– Doar am trecut prin fereastra aceea de multe ori, spuse Ariel.

El începu să plutească în aer, cam la o jumătate de metru deasupra zăpezii, astfel încât să o poată privi pe Cecilie în ochi când îi vorbea. Ochiul lui verzi-albaștri de safir străluceau în lumina lunii. Spuse:

– Dacă ai fi fost la fereastră acolo, jos, și ai fi privit înspre Colina Corbilor în momentul acesta, ai

fi putut să ne vezi pe amândoi, aici, pe vârf. Și poate că noi ți-am fi făcut cu mâna.

Cecilie își duse mâna la gură. Spusele astea sunau ciudat, sau era doar o părere? Avea sentimentul straniu că ceva nu e în regulă, dar nu-și putea explica ce. Așa că spuse:

– Tata poate în orice clipă să intre în camera mea să vadă dacă dorm. Dacă ar veni acum, ar fi complet șocat. „Vai de mine și de mine“, ar spune el. „Se vede treaba că puiul nostru a zburat din cuib!“

– Vrei să văd dacă doarme?

– Poți să vezi tu asta?

Ariel dispăru și Cecilie rămase acum singură, singurică, între cer și pământ. Timp de câteva secunde, avu senzația că pierduse un frate geamăn. Și iată că în următoarea clipă el era din nou lângă ea.

– Dorm amândoi, o asigură el. Ea doarme cu capul îngropat în ceafa lui. Au pus ceasul să sune la trei și jumătate.

Cecilie răsuflă ușurată și arată cu mâna în jur:

– Mi se pare că luna luminează foarte puternic.

– Ai impresia asta din cauză că totul în jurul nostru este întunecat. Lumina strălucește cel mai puternic în întuneric.

– Dar luna nu strălucește de la sine, obiectă Cecilie. Ea este ca un fel de oglindă care reflectă lumina soarelui.

Ariel clătină din cap solemn:

– De fapt, nici soarele nu luminează de la sine. Ci este doar o oglindă care reflectă lumina lui Dumnezeu.

– E adevărat?

– Cum nu se poate mai adevărat. Eu sunt un înger care stă în fața lui Dumnezeu și nu mă aflu aici ca să-mi bat joc de tine, răspunse el.

– Nu, nici vorbă... Dar niciodată nu m-am gândit că soarele primește lumina de la Dumnezeu în același fel în care luna primește lumina de la soare.

Ea se aplecă peste bețele de schi și se uită în zăpadă. Când privi din nou în sus, Ariel își schimbase locul. Acum se legăna la câțiva centimetri deasupra zăpezii chiar în fața ei. El spuse:

– Și tu, Cecilie, primești lumina ta de la Dumnezeu. Și tu ești o oglindă a Domnului. Pentru că ce ai fi fost tu fără soare și ce ar fi fost soarele fără Dumnezeu?

Cecilie zâmbi larg:

– Atunci și eu sunt poate o lună mititică...

– Ce îmi dă chiar acum și mie din strălucirea ei.

– Oh, spui atât de multe lucruri ciudate! Când te aud vorbind cu tonul ăsta plin de gravitate aproape mă trec fiorii.

Îngerul Ariel o aprobă din cap:

– Când vorbim despre splendoarea cerească e firesc să fim un pic solemn.

– Spune-mi, când începi să-mi povestești despre lucrurile cerești?

– Deja am început.

El arată cu mâna spre bolta cerească. Luna stălucea atât de puternic, încât lumina stelelor pălea și ele păreau niște puncte albe în noapte.

– Trebuie să știi, înainte de toate, că în clipa asta te afli în cer.

– *Suntem în cer, acum?*

Îngerul Ariel încuviință din cap:

– Unde altundeva să fim atunci? Pământul e un fir de praf în imensul univers.

– Eu nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta.

– Acesta este cerul pe pământ, Cecilie! Aceasta este grădina Edenului în care locuiesc oamenii, iar îngerii se află pretutindeni.

– Vrei să spui pretutindeni, în univers, nu?

– Sau în spațiu, dar este, de fapt, același lucru.

Cecilie se aplecă din nou peste bețele de schi și privi în zăpadă.

– Ce misterios mi se pare totul! spuse ea. Extraordinar de misterios!

Când își ridică privirile din nou, întâlni privirea provocatoare a lui Ariel:

– După părerea mea, totul este extraordinar de ușor de înțeles.

Cecilie clătină resemnată din cap.

– Eu m-am întrebat întotdeauna unde *este* cerul, spuse ea. Cosmonauții spun că n-au văzut nici urmă de Dumnezeu sau de îngeri în spațiul cosmic.

– Precum nici un savant care cercetează creierul n-a văzut nici urmă de gânduri. Și nu există nici un cercetător în domeniul viselor care să fi văzut visul altui om. Asta nu înseamnă însă că nu există gânduri și vise în capetele oamenilor...

– Bineînțeles că nu...

– Și nimeni de pe plajă nu te-a putut vedea atunci când ai visat că te-ai întors acolo. Am vorbit de multe ori despre lucrurile astea, cred că-ți amintești...

– Vrei să spui că îngerii hoinăresc prin univers și nimeni nu poate să-i vadă?

– Da, cam așa ceva. Doar nu crezi că Dumnezeu a creat un univers așa de mare fără nici un rost? De vreme ce nu înghețăm și nu ardem, putem să poposim pe toate corpurile cerești fără probleme. Doar pe pământ este potrivit de frig și de cald, exact cât aveți voi nevoie ca să vă mențineți în viață, voi cei făcuți din carne și oase. În oricare altă parte, însă, ar fi fost mult prea frig sau mult prea cald pentru voi. Dacă pământul ar fi fost puțin mai aproape de soare, temperatura ar fi fost absolut de nesuportat pentru omul din carne și oase, cu sânge în vine. Iar dacă ar fi fost doar un pic mai aproape de Pluto, v-ați fi transformat instantaneu în sculpturi de gheață.

Îngerul făcu o piruetă în aer și se opri în fața Ceciliei cam la o jumătate de metru deasupra solului.

– Ai fost vreodată pe Lună? îl întrebă ea.

El răspunse imediat:

– Oh, da. Fac balet acolo.

– Pe Lună?

El aprobă din cap:

– Ne-am distrat grozav când primii oameni au ajuns pe Lună. Știi, ne aflam acolo o trupă întreagă de îngeri. Dar nici Armstrong, nici ceilalți astronauți nu puteau să ne vadă. Ei credeau că sunt complet singuri acolo. Și erau așa de mândri pentru că-și închipuiau că sunt primii care au pus piciorul pe Lună... Știi ce-a spus Armstrong când a ieșit din modulul lunar?

– „Un pas mic pentru mine, dar un pas uriaș pentru omenire“, răspunse Cecilie.

– Exact!

Cecilie se enervă nițel în numele întregii umanități pentru că îngerii îi spionaseră pe primii astronauți care se crezuseră complet singuri pe Lună și spuse:

– Am chef să dau un anunț la ziar despre chestia asta care să sune cam așa: „Știri de ultimă oră: Pe Lună sunt o mulțime de înger! Un radar nou vă dezvăluie un secret secular!”

Ariel râse.

– Ai auzit, poate, de asteroizi?

Cecilie se bucură de întrebare pentru că o preocupa subiectul acesta. Citise despre spațiul cosmic mai mult decât mulți alți copii de vârsta ei. Când se îmbolnăvise, citise cu atenție întregul teanc de reviste *Știința ilustrată*.

– Bineînțeles! răspuse ea. Sunt niște planete mici, mici de tot, care se rotesc pe orbite în jurul soarelui. Și pentru că asteroizii sunt atât de mici și de mulți, nimeni nu s-a oboșit să le dea vreun nume. Alții au primit doar un număr.

Ariel bătu din palme:

– Bravo! Află că știi multe despre splendorile cerești! Mai mult decât ți-ai închipuit. Eu, dacă vreau să rămân singur într-o perioadă, să zicem, de cincizeci sau o sută de ani, mă așez cu plăcere pe un asteroid. Pentru că în cer sunt o sumedenie de înger, dar asteroizi sunt încă și mai mulți. Plimbarea liniștită pe o planetă micuță te poate calma perfect după discuțiile furtunoase dintre înger, la numeroasele lor întruniri din cer. Câteodată joc șotron de la un asteroid la altul. E foarte plăcut.

Cecilie îl asculta cu neîncredere:

– Acum cred că spui minciuni, zise ea.

Îl privi în ochii lui verzi-albaștri de safir, dar își plecă rușinată privirea de îndată ce înțelese că venise cu o acuzație mult prea gravă.

– Păcat, spuse Ariel. Pentru că nici un înger nu minte și înseamnă că nu mă crezi când îți spun că sunt un înger.

– Bine, povestește-mi mai departe! răspuse Cecilie îmbufnată.

El spuse:

– Și nu știu ceva mai amuzant decât să poposesc pe o cometă.

– Pe o cometă?

– Da, pe cometa Halley, de pildă, care are nevoie de 76 de ani ca să facă o rotație completă în jurul soarelui. Orbita ei însă șerpuiește departe în univers, așa că totul merge incredibil de repede. Când stai pe o cometă, e ca și cum te-ai da pe un tobogan. Cu deosebirea că nu e nevoie să te cocoțezi pe ea ca apoi să te lași să aluneci la vale.

Cecilie clătină din cap.

– Așa ar trebui să fac eu, spuse ea. Mi-aș dori să fiu și eu cu tine. N-am știut că îngerii sunt așa jucăuși.

Îngerul Ariel o privi drept în ochi:

– Ți-am spus că Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva ca să zburde și să se joace de-a v-ați ascunselea în grădina cea mare. Pentru că ce rost ar fi avut să creeze o grădină imensă dacă n-ar fi existat niște copilași să se joace în ea?

Cecilie era de acord cu el și Ariel continuă:

– Și n-ar avea nici un rost să stăpânești un univers infinit cu miliarde de stele și planete, sateliți și asteroizi, dacă n-ar exista niște înger care s-ar bucura de toate aceste splendori.

Cecilie obiectă:

– Spusele tale sună rezonabil. Dar cum se face că în Biblie nu se pomenește nici o vorbă despre toate acestea?

Ariel nu-i răspunse și continuă:

– Dacă Dumnezeu ar fi făcut totul doar ca să se vadă cât e de grozav, atunci ar fi însemnat că e teribil de preocupat de propria lui persoană. Există aproximativ o sută de miliarde de galaxii în univers și în fiecare dintre ele există aproximativ o sută de miliarde de sori. Poți, deci, să faci socoteala câte planete și câți sateliți naturali au ele, ca să nu mai pomenim de câți asteroizi. Și deși există îngerii cu duiumul, nu ne putem plânge că avem prea puțin loc de joacă. Și nici că n-am avea destul timp.

– În regulă, am înțeles! Să vă fie de bine!

– Pentru că noi ținem universul unit, Cecilie. Dumnezeu n-a avut niciodată corbi pe umerii săi, dar a avut în schimb oștiri de îngerii.

Cecilie începu să sape în zăpadă cu unul dintre bețele de schi și spuse:

– Dacă ai fi scris o carte despre lucrurile astea, ai fi primit unul sau chiar două Premii Nobel.

– De ce două?

– Unul în teologie și altul în astronomie. Sau poate că ți le-ar fi decernat împreună. În cel mai rău caz, poți primi un Premiu Nobel pentru fantezie. L-ai merita din plin.

Ariel râse:

– Oricum n-am de gând să concurez cu tot felul de savanți plini de gravitate. Ei cred că toate misterele naturii se pot descoperi cu microscopul și telescopul. Și mai cred că totul e să cântărești și să măsoari. Ei nu înțeleg decât crâmpoșele dintr-un întreg. Ei nu înțeleg că văd totul ca într-o oglindă, în chip întunecat. Nu merge să cântărești sau să măsoari un înger. Și nici nu ajută la nimic să cercetezi o oglindă la microscop. Nu te alegi decât cu a-ți vedea propria imagine încă și mai clară. Asta o poți face mult mai bine dacă-ți folosești imaginația.

Cecilie săpa cu bățul în zăpadă din ce în ce mai energic. Spuse:

– Mi-ar fi plăcut și mie să sar șotron de la un asteroid la altul. Sau să fac balet pe Lună, ori să mă agăț de o cometă drăguță care navighează prin spațiu. Toate astea sunt în cer, spui tu...

– Ce vrei să spui? Continuă!...

– Mulți oameni cred că se duc în cer după moarte. E adevărat?

Ariel suspină adânc:

– Voi *sunteți* în cer acum. Chiar acum în clipa asta sunteți cu toții în cer. Părerea mea este că e cazul să terminați cu certurile și luptele dintre voi. De fapt, nu faceți o impresie prea bună când vă luptați direct sub privirile lui Dumnezeu.

– N-ai răspuns la ceea ce te-am întrebat.

– Voi veniți și vă duceți, vă duceți pe drumul vostru și iarăși veniți. Stelele și planetele și ele vin și se duc.

– Vorbe, vorbe goale!

Cecilie lovi cu bățul în pământ.

– Te-ai supărat, Cecilie?

Ea știa că îngerul are dreptate și totuși simțea cum o cuprinde revolta când spuse:

– Ai tot spus aici că oamenii sunt alcătuiți din carne și oase. Dar nimeni făcut din carne și oase nu poate trăi veșnic, ai spus. Mi se pare extrem de nedrept pentru că și eu aș fi vrut să sar șotron de la un asteroid la altul timp de câteva mii de ani, înainte de a-mi lua o vacanță de câteva milioane de ani pe o planetă exotică într-o galaxie îndepărtată. De aceea mă întreb dacă după moarte vom avea parte de viața veșnică?

Ea își duse apoi mâna la gură. De unde îi veniseră, oare, toate cuvintele astea?

Ariel spuse:

– Nimeni nu are o „viață veșnică“. În orice caz, noi, îngerii din cer, n-avem așa ceva. Pentru că îngerii nu „trăiesc“. Ți-am explicat că noi nu putem simți nimic și de aceea nici nu putem crește. Am mai vorbit despre asta.

Cecilie privi în jos, în zăpadă.

– E stupid să te vaiieți că nu trăiți când de fapt hoinăriți printre stele și planete la infinit.

– La fel cum și tu hoinărești pe plaje îndepărtate în visele tale. Gândește-te că viața ar fi un vis.

Cecilie ridică din umeri:

– Dacă visul ar fi durat la nesfârșit și ar fi fost pe deasupra destul de plăcut, cred că aș fi preferat visul în loc de viață. Dar tu, apropo, ce-ai fi preferat, o viață de om de câțiva ani sau o viață veșnică de înger?

– Nici tu, nici eu n-avem de ales. De aceea n-are rost să vorbim despre asta. Și pe deasupra e mai bine să exiști în univers, fie și doar o singură dată, decât să nu ai parte niciodată de asta. Cei care nu sunt niciodată creați cum ar putea avea vreo pretenție?

Cecilie se gândi bine la ceea ce spusese Ariel la sfârșit. Și se mai gândi încă o dată înainte de a spune:

– Poate că ei preferă să nu fie creați, decât să trăiască un timp mult prea scurt. Dacă nu vor fi creați, nici nu vor avea cum să știe ce-au pierdut.

Ariel nu-i răspunse. Se ridică brusc în aer și o luă spre casă. Spuse:

– E ora trei. Să ne grăbim! Trebuie să ajungem acasă înainte ca părinții tăi să se trezească.

Cecilie porni la vale peste coline. Alături de ea plutea prin aer îngerul Ariel. Când copacii erau prea deși, Cecilie îi ocolea pe pârție, iar Ariel trecea prin tulpinile lor de parcă ar fi fost făcute din ceață. În curând trecură de ultima colină și se treziră lângă șopron.

Ariel o apucă pe Cecilie de gluga hanoracului:

– N-avem timp să ocolim șopronul.

– N-avem timp?

Ariel nu-i răspunse. O apucă strâns de hanorac și o ridică în aer. În clipa următoare trecură prin fereastra închisă și erau acum pe podea în camera Ceciliei.

Geamul era întreg și întregă era și Cecilie. Avea încă schiurile pe picioare, iar zăpada de pe ele se topea pe podea.

– Ce crezi că vor spune? șopti ea și arătă îngrijorată la schiuri și la podea.

– Am eu grijă de asta, îi răspunse îngerul Ariel.

Cecilie își scoase repede schiurile și hainele, își trase pe ea cămașa de noapte și se vârî în pat. Apoi văzu cum îngerul Ariel, cu o viteză nemaipomenită, îi împăturește frumos hainele și le pune în dulap. Rezemă apoi schiurile și bețele de perete. Suflă de câteva ori pe schiuri și peste podea și zăpada și apa dispărură ca prin farmec. Era acum cu neputință să descoperi că Cecilie făcuse o plimbare pe zăpadă, în lumina lunii.

– Grozav! spuse Cecilie fericită și adormi imediat.

Cecilie deschise ochii. Tata stătea pe scaunul din fața patului.

– Cât e ceasul? întrebă ea.

– Șapte.

– De când stai aici?

– De câteva ore...

Abia acum își aminti Cecilie de plimbarea pe schiuri din timpul nopții. Își aruncă privirea prin cameră. Nu se vedea că folosise schiurile.

Poate că n-a fost azi-noapte, se gândi ea. Poate că au trecut mai multe zile de la plimbarea aceea.

Se simți mai slăbită ca niciodată. O obosise, oare, plimbarea pe schiuri cu îngerul Ariel atât de tare?

– Nu mă simt prea bine... șopti ea.

Tata îi luă mâna într-a lui:

– Se vede că nu ți-e bine...

– Ce dată este?

– 22 ianuarie.

– A trecut aproape o lună de la Crăciun.

El îi răspunse aprobând din cap.

– Mama vine cu injecția dintr-o clipă în alta, spuse tata.

– „Cu injecția...”

– Da, e la baie acum, pregătește tot ce trebuie...

– La naiba! Sunt sătulă de toate astea.

El o mângâie pe mână.

– Te înțeleg foarte bine, spuse el și tăcu.

Ea încercă să se uite în sus la el:

– Știi, tată, când mă fac mare, am să studiez astronomia.

– Da, o materie foarte interesantă...

– Cred că până la urmă cineva tot va descoperi adevărul.

– Nu înțeleg ce vrei să spui...

– Eu sunt bolnavă, tată...

– Da, e adevărat.

– ...iar voi nu înțelegeți cum stau lucrurile. Cred că cineva trebuie să descopere cum *stau* lucrurile.

Nu se poate să continuăm așa la infinit.

– Știința merge tot timpul înainte, copila mea...

– Tată, tu crezi în îngeri?

– Ce-ți veni să pui întrebarea asta?

– Dar în Dumnezeu crezi?

El încuviință întrebând-o:

– Și tu crezi, nu-i așa?

– Nu știu...mi-aș fi dorit ca El să fi fost mai drept... Ai știut, de pildă, că a plasat câte un înger pe fiecare asteroid? Și îngerii stau acolo și se distrează cât e veșnicia de mare. Îngerii nu-și taie unghiile și nici nu se spală pe dinți. Alții stau pe comete uriașe care se rotesc nebunește în jurul soarelui. Și aruncă câte o privire pe pământ pentru că sunt *extraordinar* de curioși să știe cum este să fii un om făcut din carne și oase...

– Prea te lași purtată de imaginație, copila mea...

– ... în timp ce Dumnezeu atotputernicul stă tolănit și suflă viețile noastre ca pe niște baloane de săpun. N-a găsit altceva mai bun cu care să-i impresioneze pe îngerii din cer.

– Cu siguranță că El nu face asta.

– Cum poți fi așa sigur? E posibil ca El să fie un mare șarlatan.

– Cecilie, noi, oamenii, nu putem înțelege totul. Pur și simplu nu putem, înțelegi?

– Am mai auzit asta... înțelegem numai fragmente. Vedem totul ca într-o oglindă, în chip întunecat...

– Da, acum ai spus niște cuvinte înțelepte.

Cecilie privi în sus la el cu o mină resemnată.

Trecu un lung moment. Ea ar fi vrut să mai spună ceva, dar simțea că nu mai are puteri. Ca și cum ar fi sperat că tatăl va scoate cuvintele din capul ei fără să mai fie nevoie ca ea să deschidă gura.

Totuși, într-un târziu spuse:

– Îți amintești vacanța noastră în Creta?

El încercă să zâmbească.

– Cum aș putea s-o uit?

– Te întreb dacă îți amintești și altceva decât zborul propriu-zis cu avionul, tătic prostuț ce ești!

El încuviință:

– Îmi amintesc până și faptul că în avion ne-a servit pui cu salată de cartofi, la dus, și chiftele cu sos de ardei, la întors...

– Tata, te rog, nu vorbi despre mâncare! Eu îmi amintesc cum am privit din avion, prin hublou, în jos, la pământ...

Și tăcu apoi. Dar se gândi că se aflase sus, în cer, și privise la globul pământesc cu orașele, munții, drumurile și câmpiile lui. În drum spre casă, zburaseră mai întâi pe deasupra norilor. A fost ca și cum s-ar fi aflat între cer și pământ. Ajunseseră în Norvegia noaptea, târziu. Înainte să aterizeze pe aeroportul Gardermoen, pătrunseseră într-un strat de nori ce semăna cu vata ce împodobește bradul de Crăciun. Sub avion se zărea un ținut ca din povești cu lumini electrice, multicolore.

Ea continuă:

– Când venim pe lume, primim în dar lumea întregă.

Tata clătină din cap. Nu-i plăcea, poate, că ea vorbea atât de mult?

– Noi venim în lume, dar poți la fel de bine să spui că și lumea vine spre noi.

– E doar același lucru, nu?

– Tată, eu simt că lumea întregă este a mea.

El îi luă și cealaltă mână într-a lui.

– Într-un anumit fel așa și este, Cecilie.

– Nu doar casa asta... ci și Colina Corbilor... și râul din vale. Și puțin din câmpia Lasithi din Creta... și toată insula Santorini. Și simt de parcă, odată, demult, am locuit în palatul din Knossos. Și soarele, luna și toate stelele de pe cer sunt ale mele. Pentru că pe toate acestea mi-a fost dat să le

văd.

Tata ridică clopoțelul de pe noptieră și sună. De ce oare? Doar nu se simțea și el bolnav așa, dintr-odată?

Ea continuă:

– Nimeni nu-mi va putea lua vreodată toate acestea. Ele vor fi întotdeauna o parte din lumea *mea*. Și vor rămâne lumea mea pentru totdeauna!

Mama veni în cameră. Tata se ridică și ieși grăbit afară din odaie. El stătuse acolo timp îndelungat și poate că trebuia neapărat să meargă la toaletă, se gândi ea.

– Cecilie?

Ea se răsuci spre mama cu o privire plină de reproșuri.

– Cecilie!

– Fă-mi injecția, mamă! N-are rost să ne-apucăm să trăncănim.

Imediat după ce mama îi făcu injecția, se pare că adormi din nou, pentru că, trezindu-se, îl văzu pe Ariel care stătea pe scaunul de lângă pat.

Se simțea acum mult mai bine decât atunci când mama și tata erau de față. Să se fi simțit, oare, mai bine pentru că se afla în compania unui înger?

– Ai dormit bine? o întrebă el.

Ea se ridică și se așeză pe marginea patului, privi pe fereastră și văzu că afară era lumină.

– E în plină zi, spuse ea. Ce învâlmășeală e în capul meu și ce amețită sunt!

Ariel aprobă din cap enigmatic:

– Nici nu e de mirare, pentru că globul pământesc se învârtește neconținut.

Cecilie râse, prea bine nu știa nici ea de ce, dar în chiar clipa aceea i se părea comic să se gândească la faptul că pământul se rotește neîncetat. Apoi spuse:

– Nu știu cine a spus că lumea este ca o scenă de teatru. Atunci trebuie să fie o scenă rotitoare.

– Bineînțeles, o aprobă Ariel. Dar știi de ce?

Ea ridică din umeri:

– Nu are de fapt importanță, pentru că eu nu simt că pământul se învârtește. Din partea mea mi-ar fi plăcut să se învârtească repede de tot, ca un carusel. Gândește-te că ar fi fost așa... atunci toate tiribombele din lume ar fi dat faliment.

Ariel se ridică din scaun, pluti ușor prin încăpere și se opri pe masa de scris. Privi în jos la Cecilie:

– E bine că pământul se învârtește, pentru că oamenii pot să privească atunci în spațiu în toate direcțiile cerului. Astfel că vedeți aproape toate stelele și tot ce e acolo departe din oricare punct vă ați afla pe pământ.

– La asta nu m-am gândit niciodată.

El clătină ferm din cap:

– Fie că locuiți la Jessheim, în Norvegia sau pe Java, în Indonezia, nu vă este ascunsă decât o infimă parte din splendoarea cerului. Și ar fi fost îngrozitor de nedrept dacă numai la o jumătate din oamenii de pe pământ le-ar fi fost dat să simtă pe față razele soarelui, sau, dacă, de pildă, cealaltă jumătate n-ar fi văzut niciodată altceva decât o jumătate de lună. Pentru că și soarele, și luna sunt ale oamenilor.

– Și din cauza asta a născocit Dumnezeu titirezul ăsta pământesc?

– Da! Și nu numai de aceea...

– Povestește-mi mai departe!

– S-a gândit și că îngerii din cer trebuie să vadă globul pământesc indiferent unde s-ar afla pe alte corpuri cerești. Este, de fapt, mult mai ușor să urmărești un glob ce se rotește, decât unul care stă pe loc și-ți arată doar o parte de a lui de parcă ți-ar întinde numai un obraz.

Cecilie avea impresia că îngerul Ariel devenise prea zelos. El vorbea, vorbea. Începuse să dea iar din picioare.

– Cred că ți-am mai spus că noi avem o privire „roentgen“, spuse el. Dar probabil nu ți-am spus că avem și o privire telescopică...

– Vrei să spui că vedeți oamenii pe pământ chiar dacă stați acolo sus, pe cine știe ce idioată de planetă, departe în univers?

– Exact! Acolo sus nu se întâmplă prea multe și de aceea nu prea avem ce discuta. Dar când ședem liniștiți pe o idioată de planetă și privim în sus spre globul pământesc, vedem toate spectacolele teatrului ceresc indiferent unde s-ar desfășura ele, în Creta sau la Kløfta.

– „Spectacolele teatrului ceresc“?

El aprobă din cap:

– Pământul, Cecilie. Viața oamenilor pe pământ este un spectacol nesfârșit de teatru. Voi, oamenii, veniți și vă duceți... Într-un lung, lung convoi...

Cecilie rămase nemișcată pe marginea patului timp de câteva secunde. Apoi spuse:

– Asta e o mare tâmpenie, zău așa!

Lovi apoi scaunul puternic cu piciorul și spuse:

– Dacă e adevărat ce spui, atunci e cumplit de nedrept.

Ariel păru surprins de reacția ei, dar continuă să-și bătăie picioarele spunând:

– Să nu mai vorbim despre asta!

– Eu nu mai am chef să vorbesc despre absolut nimic.

Pentru o clipă, Ariel încetă să-și mai miște picioarele. Apoi spuse:

– Cecilie, eu știu că tu ești tare tristă.

– Și ce-i cu asta?

– Din această cauză mă aflu aici.

Ea își plecă privirea:

– Eu nu înțeleg de ce lumea n-a fost creată un *pic* mai altfel.

– Doar am mai vorbit despre asta. Sunt sigur că ți s-a întâmplat de multe ori să vrei să desenezi ceva frumos, dar care a ieșit un pic diferit de ceea ce gândiseși...

– Asta mi se întâmplă, de fapt, mereu. E oarecum distractiv. Să nu știi exact ce va ieși.

– Înseamnă, deci, că nu stă în puterea ta să controlezi desenul care va ieși.

Cecilie nu-i răspunse imediat. Dar după un timp continuă:

– Dacă ar fi să desenez ceva și aș ști că desenul acela ar căpăta viață, zău că n-aș avea curajul să mai desenez chiar deloc. N-aș îndrăzni niciodată să dau viață la ceva care n-ar putea apoi să se apere de atacurile unor simple creioane colorate.

Îngerul ridică din umeri:

– Da, dar nu uita că, orice figură ai fi desenat, acesta n-ar fi înțeles decât fragmente din gândurile tale.

Ea oftă adânc și spuse:

– Știi, Ariel, toate enigmele astea ale tale au început să mă calce pe nervi.

– Îmi pare rău. N-am avut intenția să te necăjesc.

– Nu știu care nătărău a spus că întrebarea care se pune este a fi sau a nu fi. Am ajuns să fiu de acord cu el. Sau cu ea, să zicem, dar tu ai spus, nu-i așa, că treburile astea legate de sex nu au prea mare importanță în cer...

– „A fi sau a nu fi“, repetă Ariel. E bine spus, pentru că, dacă ne gândim bine, nu există o stare intermediară între cele două.

– Eu cred că trăim numai o singură dată. Și dacă murim, nu ne vom mai întoarce niciodată la viață.

– Cecilie, eu știu că tu ești foarte, foarte bolnavă.

Ea îl întrerupse:

– Nu-ți dau voie să mă întrebi ce am. Nimeni n-are voie să mă întrebe, nici măcar îngerii din cer...

– Vreau să știi că eu mă aflu aici ca să te încurajez...

Ea pufni enervată:

– Ce înduioșător!

Ariel se ridică de pe masa de scris și începu să se rotească prin încăpere.

Cecilie spuse:

– Când voi fi bătrână și, în sfârșit, voi muri, sper să ajung în cer și să redevin copil. Și să trăiesc laolaltă cu îngerii. Într-un final, devenim cu toții un fel de corbi ai lui Odin. La urma urmei, nici nu-i așa de rău...

– Așa crezi tu? întrebă Ariel.

– „Așa crezi tu?“, „așa crezi tu?“! Tu trebuie să *știi* lucrurile astea mai bine decât mine.

Ariel se legăna în aer în fața patului și umbra lui cădea pe vechiul șirag de perle și pe calendarul grecesc cu pisicuțe.

– Nici vorbă! spuse el ferm. Atât creația lumii, cât și cerul sunt un mister de nepătruns pentru oameni, dar și pentru îngerii din cer.

– Atunci puteam să discut cu tata sau cu bunica despre lucrurile astea.

El aprobă din cap:

– Da, poate că ei mai știu câte ceva, de vreme ce sunt o parte din acest uriaș mister al lui Dumnezeu.

Ea ridică ochii spre el:

– Tu l-ai întâlnit vreodată pe Dumnezeu? În persoană, vreau să spun.

– Chiar acum stau față în față cu o bucățică din El. Pentru că, tot ce am văzut și am tălmăcit pentru cea mai mărunță dintre ființele sale, am văzut și tălmăcit prin duhul *Lui*.

Cecilie se gândi bine:

– Dacă îl poți întâlni pe Dumnezeu doar în felul acesta, atunci e greu să-i poți cere socoteală.

Ariel pufni în răs:

– El se va putea muștra atunci de unul singur.

În cameră se făcu liniște perfectă și Ariel continuă după un timp:

– Când îl învinuiești pe Dumnezeu de nerozie se prea poate că prin tine El se autoînvinuiește. Ți aduci aminte ce cuvinte a rostit Iisus pe cruce?

Cecilie clătină din cap. Bunica îi citise adesea din Biblie în ultima vreme, dar acum nu-și amintea cuvintele rostite de Iisus pe cruce.

– Spune-mi, te rog!

– El a spus: „Doamne Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“

Cecilie se luminează la față. Nu-i trecuse prin cap gândul ăsta mai înainte. Dacă era adevărat că Iisus

era Dumnezeu, atunci El își vorbise sieși. Poate că făcuse același lucru și când se adresase ucenicilor pe muntele Ghetsimani. Și ei n-au fost în stare să vegheze când L-au prins!

– „Doamne Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ repetă ea.

Ariel se coborî tot mai aproape de ea. O privi ținută cu ochii lui albaștri de safir și spuse:

– Repetă cuvintele acestea, Cecilie! Repetă-le mereu, ca o îmbărbătare! Trebuie să-ți mărturisesc cu părere de rău că în cer ceva nu *este* în regulă. Se vede treaba că din desenul cel mare au ieșit lucruri cu totul aiurea.

Ea încerca să-și adune gândurile.

– Chiar nu știi mai multe despre ceea ce se află de cealaltă parte? întrebă ea.

El clătină capul pleșuv:

– Vedem totul ca într-o oglindă, în chip întunecat... Ai avut ocazia să tragi puțin cu ochiul dincolo, de cealaltă parte. Dar n-are rost să mă apuc să șterg oglinda ca să vezi mai limpede. Pentru că atunci ai vedea, poate, mai clar ce se află dincolo, dar nu te-ai mai vedea niciodată pe tine.

Ea îl fixă uimită cu privirea:

– Ce lucruri înțelepte spui tu, Ariel!

El aprobă din cap:

– Dar oamenii, cei făcuți din carne și oase, nu vor atinge vreodată adâncimea lor. Pentru că ființa voastră e ca o apă puțin adâncă. Eu pot vedea cu ușurință nisipul și pietrele de pe fundul ei.

– E adevărat?

El aprobă din nou:

– Voi sunteți făcuți din țărâna pământului amestecată cu apă. Și Dumnezeu a suflat viață din duhul Lui în trupurile voastre. De aceea aveți în voi dumnezeire.

Cecilie făcu un gest de neputință.

– Nu știu ce să mai zic, spuse ea.

– Ai putea să te feliciți singură...

– N-am nici un motiv s-o fac. Nu-i nici măcar ziua mea de naștere...

El clătină din cap:

– Poți să te feliciți singură pentru că ești un om căruia i-a fost dat să ia parte la o călătorie minunată în jurul unui soare dogoritor din univers. Aici ți-a fost dat să trăiești un fragment de eternitate. Ai privit universul în adâncurile lui, Cecilie! Ți-a fost dat să te ridici de pe hârtia pe care ai fost desenată și să te arăți întregului univers. Și încă ceva, ai trăit și te-ai putut admira singură în imensa oglindă a cerului...

Ariel devenise atât de solemn, încât Cecilie aproape se sperie. Ea îl întrerupse:

– Cred că e cazul să te oprești. Nu mai suport atâta vorbărie.

– Mai am de spus un singur lucru, zise el.

El se uită drept în ochii ei cu o privire mai adâncă și mai clară decât apele Mării Egee și spuse:

– Toate stelele sunt căzătoare. Dar nu uita că fiecare stea este o scânteie dintr-un uriaș foc ceresc...

În clipa următoare, Ariel dispăruse. În aceeași clipă, Cecilie adormise din nou. Când se trezi, mama, tata și bunica erau lângă patul ei.

– Sunteți aici cu toții?

Toți trei aprobă cu capetele. Mama îi umezi buzele cu o batistă udă.

– Unde e Lasse?

– Patinează afară cu bunicul.

– Vreau să vorbesc cu tine, bunico.

– Vrei să ieșim? o întrebare părinții.

Ea aprobă cu capul.

Mama și tata se strecurară afară din încăpere. Bunica îi luă mâinile într-ale ei.

– Bunică, îți amintești că mi-ai povestit odată despre zeul Odin? întrebă Cecilie.

– Cum să nu-mi amintesc, copila mea?

– Odin avea pe umeri doi corbi. În fiecare dimineață ei își luau zborul și ziua întreagă se roteau pe deasupra lumii. Se întorceau apoi la Odin și-i povesteau ce-au văzut și ce-au auzit...

– Acum tu îmi povestești mie povestea lor, spuse bunica.

Și pentru că Cecilie tăcea, bunica spuse:

– Într-un fel chiar Odin hoinărea cu ajutorul lor, în lumea întreagă. Deși stătea pe loc, pe tronul său putea hoinări o dată cu ei, pe aripile lor. Corbii au, pe deasupra, și o vedere foarte ageră...

Cecilie o întrerupse:

– Da, tocmai despre asta voiam să spun...

– Ce anume?

– Mi-aș fi dorit să am și eu doi corbi ca Odin. Sau să fi fost unul dintre ei... Bunica o strânse ușor de mâini:

– N-are rost să vorbim despre lucrurile astea acum...

– Am uitat multe din lucrurile pe care mi le-ai povestit... spuse Cecilie.

– Ba dimpotrivă, eu văd că ți le amintești foarte bine.

– De ce ai spus atunci că ne întristăm când vedem ceva foarte frumos? Sau ai spus că ne facem mai frumoși când simțim tristețea?

Bunica nu răspunse. Ținea mâinile Ceciliei și o privea în ochi.

– Am un carnetel cu însemnări sub pat, spuse Cecilie. Poți să-l scoți, te rog?

Bunica îi lăsă o mână, se aplecă și scoase de sub pat carnetelul și creionul.

– Vrei să scrii câteva rânduri pentru mine? o rugă Cecilie.

Bunica îi lăsă și cealaltă mână și Cecilie începu să-i dicteze:

– „Vedem totul ca într-o oglindă, în chip întunecat... Putem uneori să tragem cu ochiul și să zărim câte ceva din ceea ce se află de cealaltă parte. Dacă ștergem oglinda, poate că vom vedea mai clar. Dar atunci nu vom mai putea niciodată să ne vedem pe noi înșine...”

Bunica își ridică privirea de pe hârtie.

– Nu-i așa că-i un lucru plin de înțelepciune? întrebă Cecilie.

Bunica aprobă cu capul, în timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji.

– Plângi, bunică? întrebă Cecilie.

– Da, copila mea, plâng...

– Pentru că ceea ce am spus a fost atât de frumos sau pentru că a fost atât de trist?

– Amândouă...

– Mai vreau să scrii ceva...

– Continuă, continuă...

– „Dacă ar fi să desenez ceva și aș ști că acel ceva ar prinde viață când aș termina desenul, ei bine, află că nu m-aș mai apuca deloc să desenez. N-aș îndrăzni niciodată să dau viață la ceva care ar trebui apoi să se apere de asalturile unor creioane colorate...”

În cameră se lăsă o tăcere adâncă. În toată casa era liniște deplină.

– Ce părere ai? întrebă Cecilie.

– E foarte frumos...

– Vrei să mai scrii ceva, te rog?

Bunica plângea. Clătină doar din cap și Cecilie dictă în continuare:

– „Creația întregă și toate minunile cerului sunt un mister atât de uriaș, pe care nici oamenii, nici îngerii din cer nu-l pot descifra. Dar în cer ceva nu este în regulă. Se vede treaba că din desenul cel mare unele lucruri au ieșit cu totul aiurea...”

Ea privi în sus:

– Și încă ceva... Bunica clătină ușor din cap și Cecilie spuse:

– „Toate stelele sunt căzătoare. Dar fiecare stea este o mică scânteie dintr-un uriaș foc ceresc.”

Era după-amiază și Cecilie adormise din nou. Când se trezi, de afară se auzeau trilurile unei mierle. Mama era acolo lângă patul ei.

- De ce ai deschis fereastra? o întrebă ea.
- Afară e vreme frumoasă și un aer primăvărat.

– S-a topit zăpada?

– Oh, nu. Nu încă.

– Dar râul mai e înghețat?

Mama încuviință cu capul:

– Da, dar gheața e destul de subțire, spuse ea.

Cecilie își aminti de îngerul Ariel. Avusese o expresie atât de solemnă când i se arătase ultima dată. Să fi fost, oare, din cauză că îi dezvăluise ultimele taine ale cerului?

Acum, cineva din familie stătea în permanență lângă patul ei. Într-o seară, când părinții se aflau la ea, îi rugase s-o lase singură peste noapte.

– Unul dintre noi este aici tot timpul, o asigură tata.

– Dar de ce trebuie să fiți mereu, aici?

Și pentru că nimeni nu-i răspunse, ea continuă:

– Dacă am nevoie de ceva, pot să sun cu clopoțelul.

Tatăl o mângâie pe păr:

– Ești prea slăbită...

– Atunci trimit un înger la voi, să vă dea de știre... Părinții se priviră unul pe altul, iar Cecilie spuse:

– Doar nu vă trece prin cap că aș putea s-o șterg afară fără să vă cer voie!

Tatăl clătină din cap în timp ce mama spuse:

– Stăm lângă tine acum, la fel cum stăteam când erai mică.

– Dar acum vă temeți că puiul va zbura din cuib, nu-i așa?

A recurs la amenințări ca să-i facă să iasă din cameră. Și mai târziu, când se trezi, Ariel se afla pe pervazul ferestrei.

– Ești atât de frumoasă când dormi! îi spuse el.

– Acum nu am chef de discuții. Vreau să merg afară.

– Ai putere să te ridici din pat?

– Bineînțeles că am și nu-mi pasă de ce spuneți. Am să merg jos, în vale, să văd râul înainte ca gheața să se topească de tot.

Ariel suspină încercând s-o convingă să renunțe:

– E prea multă bătaie de cap să-ți pui pe tine hainele de iarnă.

– Vreau să merg afară, repetă ea.

– Bine, de acord, dar o plimbare scurtă.

El o ajută să-și găsească hainele cele groase în dulap.

– În noaptea asta, ne vom da cu săniuța, hotărî ea.

Ariel zâmbi:

– Voi face lucrul ăsta pentru prima oară.

– Spune mai degrabă pentru prima oară în acest an, îl completă ea.

Ea era echipată de zăpadă acum și se pregăteau să iasă pe ușă. Se opriră să arunce împreună o privire pe raftul cu colecția de pietre.

Cecilie spuse:

– Sunt aici pietre din toate colțurile pământului. Și fiecare dintre ele este o bucățică din trupul bătrânului pământ.

– „O bucățică din trupul bătrânului pământ...” repetă Ariel.

El zări pe un alt raft fluturale pe care Cecilie îl primise de la Marianne în dar de Crăciun:

– Nu putem spune același lucru și despre el, nu-i așa? ... Ea nu-i răspunse, dar luă fluturașul și-l puse în buzunarul hanoracului.

– Va merge afară cu noi și va zbura, spuse ea.

– „Afară și va zbura...” o îngână Ariel. „Afară cu noi și va zbura.”

– Acum să ne asigurăm că toți din casă dorm.

Ariel o întrebă zâmbind poznaș:

– Mergem împreună să vedem?

Ieșiră pe coridor și rezemară săniuța de balustrada scării. Ușa dinspre dormitorul părinților era deschisă și ei se furișară înăuntru. Dincolo de prag se opriră. Cecilie duse un deget la buze:

– Șșș... șopti ea.

În cameră era semiîntuneric. O rază de lumină venea de afară, de la becul șopronului. Părinții, lipiți unul de altul, dormeau adânc.

– Seamănă cu niște micuți când dorm, nu-i așa? spuse Ariel în șoaptă.

Ea clătină din cap aprobator:

– Mă întreb ce visează ei, oare, în clipa asta?...

Ieșiră pe coridor și de acolo intrară în camera lui Lasse. Pe podea, zăceau, risipite dintr-o cutie răsturnată, piese de LEGO. Cecilie le ocoli cu atenție, să nu facă zgomot. Ariel pășea prin aer la câțiva centimetri de sol.

Simți pentru frățiorul adormit o iubire atât de puternică și de profundă, încât o podidiră lacrimile. Nu era bizar că-i venea să plângă când se gândea cât de mult îl iubea? În ultimele săptămâni fuseseră foarte puțin împreună și simțise cum el se înstrăinase oarecum de ea.

Luară săniuța și coborâră pe scară, la parter.

– Bunicul și bunica locuiesc în casa de alături, șopti Cecilie.

Îngerul Ariel clătină din cap și spuse:

– Bunica doarme acum pe canapeaua din salon.

Într-adevăr, constată Cecilie, bunica dormea pe canapea îmbrăcată cu haine de zi și acoperită cu un pled subțire. De fapt, știa că ea dormise acolo în ultimele nopți. Mama îi explicase că era din cauza sforăielilor bunicului. Dar bunica îi spusese că este acolo ca s-o ajute pe mama cu injecțiile.

– Bunica mea este cea mai bună bunică din lume, îi șopti ea îngerului.

– Sunt de acord cu tine, îi răspunse Ariel.

– Nu pentru că este bunica mea, ci pentru că *este* o bunică extraordinară.

– „Cea mai bună bunică...” o îngână Ariel. „Cea mai bună bunică din lume.”

Îșiră tiptil pe treptele din fața casei și traseră cu grijă ușa după ei. Afară bătea un vânt rece. Stelele pe cer străluceau, răspândind în noapte o lumină lăptoasă. Luna nu răsărise încă și de aceea lumina lor era atât de clară. Întunericul cerului era împânzit de razele lor.

Cecilie o zbughi în ogradă trăgând săniuța după ea. Bunica îi legase o sfoară roșie la săniuță, deși mama se opusese spunând că n-o va folosi curând și n-avea nici un rost să-i lege sfoara. Dar bunica și Cecilie legaseră totuși sfoara, pe ascuns.

De lângă ogradă se porneau la vale pârtii șerpuitoare ce ajungeau până la râu. Cecilie se așeză voioasă pe săniuță și o porni la vale, strigându-i peste umăr lui Ariel:

– Dacă vrei să vii cu mine, urcă-te în spate!

El se așeză pe săniuță, strâns lipit de ea. Era gheață pe pârtie și săniuța o porni vijelios printre coline. Se opriră abia jos, pe malul râului, lângă niște tufișuri.

Cecilie râdea din tot sufletul.

– Un nou record! strigă ea voioasă.

Se ridică în picioare și se întoarse spre Ariel:

– N-a fost minunat?

– În mod sigur, răspunse el cu voce tristă, numai că eu n-am simțit nimic.

– Acum vom traversa râul, hotărî Cecilie.

Se strecurară printre crengile tufelor golașe și ajunseră pe gheață.

– Nu mi-au dăruit patine de Crăciun, dar eu tot am să mă dau pe gheață, spuse ea.

Lăsase acum săniuța deoparte și se dădea pe gheață. Ariel o urma și făcea niște piruete de toată frumusețea pe picioarele lui desculțe și neobișnuit de netede. Părea un patinator experimentat.

Gheața începu, fără veste, să trosnească sub ei. Cecilie o luă la fugă înspăimântată spre malul celălalt. Ariel venea și el după ea, plutind grăbit.

Când se opri respirând agitat și se uită înapoi, văzu că gheața se spărsese în bucăți mari ce pluteau pe apă. Săniuța era acum la mijlocul apei, pe o bucată de gheață...

– Săniuța! strigă ea disperată.

Mai mult nu spuse, pentru că Ariel era deja pe drum. Ea își închipuia că îngerul va pluti prin aer peste râu, va coborî, va lua săniuța și o va aduce înapoi. Dar văzu cum el merse pe malul râului, pe gheață și apoi pe apă. Da, mergea pe apă! Se întoarse repede cu sania. Semăna acum cu Moș Crăciun ce trecea peste apă într-o sanie trasă de reni. Pentru Cecilie toate astea erau de neînțeles.

– Splendid! Mulțumesc! strigă ea entuziasmată, dar și uimită totodată.

Apucă sania de sfoara roșie și spuse:

– Hai să-i facem o vizită Mariannei!

O porniră țopăind veseli, printre coline, spre casa cea galbenă. Trecuseră multe luni de când Cecilie fusese acolo ultima dată. Iar Marianne venise des la ea înainte de Crăciun, dar după aceea o făcuse din ce în ce mai rar.

Ajunseră în fața casei și Cecilie încercă ușa de la intrare. Era încuiată.

– Înseamnă că nu putem intra, spuse Ariel. Eu pot să trec prin ușă fără probleme, dar mă tem că tu nu vei reuși.

Cecilie zâmbi cu înțeles. Se îndreptă spre un mic șopron din curte și-i făcu semn lui Ariel s-o urmeze.

– Știu unde ascund ei cheia de la casă, spuse ea.

Găsi cheia imediat sub o cutie goală de vopsea. Cu multe luni în urmă, când era sănătoasă, venea la

Marianne aproape în fiecare zi.

Ea descuie ușa cu grijă și intrară amândoi înăuntru. Trebuiau să treacă prin salon ca să ajungă în dormitorul Mariannei. Cecilie aprinse o mică veioză. Ariel se ținea după ea ca un frățior mai mic.

Ea deschise ușa de la camera Mariannei și o văzu dormind. Părul ei roșcat era revărsat peste pernă.

Cecilie se simțise liberă și fericită ca pasărea cerului până în clipa aceea. Dar acum simți cum îi dau lacrimile. Să fi fost din cauză că o găsisse pe Marianne dormind, sau din cauză că o revedea după atâta vreme?

– Ce faci, plângi? șopti Ariel.

– Da, simt nevoia să plâng...

Marianne se răsuci în pat. Părea că se va trezi dintr-o clipă în alta.

Ariel o trase pe Cecilie de hanorac:

– Ia-ți rămas-bun de la ea, dacă tot ești aici!

Cecilie deschise buzunarul hanoracului și scoase de acolo fluturașul. Îngenunche și-l așeză jos, lângă patul Mariannei.

– De ce vrei să-l lași aici? întrebă Ariel. Doar l-ai primit în dar de la ea, nu-i așa?

Ea ridică din umeri:

– Oh, nu cred că-l voi folosi vreodată.

Și în clipa următoare Marianne se trezi și se ridică în pat, în capul oaselor, privind nedumerită în jur. Cecilie și Ariel treceau însă în goană, neauziți și nevăzuți de nimeni, prin salon, și de acolo afară în curte, încuind ușa după ei. Cecilie puse la loc cheia în micul șopron și o zbughiră cu săniuța la vale, la râu.

Când în sfârșit săniuța se opri, Ariel se ridică puțin în aer și se roti în jurul ei ca o păpușică lipsită de orice greutate. Chiar și Cecilie se simțea acum foarte ușoară. Stătea pe sanie, privind stelele, sus, pe cer.

– Iată eternitatea! spuse ea.

– Sau cerul, o completă îngerul Ariel. Sau bolta cerească.

– Sau universul! continuă Cecilie.

– Sau cosmosul, spuse Ariel și abia puteau să-și stăpânească râsul amândoi.

– Sau spațiul!

– Sau realitatea!

– Sau întreaga fire!

– Sau pur și simplu lumea!

– Sau Marea Taină! strigă Cecilie într-un final.

Ariel o aproba cu un aer solemn:

– Orfanii au adesea multe nume.

– „Orfanii“?

El aprobă din nou cu capul:

– Da, ai auzit bine! Toți copiii au un nume. Dar orfanii au adesea mai multe. Cei pe care i-a găsit cineva pe pragul de la intrare. Cei care nu știi de unde vin. Cei care rătăcesc în neant.

– Iată, acolo în depărtare, eternitatea!

Îngerul Ariel se așeză lângă ea pe sanie și spuse:

– Eternitatea se vede clar în întunericul nopții.

Cecilie se întoarse brusc spre el și repetă o frază pe care i-o mai spusese, dar de astă dată rosti

apăsător fiecare cuvânt:

– Eu trăiesc numai o singură dată. Și niciodată nu voi mai exista din nou.

Ariel clătină din cap și spuse:

– Tu vei trăi în eternitate! Secol după secol!

Coborâră apoi la malul râului și priviră bucașile mari de gheață pe care apa le ducea la vale. Râul, care întreaga iarnă fusese liniștit și tăcut, scotea acum sunete sfâșietoare. Cei doi urmau cursul apei până la pod și trecură pe malul celălalt.

La mijlocul podului, Ariel privi apa și întrebă:

– Cum se numește râul ăsta?

– „Cum se numește râul ăsta?“ îl îngână ea acum. Doar ți-am spus de mai multe ori că se numește Leira.

El aprobă cu capul:

– Da, acum îmi amintesc! Ce nume frumos! Și foarte pământesc, dacă mă gândesc că „leira“ înseamnă argilă. Pentru că toate cele pământești ce se oglindesc în uriașa oglindă a cerului capătă câte ceva din tainele cerești.

– Acum chiar că nu înțeleg nimic, zău așa!

– Leira!... repetă Ariel și zâmbi enigmatic:

– Ți-am spus doar că tu vezi totul în chip întunecat, ca într-o oglindă plină de taine...

Ea ridică din umeri neînțelegând pe de-a-ntregul vorbele lui.

– Poți să citești „Leira“ pe dos, ca-n oglindă? întrebă el.

Trecu doar o secundă:

– ARIEL! strigă ea surprinsă. Leira devine Ariel citit pe dos.

El aprobă din cap cu un aer mândru:

– Pot spune că întotdeauna m-am simțit extraordinar de bine în valea asta.

Cecilie era deosebit de emoționată.

Pe drumul spre casă își ridicase de multe ori privirea spre cer și scrutase nemărginirea universului.

Deodată, pe cer, văzu căzând o stea. Ariel își duse mâna la gură și spuse:

– Uite, cade o stea!

– „Cade o stea!“ repetă ea, și-i veni în minte vechea stea de Crăciun care parcă intrase în pământ.

Nu spusese odată Ariel că el știe unde este?

Trăgea săniuța după ea și mai erau câțiva pași până la șopronul din curte de la Skotbu, când ea se întoarse spre el și-l întrebă:

– Îți aduci aminte că ți-am povestit despre vechea stea de Crăciun care a dispărut fără urmă?

El o privi spunând:

– Nu-i așa de sigur că a dispărut fără urmă.

– Exact! Pentru că tu știi cu siguranță unde se află, nu-i așa? întrebă Cecilie.

Ea simți cum o trec fiori. La ce s-a gândit de fapt Ariel când a spus că steaua poate n-a dispărut fără urmă? Și dacă el a știut tot timpul unde se află, de ce nu i-a spus mai demult?

Intraseră acum în curtea casei.

– Vino puțin! spuse îngerul Ariel și arătă spre șopron.

În spatele lui se vedeau crengile uscate ale unui brad de Crăciun. Aproape toate acele căzuseră, iar cele care se mai țineau agățate de crengi erau îngălbenite. Se vedea clar că bradul cel uscat zăcuse sub nămeți toată iarna, iar acum, că zăpada începuse să se topească, se ivea din nou la vedere.

– Oh, bradul de anul trecut! aproape strigă Cecilie, amintindu-și acum că, de fapt, îl aruncase acolo împreună cu tata.

Ariel înlătură cu piciorul zăpada ce acoperea bradul și-l trase spre el. Și atunci Cecilie dădu cu ochii de steaua cea veche. Era încă prinsă în vârful pomului. Și ei să nu-i treacă prin minte că ar fi putut să fie acolo! Și nici celorlalți să nu le dea prin cap să scoată steaua din pom înainte de a-l arunca!

Bradul uscat părea trist și deznădăjduit la fel ca plaja de lavă împietrită de pe insula Santorini. Doar steaua din vârful lui era întreagă, neschimbată. Iarna care trecuse peste ea n-o vătămase.

Ariel se aplecă și culese cu un singur deget steaua care începu să lumineze de parcă ar fi fost străbătută de curent electric.

Cecilie înmărmuri:

– Oh, ce minunat! spuse ea.

Dar de cum Ariel luă degetul de pe ea, se stinse.

– Oh, te rog, mai aprinde-o o dată!

Și el o aprinse din nou. Cum o atingea cu degetul, vechea stea de Crăciun își arunca lumina peste Cecilie, peste Ariel, pe peretele șopronului și peste troienele de zăpadă ce se topeau de jur împrejur.

Ariel îi făcu un semn discret. Ea înțelese că trebuiau să se grăbească să ajungă în dormitor înainte ca cineva din casă să se trezească.

Și o ajută și în noaptea asta să se vâre în pat. Puse apoi sania la perete, exact acolo de unde o luaseră. Șterse orice urmă de zăpadă și de noroi de pe podea, în timp ce Cecilie se cufunda în somn.

Când se trezi, tata și bunica erau lângă patul ei.

– E noapte? întrebă ea.

Tata aprobă din cap, luându-i mâinile într-ale lui, în vreme ce bunica îi umezea buzele cu o batistă udă.

– Acum știi unde este vechea stea de Crăciun, șopti ea.

Bunica și tata se priviră unul pe altul.

– Steaua de Crăciun de anul trecut? întrebă tata.

Ea clătină din cap:

– E în spatele șopronului. Anul trecut am uitat s-o scoatem din brad când l-am aruncat.

Înainte de a adormi din nou, se uită țintă în ochii bunicii și se strădui să-i spună cu voce limpede niște cuvinte pe care părea că și le aduce aminte dintr-un poem învățat pe dinafară, odată, cu multă vreme în urmă:

– „Toți copiii au un nume. Dar orfanii au adesea mai multe. Cei pe care i-a găsit cineva pe pragul de la intrare. Cei care nu știi de unde vin. Cei care rătăcesc în neant.“

Cecilie se trezi brusc. Tata ședea acum pe scaunul de lângă patul ei cu steaua de Crăciun în mână.

Ea se simți, deodată, deosebit de bucuroasă că luaseră în seamă vorbele ei. Și, într-adevăr, în spatele șopronului găsiseră steaua pe care în noaptea trecută o descoperise acolo împreună cu îngerul Ariel.

– Ați găsit-o acolo unde v-am spus, nu? șopti ea cu mare greutate.

Tata o puse pe pledul cu care era acoperită și o întrebă în șoaptă:

– Cum ai știut că era acolo?

Ea încercă să zâmbească:

– Mi-a spus unul din îngerii Domnului.

– În orice caz, am găsit-o exact acolo unde ai spus.

– Voi, însă, n-o puteți aprinde. Numai Dumnezeu poate face asta.

Mama și bunica intrară în cameră. Bunicul se arătă și el la scurt timp. Erau, probabil, pe coridor și au intrat când au auzit-o vorbind despre un înger care o ajutase.

Ea îi privi pe toți, pe rând. Își simțea mintea mult mai clară decât în alte dăți, dar trupul și-l simțea îngrozitor de slăbit...

Erau acum două scaune lângă pat. Mama se așeză pe scaunul liber, iar bunica și bunicul stăteau în picioare, în spatele ei. Doar bunica zâmbea.

– Vrei să-l vezi pe Lasse? întrebă mama.

Cecilie aprobă din cap. Bunica ieși și-l aduse. Îl împinse puțin în față și ea văzu clar că el era foarte emoționat.

– Bună! spuse el.

– Bună, Lasse!

Ea îl privi și întrebă:

– Cum a fost cu snowboardul?

– Bine... Pentru că toți tăceau, ea încercă să glumească puțin:

– Trebuie să faci ordine în camera ta, dezordonat mic ce ești!

Toți zâmbiră, deși nu era cine știe ce glumă bună. Și apoi ei n-aveau de unde să știe că ea fusese pe furiș, noaptea, în camera lui.

Ea mai spuse:

– Se topește gheața pe râu.

Toți încuviințară cu capetele și se făcu iar liniște deplină.

Ultimele cuvinte îi răsunară în urechi mult timp după aceea ca un ecou. „Se topește gheața pe râu.“ „Se topește...“

– Gândește-te că am găsit steaua de Crăciun cea veche! spuse bunica. Am fost cu toții în spatele șopronului și am găsit-o acolo.

„Am fost cu toții în spatele șopronului...“

Da, gândește-te că au fost cu toții acolo! Cu toții. Cotrobăiseră prin zăpadă să găsească steaua exact

cum făcuseră ea și Ariel.

– Dar fluturașul de febră nu-l veți mai găsi, spuse ea. Și-a luat zborul.

Mama se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași. Voia, poate, să caute fluturașul pe raftul de cărți?

Bunica o opri la timp:

– Tone, te rog! spuse ea și-i făcu semn să se așeze din nou.

Și iarăși trecură minute întregi fără ca nimeni să spună ceva.

Ceciliei i se părea ciudat faptul că era atât de limpede la minte, dar că în același timp simțea o dorință acută să doarmă.

– Vreau să dorm puțin acum, șopti ea slab. Și vreau să vă spun: Rămâneți cu bine!

Când se trezi din nou, fereastra era deschisă și scaunele de lângă pat erau goale.

Îngerul Ariel intră plutind prin aer pe fereastră și se așeză pe masa de scris. Cecilie coborî din pat și se opri în fața lui.

– Ai venit iarăși la mine? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse, dar o întrebă la rândul lui:

– Vrei să zburăm puțin împreună?

Ea râse:

– Doar știi că eu nu pot zbura.

Îngerul Ariel oftă resemnat.

– E timpul să terminăm cu glumele. Haide, vino odată!

Cecilie se apropie de Ariel. El o luă de mână și în clipa următoare pluteau împreună prin aer dincolo de fereastră, deasupra șopronului, a casei, a ogrăzii, a văii. Era dimineața devreme și soarele se arăta la orizont într-o nouă zi de iarnă.

– Oh, ce minunat! strigă Cecilie. Absolut fantastic!

Să zbori era cu mult mai minunat decât își imaginase. Simțea cum o trec fiorii când privea în jos la vârfurile pinilor. Când ridică privirea, putea să vadă la multe mile depărtare. Îi arătă lui Ariel aeroportul de la Gardermoen, Colina Vråjitoarelor, lacul Hurdal și râul Mjøsa, fiordul de la Oslo și sclipirile oceanului în depărtare.

Se rotiră pe deasupra Colinei Corbilor. De sus, părea făcută din zahăr.

Ea spuse:

– Semănăm acum cu corbii lui Odin.

– Exact! răspunse Ariel. Și când ne vom așeza pe mâna dreaptă a Domnului, va trebui să-i povestim tot ce am văzut și auzit.

După aceea zburară înapoi la fereastra deschisă și se așezară pe pervaz la fel ca atunci când Ariel i se arătase prima dată.

Și împreună se uitară spre patul ei. Cecilie nu găsea deloc bizar faptul că se vedea chiar pe ea dormind acolo, cu părul auriu revărsat pe pernă. Pe pledul cu care era acoperită se odihnea vechea stea de Crăciun.

– Ce frumoasă sunt când dorm! spuse ea.

Ariel îi luă mâna într-a lui și, privind-o, îi spuse:

– Ești încă și mai frumoasă când stai aici, lângă mine.

– Doar că acum nu mai pot vedea asta, pentru că sunt de cealaltă parte a oglinzii.

El îi lăsă mâna și spuse:

– Acum ești asemenea unui fluture neasemuit de frumos ce și-a luat zborul din sfintele mâini ale lui

Dumnezeu.

Ea aruncă o ultimă privire în odaie. Razele soarelui de dimineață cădeau pe masa de scris și străbăteau podeaua, alunecând sub patul Ceciliei, unde se afla caietul chinezesc de notițe. Firele de mătase din coperta lui străluceau în lumină.